MERCENARII **

Luptător cu moartea

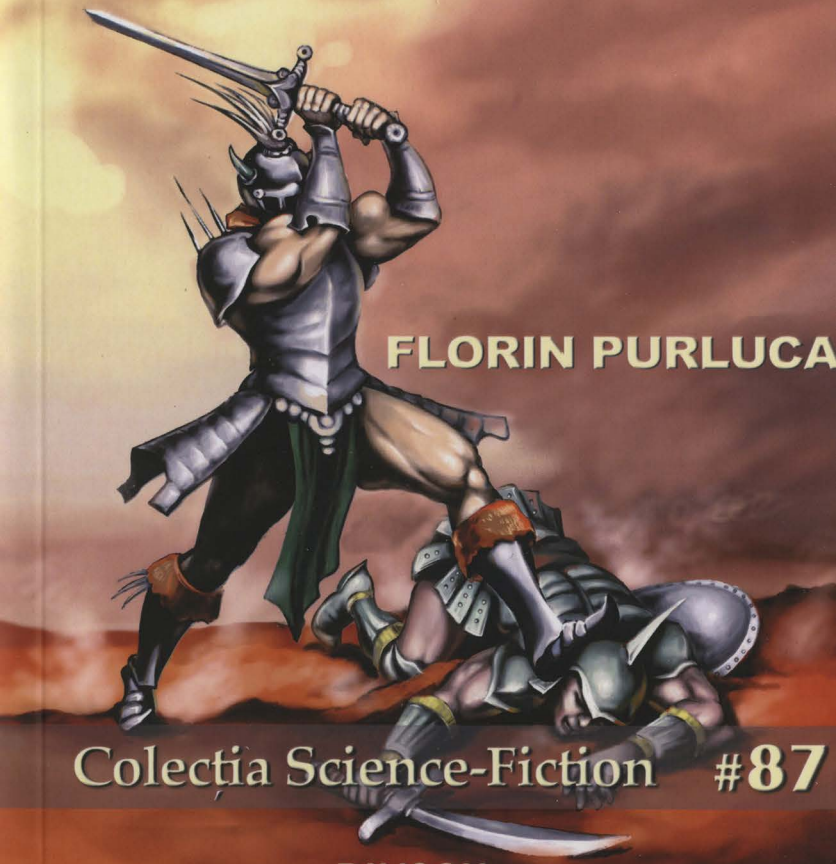

FLORIN PURLUCA

Colecția Science-Fiction #87

PAVCON

MERCENARII

cartea a doua
LUPTĂTOR CU MOARTEA

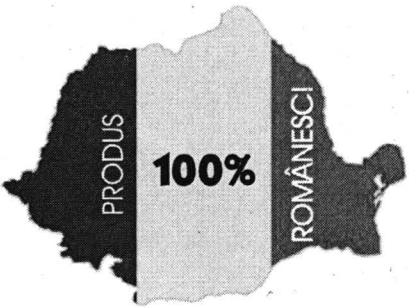

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **HEROIC-FANTASY** # FICTION # SCIENCE-FICTION

Colecția Science-Fiction

87

Florin Purluca
MERCENARII 2 – Luptător cu Moartea

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Florin Purluca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PURLUCA, FLORIN
Mercenarii / Florin Purluca. - Bucureşti: Pavcon, 2018
- vol. ISBN 978-606-8879-72-7
Vol. 2: Luptător cu Moartea - 2018
ISBN 978-606-8879-78-9

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Daniel Danil**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-72-7
ISBN vol. 2- 978-606-8879-78-9

FLORIN PURLUCA

MERCENARII

Vol. 2

Luptător cu Moartea

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Partea întâi

oaptea era grea ca un totem din piatră. Ca să poți vedea pe unde calci trebuia să-ți ții ochii mijiți. Arhitectura alambicată a orașului făcea lucrurile să pară mult mai complicate decât erau de fapt. Treaba mea era să descopăr și să livrez informația corectă angajatorului. Cei din Brigadă se oferiseră să mă ajute. Se ofereau de fiecare dată. Le acceptam ajutorul la unul din zece cazuri. Cele care păreau cu adevărat imposibil de rezolvat pe cont propriu. Pe o scală de dificultate de la unu la zece, misiunii ăleia i-aș fi atribuit un patru. Acceptam ajutorul lor doar de la opt în sus. Rațiuni personale, n-ai ce să le faci, îți bântuie cotloanele minții precum șobolanii.

Stând pe vine, în taina unui colț de perete ciobit și adumbrit, am început să fac scenarii. Prin aer plutea aroma mirodeniilor exotice și un iz fetid de putreziciune. Asta însemna că în port ancoraseră nave cu marfă nouă. Briza ducea vestea mai repede decât s-ar fi priceput chiar și cel mai iute informator. Împrejurările erau prielnice. Când navele andocau după o cursă prin Strâmtoarea de Fier, se iveau oportunități noi. Bună parte dintre locuitori coborau înspre port să adulmece șansa. Afaceri proaspete sau înșelăciune. Nu prea conta, atât timp cât exista posibilitatea unui câștig. Există nenumărate citadele unde

onoarea și dreptatea țin stindardele sub bolta cerului, în vârful celor mai trainice bastioane. Atât doar că Bahlalul nu era unul din ele. Un oraș străvechi, cu locuințe îngrămădite una în alta, ca grâul în saci. Nici în groapa de gunoi a Infernului nu puteai să găsești atât de multă mizerie. Și diversitate, în cel mai nefast sens al cuvântul. Dar orașul port n-a fost dintotdeauna așa, fapt pentru care istoria lui e plină de mituri și mistere. Au fost vremuri în care și cea mai adumbrită alee găzduia o floare, dar au rămas doar la nivelul unor imagini imprecise descrise de Cronicile Vechi. Odată un oraș prosper, în timp a căzut pradă decreptitudinii și s-a transformat într-o haltă pentru briganzi și borfași. Nimeni nu prea are o idee clară despre momentul cheie în care s-a produs schimbarea. Cronicile nu spun mare lucru. Lumea vorbește c-ar fi fost măsluite. Dar lucruri de genul ăsta, scenarii conspiratoare și trădare la cel mai înalt nivel, apar mereu. Istoria e plină de ghioluri. Prea multă liniște apasă inima omului, așa că de cele mai multe ori limba se mișcă fără voia creierului și istoria se transformă dintr-un fir lung și mătăsos, într-un morman de ițe încâlcite.

Varianta cea mai convenabilă era să escaladez peretele de piatră, cămășuit cu iederă, să urc pe acoperișul învechit și să mă strecor prin trapa de acolo. Mai toate acoperișurile din Bahlal au cel puțin una. În lunile arzătoare de vară sunt folosite ca sisteme de ventilație. Fără ele, bătrânii și pruncii ar muri sufocați în cămărușele strâmte.

Am trecut strada îngustă și întunecată și, dintr-un singur salt precis, m-am agățat de un perete. Tencuiala roasă

și rosturile cărămizilor, largi și la vedere, ar fi făcut până și pe cel mai nepriceput dintre hoți să pară un as al branșei. După câteva mișcări rapide, am fost pe acoperiș. În tot timpul manevrelor, frunzele de iederă au foșgăit nemulțumite de deranj. Aerul rece al unui septembrie târziu născocea firișoare subțiri de abur. La fiecare expirație șerpii imprecișii se ridicau și se topeau în noapte. Frigul se gudura pe lângă mine ca un cățeluș jucăuș. Cu toate astea, spre surprinderea mea, trapa din acoperiș era deschisă. Am aruncat o privire furișată înăuntru. Căldura unui foc care făcea lemnele să trosnească în sobă mi-a mângâiat pielea rece a obrazului. Urechea mi-a fost alintată de câteva murmure pline de dulcegării. Din locul în care eram, nu puteam să văd cine știe ce lucru. Aveam un unghi favorabil înspre sobă, doar că nu bătusem drumul până acolo ca să mă asigur de faptul că proaspătul mandatar al orașului nu avea să moară de frig. Trebuia să verific, pentru un client ceva mai pretențios, dacă nu cumva mandatarul folosea și alte trucuri ca să-și încălzească șuncile. Evident, pe cheltuiala Administrației Centrale. Am trecut pe muchia opusă a trapei, care îmi oferea o vedere acceptabilă asupra culcușului grăsanului.

Și iată-l, în culmea fericirii, cu o fetișcancă roșcovană încolăcită în jurul burdihanului mătăhălos. Mișcările agere ale fetei îl făceau pe mandatar să geamă și să ofteze de plăcere. Câteva voci au răsunat pe undeva prin noaptea profundă și m-am tras imediat înspre un petec de umbră, ca o pisică speriată. Un cin de vagabonzi punea la cale cine știe ce tâlhărie ieftină. M-am ridicat pe vârfuri și m-am

uitat în lungul țiglei, căutând un unghi favorabil care să-mi conducă privirea direct spre strada îngustă. Mare lucru n-am putut să văd, dar i-am auzit mai limpede. Șușoteu și râdeau, cu boturile afundate în palmele făcute căuș. Am așteptat ca adunătura de neisprăviți să se depărteze și m-am întors la activitatea de spionaj. Între timp, idila dintre mandatar și cocotă se consumase. Patul era gol, așternuturile răvășite. Odaia era scăldată de jocul unduitor al luminii, de la focul consumat în sobă. Din camera alăturată puteam să-i aud cum sporovăiesc și cum umblă prin blide. Mâncau și beau, se bucurau de pacea de după amorul fierbinte. Un moment mai prielnic nici c-aș fi putut să prind. Așa că, am legat capătul sforii de o grindă din acoperiș și m-am lansat în lungul ei, coborând cu grijă și calculat ca un păianjen. Tălpile, când au atins podeaua, n-au stârnit nici măcar zgomotul unui ac scăpat pe jos. Hainele iubițeilor de ocazie fuseseră azvârlite pe jos, la întâmplare. Din odaia de alături continuau să răzbată chicoteli și dulcegării de duzină. Am început să pipăi mătasea fină a țoalelor scumpe, după medalionul care atesta calitatea oficială a mandatarului. Dovada care avea să-i fie de folos angajatorului meu să-l înfunde și, în cel mai fericit scenariu, să-i sufle poziția de diplomat al Administrației. În unul din buzunarele șalvarilor de-a dreptul uriași am simțit la mână un obiect greu, din material dur, metalic. Nu încăpea nicio îndoială cam ce putea să fie. L-am scos la iveală. Argintul lustruit până spre perfecțiune a licărit în lumina difuză a focului jucăuș. Am ascuns medalionul în buzunar și am închis cu grijă nasturii,

ca să evit surprizele neplăcute. M-am întors la capătul de funie. Unduia leneș, dinspre trapă până la distanța de o palmă de dușumea. Am strâns cu hotărâre și m-am pregătit să trag cu putere, chiar înainte să arunc o ultimă privire înspre ușa care făcea legătura între odaia vecină și dormitor. Groaza m-a cuprins cu aripile ei de gheață. Un fior rece, dar rece de tot, mi s-a scurs prin tot corpul. Dur, precis, nemilos ca un vânt de iarnă. Fata stătea în tocul ușii, cu un picior într-o cameră și cu unul în cealaltă. Pe față îi înflorea o expresie care exprima în cel mai fin mod indecizia. Tenul pistruiat părea că vibrează sub jocul de fundal al focului. Părul roșcovan era buclat într-un mod absurd, dar plăcut. Părea o figură comună. Prea comună? A fost un gând ca o scânteie. Mi-am trecut degetul arătător peste buzele țuguiate.

— Șșșt! am suflat încet printre buze.

Apoi am dus o mână spre buzunar, de unde am scos câteva monede. Mi-am arătat mărinimia, am întins palma în mod simbolic și oarecum artistic și am lăsat gologanii să mi se scurgă printre degetele desfăcute, cu o grijă calculată, până la ultima zecimală. Monezile au căzut cu un joc de sunete discret, pe podeaua din lemn vechi. Manevra avea să-mi micșoreze considerabil profitul, dar măcar exista posibilitatea creării unui destin cu mult mai generos decât speranțele mele pe termen scurt – spânzurătoarea. Secundele de liniște care au urmat au făcut ca respirațiile mele să pară fornăitul unui armăsar în călduri. Pe urmă, târfa ieftină a țipat și o pâclă plumburie și grea mi s-a lăsat peste suflet și carne. M-am dezmeticit la timp și

am început să mă cațăr cu repeziciune pe funie. Eram deja în buza trapei când l-am auzit pe mandatar țipând și înjurând ca un birjar, că fusese călcat de hoți.

Am sărit în stradă. Întunericul se încolăcea pe cotloanele înguste ale orașului ca o mamba uriașă și lucioasă. Picioarele mi-au luat-o din loc fără nicio comandă evidentă din partea minții mele derutate, alta decât teama că aveam să cad în mâinile grasului. Dacă m-ar fi prins, mă aștepta streangul. Am continuat să fug. Cam de la o stradă distanță puteam să-l aud pe mandatar cum urlă în gura mare. Părea o maimuță dezorientată. Liniștea nopții a început să se fisureze în jurul meu.

— Plătesc aur greu pentru cine-o prinde pe nenorocită! continua să urle cu disperare mandatarul, cât îl țineau plămânii. Ofer o sută de dahne de aur pentru capul ei!

Am fugit cât m-au ținut picioarele și la un moment dat, fără să stau prea mult pe gânduri, am cotit brusc în lungul unei alei. Atât de îngustă, c-am fost nevoită să alerg cu băgare de seamă ca să nu-mi zdrelesc umerii de informitățile zidului ridicat din piatră spartă. Dacă mi-ar fi apărut atunci cineva în cale, la capătul aleii... Șah-mat! Gândul m-a speriat în așa hal încât mintea mi s-a oprit în loc timp de mai multe secunde. M-am scuturat. Zidurile erau înalte, dar atât de înalte că păreau un fel de scară până la stele. Totuși, destul de ușor de escaladat. Nu era cea mai inspirată idee, să țopăi pe deasupra orașului. Cam asta fac de obicei hoții de duzină când vor să scape cât mai repede de urmăritori. Ceea ce însemna că toți cei dornici să încaseze recompensa mandatarului aveau să

fie cu ochii fixați pe acoperișuri și muchii de ziduri. Problema era că foșgăiala, care tot creștea în liniștea nopții, începea să arate ca o răscoală. Grasul ăla nenorocit probabil că plusase cu aur serios recompensa. M-am cocoțat pe zid cu viteza și siguranța unei maimuțe și am stat acolo un timp, urmărind de la înălțimea aia amețitoare luminițele care rătăceau pe străzi. Mulțimea creștea. Încă era dezorganizată, dar haosul n-avea să țină o veșnicie. În clipa în care avea să se așeze, să se ridice lideri care să organizeze vânătoarea, aveam să fiu în belele până peste cap. Unde naiba era Brigada când aveai cu adevărat nevoie de ea?

Noaptea începea să intre în faza ei cea mai înfloritoare, să producă și mai mult întuneric. Devenea tot mai puternică, tot mai grea.

După un timp, concentrarea de forțe a început să se dilueze. Lipsa oricărui indiciu și suprafața tot mai mare care trebuia acoperită făcea mulțimea să se descurajeze. Când și când, un glas pițigăiat continua să se vaiete și să înjure. Mandatar nenorocit și parșiv, am mustăcit în sine. Poate că nu era o idee chiar atât de rea să mai stau locului o vreme și să aștept. Dar după un timp, ca de fiecare dată când tensiunea momentului crește, așteptarea a început să devină apăsătoare.

Apoi am auzit un zgomot. Mi-am ciulit urechile și m-am lăsat și mai mult pe vine. Aproape lipindu-mă de muchia zidului, am continuat să ascult întunericul cu groaza crescând în mine ca o bășică de porc. Atât de multă concentrare, că tâmplele au început să mă doară. Un hârșâit,

undeva în dreapta mea. Am sărit ca arsă de fierul încins. Am scrutat bezna cu priviri agere. Nimic. Poate din stânga? M-am uitat și acolo. Linia imperfectă a zidului curgea înspre sud, fără să anunțe nimic ieșit din comun. Ceva dur a zgâriat piatra, undeva la baza zidului, chiar dedesubtul meu. Un sunet ceva mai slab, ca o lamă trecută peste tocilă. Foarte slab, zgomotul ăla, nimic de zis, totuși prezent. Imediat altul, la fel de moale, la fel de misterios. Pe toți zeii! – m-am cutremurat. Era paranoia sau ce mama naibii se întâmpla cu mine? Îmi simțeam nervii întinși ca o praștie. În ciuda presiunii, am continuat să stau nemișcată, am devenit o statuie. Ochii și urechile jucau jocul unor stroboscoape. Un urlet, undeva departe. Diferit de tot ce mai auzisem în noaptea aia, totuși recognoscibil. Era sunetul pur al groazei. Poate că nu era chiar atât de rău pe cât credeam. Poate că urmăritorii mei începuseră să se tragă de gulere unii pe alții. Când miza crește, lăcomia crește exponențial.

O scrijelitură limpede și sonoră ca lovitura unei lame într-un scut. M-am uitat în direcția din care venise zgomotul și ceva misterios aștepta la o distanță apreciabilă, pentru moment, sigură, de locul în care mă aflam. De la distanța aia, considerând faptul că nu mișcasem nici măcar un deget, ar fi fost absurd să mă observe. A început să umble dintr-o parte în alta, ca și cum urmărea ceva. Un cap, patru picioare și o coadă. Mare. Mult prea mare ca să fie doar o pisică bine hrănită. Neagră și elegantă ca moartea însăși. S-a oprit, ghemuită în poziție de pândă și imediat a sărit în gol și a dispărut. La nici trei secunde

după asta, cineva a țipat ca din gură de șarpe. Am sărit în picioare și am luat-o la fugă în lungul zidului. Un timp mi-a fost ușor să alerg, dar pe urmă am fost nevoită să sar pe buza altui zid. Crenelurile fac alergatul să pară o muncă în iad. De când mă știu, am căutat cu tot înadinsul să le evit. Am sărit cât am putut de repede pe un alt acoperiș din apropiere. Era înclinat în mod absurd și a fost cât pe ce să-mi pierd echilibrul. O manevră în ultima clipă salvatoare m-a ținut pe linia de plutire. Pulpele au început să mi se vaite. Mușchii lucrau la intensitate maximă. Inima semăna cu o tobă dementă, cu voință proprie. Ce naiba văzusem pe muchia aia de zid? Un fel de prădător? Nu părea din partea locului și n-avea nici aura specifică arătărilor plăsmuite cu ajutorul vrăjilor. Vrăjile plutesc, zboară direct înspre țintă fără să țină cont de legile pământului. Creatura aceea își calculase atacul folosind decorul oferit de împrejurimi. Asta însemna că era vie. La fel de vie ca mine, dar, cu siguranță, nici pe departe la fel de speriată. Am alergat pe unde vedeam cu ochii și am tot fugit vreo jumătate de ceas, alandala, fără niciun traseu precis. Asta nu era bine. Nu e bine deloc, mi-am reproșat în gând. M-am oprit și am aruncat o privire de ansamblu. Două construcții mari creșteau semețe și cereau socoteală norilor grei. Turnurile Administrației. Mirosul de sare devenise pregnant. Alergasem spre vest, ceea ce însemna că mă apropiasem mult de port. Cu puțin efort puteai să zărești luminile de veghe ale farurilor oscilând timide sub pătura de ceață care curgea dinspre mare. Zgomotul nopții era atipic. Mirosea a frică și

haos. Când și când, câte o potaie urla la Lună. Fuga înspre port nu era o idee rea. Era musai să ajung într-un loc aglomerat. Prădătorii, fie ei cât de mari, detestă mulțimile. În port aveam să fiu în siguranță. Măcar pentru o vreme. Cel puțin la un nivel teoretic, dar asta era tot ce aveam. Uneori trebuie să te mulțumești și cu puțin, mai ales când e vorba despre o chestiune de viață și de moarte.

Cineva a urlat iarăși ca din gură de șarpe la doi pași de mine și un mârâit tăios a făcut întunericul dimprejur să pară un monstru ancestral. A urmat un alt strigăt, unul chinuit, și scena a culminat cu un gâlgâit cutremurător. Dacă nu aș fi știut care sunt sunetele morții, poate că aș fi încercat să par ceva mai stăpână pe situație. În schimb, am fost la un pas să mă scap pe mine de spaimă. Continuă să fugi înspre port, au urlat piticii care-mi dansau pe creier. Nu mi-a trebuit nimic mai mult. Pur și simplu am luat-o la sănătoasa, fără să mai țin cont de nimic, pe o rută pe care am considerat-o, la prima impresie, ceva mai sigură și mai facilă. În timp ce alergam și-mi calculam șansele, un lipăit a început să răsune în urma mea. Nu m-am întors, am continuat să fug. Inima ar mai fi avut nevoie doar de un centimetru sau doi și cu siguranță mi s-ar fi lipit de gâtlej. E imposibil, mi-am spus, cutremurându-mă până-n măduva oaselor de teamă. E paranoia, nimic mai mult. Dar lipăitul acela a continuat să crească – și să tot crească, la naiba! – și capul mi s-a întors fără să dau dovadă de cea mai mică urmă de control. O umbră curgea cu eleganța unui râu pe urmele mele. Sărea și câștiga teren văzând cu ochii. Picioarele mi s-au împleticit și m-am

împiedicat. M-am lăsat pe o parte, apoi pe cealaltă, lovind cu ambele brațe aerul, mimând jocul aripilor unei păsări dezorientate. Am încercat cu disperare să-mi redobândesc echilibrul, dar în cele din urmă m-am prins că era mai important să-mi concentrez resursele pe felul în care aveam să cad. O aterizare defectuoasă ar fi însemnat o gleznă sucită. O gleznă sucită, cu un prădător suflându-ți în ceafă...

Mi-am lăsat greutatea corpului pe o parte și am căzut în gol. Ca într-un vis, pentru o fracțiune de secundă, mi s-a părut că-mi aud numele. În mod evident, teama începuse să se joace cu mintea mea. O pală de paie a început să crească sub mine. Cum era de așteptat, în momente ca astea, am căzut la o palmă distanță de ea. Am simțit presiunea șocului căzăturii până în șold. M-am ridicat, pregătită să plec din loc întocmai ca o săgeată. Genunchiul drept mi-a pocnit și durerea mi s-a cățărat în lungul piciorului, în profunzimea osului, ca o șopârlă de foc. Am căzut grămadă, cu ambele palme strânse cu putere dimprejurul genunchiului, încercând să fac ceva să alung durerea pătrunzătoare, crescândă. Încercarea mea avu efectul miraculos și calmant al unei căni cu apă azvârlită în inima unui vulcan trezit la viață. Privirea a început să mi se încețoșeze și abia dacă am mai fost în stare să judec ce era real și ce era plăsmuire. O pereche de ochi roșii ca două bucăți de jăratec m-au fixat de la o distanță periculos de mică.

Sunetul fu răsunător, dar, viciat de durere, se sfârși într-o manieră abruptă. Imediat după asta, am leșinat.

— Uite-o acolo! mi-a spus Haw-a-Wap. Pe creasta zidului ăla. O vezi?

Mi-am încordat privirea ca atunci când mă pregăteam să eliberez o săgeată din arcușul arcului. Noaptea era al naibii de chinuitoare. Umbrele săltau de colo-colo și-mi jucau feste ca o adunătură de muieri demente. Abia dacă puteai să distingi forma unui om la câțiva metri distanță prin ceața aia nenorocită care curgea dinspre port.

— Dyomran, frate, o vezi sau unde mama mă-sii te holbezi ca un liliac?

Am mai zăcut o vreme în liniște și pe urmă i-am spus:

— Da! Da, o văd.

Nu văzusem nici pe naiba în clipa aia, dar după un timp am putut s-o descopăr cum prinde contur printre formele negre și statice ale caselor. O umbră care sărea de ici-colo, fără noimă. Atipic Serenei, mi-am spus. Ceva nu prea era așa cum ar fi trebuit să fie.

— Ceva nu se leagă, am zis.

Haw-a-Wap s-a uitat la mine lung.

— Ce vrei să spui? Că nu e ea?

— Ba e ea, mai mult ca sigur, dar sare de colo-colo ca o capră zăpăcită. Nu-i stilul ei.

— Încearcă să scape de ceva? s-a mirat spectrul batracian.

— Poți s-o mai spui o dată. Hai!

Am sărit în picioare și am luat-o la fugă în direcția în care părea că se îndreaptă Serena.

Pe fată o cunoscusem întâmplător, cu aproape un an în urmă. Încercase să mă jefuiască. De fapt, mă jefuise cu o eleganță de neegalat, doar că atunci când spatele îți este păzit de o haită de mercenari-fantomă, lucrurile stau puțin altfel. În loc s-o dau pe mâna poterei – mai mult ca sigur că ar fi sfârșit în streang –, i-am propus o colaborare. Îi plăteam o parte rezonabilă din profit, pentru contractele care necesitau eleganța și finețea unui hoț de teapa ei. Era ideală când venea vorba despre spionaj și contrainformații. Administrația Bahlalului era o catedră de conducere stricată ca o bucată de caș uitată în soare. Pretendenții posturilor oficiale se încolăceau precum șerpii ca să prindă frâiele conducerii. Noi ne mulțumeam cu faptul că puteam să câștigăm o pâine fără să fie nevoie să ieșim prea des în față. Încercam să țin gura lumii cât mai departe de Brigada de Crom. Oricum, circulau idei prostești cum că-mi vândusem sufletul necuratului ca să-i trag afară din flăcările Infernului. Ca să păstrez aparențele, indiferent de cât de mult aur era aruncat pe masă, fugeam de implicațiile politice ca dracul de tămâie. Nu doar o dată ni se oferise o felie din tortul puterii dacă aveam să susținem pe unul sau pe altul. Îi refuzasem pe toți la modul cel mai politicos cu putință. Acceptam doar afaceri mărunte. Găinării și chestii așișderea, cât să avem ce pune pe masă și să-mi permit un acoperiș deasupra capului. O neînțelegere între cămătari, o informație care să ajute pe unul să taie craca de sub picioarele altuia. De fapt, con-

tracte din al căror profit să-mi cumpăr eu ceva de mâncare și cele de trebuință, din moment ce restul camarazilor mei n-aveau treabă cu nevoile lumești. Aveau ei nevoile lor, dar aia era o cu totul altă poveste, pe care reușisem s-o rezolv într-un mod aproape ingenios cu un măcelar de-al locului. Un tip discret ca o amantă cu ștaif și, cel mai important, lipsit de viciul lăcomiei.

Moartea nu așteaptă și nu alege la zaruri. Așa că am fugit cât m-au ținut picioarele. Săream de pe un acoperiș pe altul, cu fantoma lui Haw-a-Wap strălucind în noapte și gonind pe urmele mele. După cele câteva calcule făcute la repezeală, concluzia era că în scurt timp traiectoria noastră urma să se intersecteze cu cea a Serenei într-un unghi de, mai mult sau mai puțin, patruzeci și cinci de grade. Era o predicție de bun simț, faptul că aveam să ajungem la ea înainte să aibă loc vreo nenorocire, dacă n-ar fi fost vorba despre nenorocita aia de umbră. Dansa pe urmele fetei cu o eleganță care ar fi făcut și pe cel mai voinic dintre voinici să ridice o sprânceană. Ce mama naibii gonea după Serena? Mare. Mult prea mare pentru o pisică. Am grăbit și mai mult pasul.

La nici zece metri distanță, fata s-a poticnit în fuga ei deșănțată și pe urmă a căzut pe o parte, dispărând din câmpul meu vizual.

— Serena! am strigat involuntar.

Creatura care era pe urmele ei a tresărit și pe urmă a țâșnit ca împinsă de arcușul unei arbalete. Unu, doi, trei! Hai mai repede, grămadă de oase ruginite, m-am ocărât în mintea mea. Un prim salt forțat, pe urmă al doilea și

când am sărit pentru a treia oară, aveam deja sabia ridicată deasupra capului. Am plonjat prin aer și am izbit creatura neagră drept în creștetul capului. Lama dură a făcut craniul să pârâie. Animalul a urlat, dar urletul final s-a rupt într-o manieră abruptă, ca buza unei prăpăstii fără fund.

Am stat un timp gâfâind, cu vârful tăios înfipt în capul arătării și palmele strângând cu putere mânerul învelit în piele roasă. Haw-a-Wap a dat târcoale locului. Serena zăcea căzută pe o parte. Mai mult ca sigur, leșinase. Lumina pală pe care o elibera prezența camaradului meu ajuta, dar nu făcea minuni. Nu puteam să-mi dau seama ce zăcea mort – sau moartă – sub tăișul sabiei mele.

— Serena e bine? am întrebat.

Haw-a-Wap m-a liniștit:

— E teafără. Probabil că și-a luxat un picior și a leșinat din cauza durerii. S-a apropiat și mai mult de cadavru. Ce-o mai fi și creatura asta?

Am ridicat din umeri cu nepricepere:

— N-am nici cea mai vagă idee.

Cu puțin optimism, ai fi spus că era un soi de panteră. Totuși, diferită de toate panterele pe care le văzusem la viața noastră. Dar orice ar fi fost, era dincolo de puterea mandatarului să fi tocmit așa vânători de elită. Colaborări de genul ălora necesitau relații cu vânători de soi, asasini de top și alte specii cu distincții înalte, la care nu avea acces orișicine. Și totuși, ce ar fi putut să fie? Întâmplări inopinate și misterioase sau blesteme căzute peste și așa oropsitul Bahlal? Profeții nefaste?

Am căutat prin buzunarele Serenei ca să verific dacă reușise să-și ducă misiunea la bun sfârșit, după aia am aruncat-o pe fată în cârca lui Haw-a-Wap. Am pus medalionul la loc sigur, într-un buzunar special, și am învelit cadavrul într-un cearșaf furat de pe o culme. Am trudit la căratul lui ca un hamal de port, ca să-l duc de-a spinarea. Cântărea ceva, nu glumă. Pe puțin șaptezeci de kile de carne și oase și mușchi. La o primă analiză, cum spuneam, arăta ca o panteră. Problema era că blana avea un luciu straniu, care te dezorienta. Îmi amintea de luciul străveziu al carapacelor de insectă. De fiecare dată când te uitai mai atent, ochii îți jucau în orbite. Cine știe mârșăvia cărui zeu dement mai era și creatura aia. Am târât-o după mine mai mult din rațiuni financiare. Cunoșteam câțiva colecționari de piei de animale exotice. Blana arătării ăleia avea să ne aducă un câștig frumușel, fără un efort suplimentar.

Când am ajuns la han, Xao ne aștepta în cameră. Stăteau cu mine de obicei câte doi, niciodată mai mult de trei. Restul Brigăzii campa în inima unei păduri din apropierea orașului. Discreția era ținută pe scaunul din capul mesei, la loc de cinste.

— Ce naiba cari în spinare? s-a mirat Xao.

Apoi a intrat pe ușă Haw-a-Wap cu fata în cârcă și imediat a uitat de mine. S-a repezit să afle ce s-a întâmplat.

Batracianul i-a prezentat un rezumat fulger. În timp ce Haw-a-Wap și comandantul au așezat-o cu grijă pe Serena în patul hodorogit, eu am aruncat mortăciunea pe dușumea. Am scos-o la iveală dând dovadă de măiestria unui magician, atunci când am tras de cearșaf. I-am arătat prada minunată și am strigat demonstrativ:

— Tadam!

Apoi am rânjit satisfăcut de nedumerirea de pe chipul lucitor al lui Xao.

— Ce mai e și arătarea asta? s-a minunat el.

— Aduce cu un fel de panteră, a intervenit Haw-a-Wap. Doar că are blana asta cam stranie. O fi vreun soi de prădător schimbă-formă.

Am ridicat din umeri.

— Poate să fie, am spus. Ce mai contează? Important e că putem să facem ceva bani de pe urma ei. Știu câțiva indivizi care ar scoate bani frumoși din pungă ca să intre în posesia ei.

— Nu-i rău, m-a aprobat Xao, după care s-a uitat înspre pat. Trebuie să-i aducem aici pe vraci. Cât mai repede cu putință. Trebuie să se ocupe de Serena. Și, dacă tot vin, n-ar fi rău să-și dea cu părerea și despre jivina asta. Au habar de multe. Dacă nu ne lămuresc, măcar ar putea să ne ajute cu o părere suplimentară, ca să cerem prețul corect, să nu fim... furați la cântar.

S-a uitat la mine și mi-a făcut un semn discret cu ochiul.

— Mă ocup eu, s-a oferit Haw-a-Wap și a dispărut în clipa următoare prin rama ușii.

Până să ajungă vracii, eu și Xao ne-am dat cu părerea în fel și chip despre ce putea să fie animalul acela. N-am

ajuns la nicio concluzie serioasă. Primul care a intrat în odaie a fost Rază-de-Întuneric. Când a văzut hoitul întins pe dușumea, privirea i s-a prăbușit. La propriu. Un mal ros de viitură. După el au intrat în odaie Lalea și Misticul. Chipurile lor luminoase au avut o soartă identică.

— Ce aveți, fraților? a sărit Xao.

Niciunul n-a scos un sunet, au continuat să se uite la animalul mort și la felul misterios în care blana aia continua să vibreze în semiîntunericul odăii. Pentru o clipă, am avut impresia că le tremurau mâinile. Asta era chiar culmea. Trăiam de aproape un an cu o ceată de fantasme, dar niciodată nu le văzusem mutrele atât de zdruncinate. Aproape mai mult decât atunci când o înfruntasem pe Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină.

— Ce-i cu voi? a insistat Xao.

Misticul a râs, doar că s-a dovedit un fel de rictus forțat.

— Nu-i a bună, șefule! a mârâit Lalea. Nu-i a bună deloc. Am mai văzut arătări din astea o singură dată, cu mult, mult timp în urmă, și am mulțumit zeilor trei zile la rând că am scăpat cu zile.

Am ridicat o sprânceană. Am simțit cum satisfația creștea înlăuntrul meu ca un balon. În devinitiv, răpusesem fiara cu o singură lovitură precisă de spadă. Asta, într-un fel, mă făcea un soi de luptător de elită, nu? N-am putut să mă abțin, așa că m-am înfoiat ca un curcan.

— Mi-a trebuit o singură lovitură de sabie ca să o răpun, am rânjit eu mulțumit.

Vracii au continuat să se holbeze pierduți la pantera moartă.

— Nu felul în care ai răpus-o mă pune pe gânduri, frate, a continuat Lalea. Răul pe care-l preced creaturile astea mă face să mă cutremur.

Am tras aer în piept. Chiar că aveam nevoie de o gură de aer proaspăt. Și de ceva explicații. De fiecare dată când auzeam povești din astea pline de mister și exagerări, mi se ridica un nod din stomac. Ultima dată fusesem ucis și forțat să jefuiesc un rege de trup. N-au fost tocmai parfumate, toate cele prin câte am trecut.

— Despre ce rău vorbiți? am înghițit în sec, mânat de presentimentul a ceea ce urma să aud.

— Ăștia sunt câinii de război ai Stăpânului Nopții. Un farmazon cu sânge negru ca smoala.

Un timp, nimeni n-a mai scos o vorbă.

— Și cu ce ne privește pe noi asta? am spus. Putem să ne luăm tălpășița. Să evităm totul chiar înainte de a se isca un scandal de proporții. Nu ne leagă nimic de mahalaua asta.

— Problema nu e dacă fugim sau nu, ci de ce unul ca el a bătut atâta drum? ne-a spus Misticul. Ce poate să-i ofere o ruină cum e Bahlalul?

Ne-am așezat pe marginea patului și abia atunci ne-am amintit că uitasem cu toții de Serena. Continua să doarmă un somn agitat, dar profund. Rază-de-întuneric s-a ridicat de pe pat și ne-a făcut semn să-i urmăm exemplul. L-am ascultat și am așteptat în liniște ca el să o consulte pe față.

— Are genunchiul drept luxat, a spus pe un ton absent. Nimic din ce nu poate fi remediat.

Mi-a făcut semn să mă apropii. Știam ce vrea de la mine. Am venit lângă pat, am prins pulpa Serenei cu mâinile și i-am făcut semn că putea să înceapă. A pipăit cu migală genunchiul afectat. Când și-a făcut o idee despre cum trebuia să forțeze încheietura, vraciul și-a îndreptat spatele și a tras cu putere într-o parte. Oasele genunchiului au pocnit sonor și fata a sărit din visul ei. Un strigăt de durere până la cer și îndărăt. Pe urmă a căzut din nou pe saltea, inconștientă.

— O să-și revină repede, a adăugat Rază-de-întuneric. N-a fost cine știe ce complicație.

M-am uitat la vraci, de la unul la altul, încercând să nu par prea sâcâitor cu insistența și curiozitatea mea. Respiram calculat, încercam din răsputeri să arăt răbdător, dar nu-mi plăcea să fiu ținut în ceață. Am căutat privirea lui Xao. Părea la fel de dezorientat.

— Luminați-ne și pe noi, a rupt Xao tăcerea, care făcea odaia aia să semene cu o criptă. Ce-i cu tărășenia asta? a arătat înspre animalul misterios. Ce ne privește pe noi tot balamucul?

Lalea a răsuflat ca și cum s-ar fi pregătit să intre într-un duel pe viață și pe moarte. Xao s-a uitat la mine. Eu am ridicat din umeri. Totul începea să semene cu o piesă de teatru.

— Sepiran Savant. Stăpânul Nopții. Sepiran cel Crud. Savant sânge de smoală.

De fiecare dată când era speriat, Lalea avea năravul să devină emfatic. Pentru un moment, mi s-a părut că am auzit pași care se foiau pe afară, dar aș fi putut să mă

înșel. M-am gândit, totuși, că nu era un moment tocmai prielnic să stai în cumpănă. Așa că am abandonat dialogul cu Lalea și m-am apropiat de fereastră. Am aruncat o privire înspre inima nopții. Ceva a lunecat pe lângă fundația hanului. La scurt timp, o altă umbră imprecisă a tăiat ograda pe din două. Ce naiba!? Începeam să am vedenii? Pe urmă m-am uitat la blana lucitoare care zăcea pe podeaua odăii și mi-a fost limpede. Alte lighioane veniseră să-și răzbune fârtatul răpus. Poate că animalele astea se pricep să comunice la un nivel mistic, m-am gândit.

— Ceva dă târcoale! am strigat. Ar putea fi alte creaturi din astea.

Am fugit la ușă și am blocat-o. M-am întors la fereastră. Ceva continua să fugă prin noapte și să adulmece o portiță ca să ajungă la noi. Vracii se învârteau prin odaie de colo-colo, fără niciun scop. Păreau dezorientați sau, mult mai grav, speriați. Ce se întâmpla cu ei?

— Dyomran, ține de șase la ușă, mi-a ordonat Xao. Eu am să stau la fereastră. În cazul în care cineva decide să se folosească de un arc sau de o arbaletă, voi fi o țintă falsă care-l va dezorienta o vreme.

— Ce-o fi cu zevzecii ăștia? i-am zis.

— De unde să știu? Hei! a urlat Xao. Ce-i cu voi?

Lalea a ridicat o mână, ca și cum s-ar fi pregătit să ne destăinuie cel mai mare secret al lumii și pe urmă a căzut, corpul bâțâindu-i-se precum trupul unui posedat. S-a zvârcolit un timp, lovindu-se de mai multe ori cu capul de dușumea. Misticul s-a repezit să-i țină capul. I-a luat un timp ca să-l prindă și să-l imobilizeze și a avut nevoie

de ajutorul lui Rază-de-întuneric ca să ducă treaba la bun sfârșit. La naiba! Tot balamucul ăla era inutil. Lalea era un spectru și nici într-o mie de ani nu și-ar fi crăpat țeasta lui de strigoi, dar ăia doi refuzau pur și simplu să renunțe la deprinderile umane. Uneori bănuiam că făceau asta doar ca să mai îndulcească ideea faptului că nu mai erau plămădiți din carne și oase. Desigur, atunci nu părea cazul unei scene de teatru ieftin.

— Asta-i mâna Stăpânului Nopții, ne-a explicat Rază-de-întuneric, vizibil afectat. E o vrajă veche și puternică, ce anihilează orice încercare de a bolmoji un descântec. Suntem la mila priceperii spadelor noastre. Dacă încercăm să facem o vrajă, eu și Misticul o să împărtășim soarta lui Lalea.

Cineva sau ceva a izbit ușa. Am așteptat ca bucata de lemn să cedeze dintr-o clipă în alta, cu vârful sabiei fixând centrul. După aproape un minut, nu s-a întâmplat nimic. Ușa a rămas la locul ei. Nimeni nu s-a mai proptit în ea. O săgeată mi-a zbârnâit pe lângă ureche și s-a înfipt în scândura peretelui.

— Capul la cutie! a urlat unul dintre camarazi.

M-am trântit pe burtă. Serena s-a ridicat în capul oaselor, în fund, în pat. I-am făcut semn să se întindă înapoi pe saltea. S-a uitat la mine cu o privire absentă, rătăcită.

— Stai jos în secunda asta! am țipat. Tir de arcuri.

Ca un brav soldat care a recepționat comanda în cel mai limpede mod posibil, s-a trântit în pat. Pe urmă s-a dat de-a dura, a aterizat pe podea și s-a ascuns sub pat. O idee de geniu, m-am gândit. Mai multe săgeți au bale-

iat aerul în gol și s-au înfipt în lemnul pereților, cu zbârnâitul acela atât de specific. Am început să mă târăsc pe coate. Xao, Rază-de-întuneric și Misticul erau pe poziții. Orice ar fi încercat să intre în odaie, ar fi dat socoteală spadelor lor nemiloase. Lalea era lățit pe podea, dar arăta ceva mai bine. Nu se mai bâțâia, dar o spumă albă ca săpunul i se prelinsese prin colțul gurii și-l făcea să arate ca un mort ceva mai arătos. Detaliul era unul interesant. N-aveam idee că fantasmele puteau să elimine fluide la fel ca ființele vii. Până la urmă, grija fraților față de soarta lui nu fusese chiar atât de absurdă.

— Ce se întâmplă? m-a abordat Serena, în clipa în care am ajuns în dreptul ei. De sub pat, scotocea interiorul camerei, căutând sursa haosului cu priviri tăioase.

— Suntem atacați. Mai multe nu știu să-ți spun.

Ea s-a tot uitat un timp prin cameră, pe urmă a zărit creatura moartă și culoarea i-a dispărut din obraji.

— Arătarea aia m-a hăituit, a bâiguit ea speriată.

— Știu, am spus. Eu i-am făcut felul. Se pare că gestul meu eroic n-a fost pe placul cuiva.

Totul arăta semnele unui scenariu al morții din care era imposibil de evadat. Cel puțin în ceea ce ne privea pe noi doi, ăștia care încă suflam. După mult timp îl vedeam din nou pe Xao cum se agita. Cel mai probabil, se gândea cum să mă scoată de acolo viu și nevătămat. Crăpam eu, crăpau cu toții. Uneori, aveam tendința să văd totul ca pe un avantaj. Din cauza asta aveam de partea mea cei mai loiali tovarăși. M-am uitat la simbolul de pe antebraț, apoi la frații spectre. Ardeau mulțumitor în clarobscurul ca-

merei. Vraja mai avea suficientă putere cât să nu-mi fac probleme. Săgețile continuau să zbârnâie prin aer și să se înfigă în bârne, în pereții din scândură, în stâlpii de susținere, peste tot. În unele locuri, odaia începuse să arate ca pielea unui arici întors pe dos.

— Avem nevoie de un plan solid, a spus Xao.

— Sau de unul îndrăzneț, a completat Misticul.

— Să nu mai pierdem vremea în mod inutil, s-a alăturat Rază-de-Întuneric consiliului ad-hoc al fantasmelor.

Haw-a-Wap a dat semnalul. În secunda următoare, au dispărut toți patru prin rama ferestrei. Afară, o voce necunoscută mie a început să împartă ordine. Cerea cu orice chip să fie anihilat dușmanul. După toate aparențele, dușmanul tăia cu spor în carne vie. Atacatorii urlau ca schingiuiți. După mai multe episoade de agitație marcantă, a fost liniște, urmată la scurt timp de câteva ordine în surdină, și imediat un alt urlet, care m-a silit să tresar.

— Dyomran! Fii pregătit. Ne-a scăpat una. Urcă la tine!

În rama ferestrei a apărut o labă musculoasă. Împodobită cu gheare cât niște pumnale. Am înghițit în sec. Pantera făcută din însuși întunericul nopții s-a târât în odaie și a mârâit teribil și amenințător la mine. Avea o gură cât o capcană pentru urși. Cea pe care o ucisesem mai înainte, în comparație cu proaspătul invitat nedorit, părea un fel de pui. Drăcovenia aia chiar că era mare. Și fioroasă. Și puternică. Și n-arăta ca un adversar care avea să cadă cu una, cu două. M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat după sabie. Trebuia cu orice preț s-o recuperez de pe unde o pierdusem, în clipa în care mă aruncasem pe burtă.

Spre norocul meu – slavă zeilor! mai am parte și de scenarii de genul ăsta – era la un pas de mine. Am ridicat-o cu o mișcare ca dintr-o suflare și mi-am spus că eram pregătit pentru tot ce avea să urmeze. Mi-am imaginat creatura năpustindu-se, cu ghearele lucind și scânteind prin aer precum oțelul pur. Dar n-a fost deloc așa. Nu s-a aruncat asupra mea din prima. M-a urmărit un timp cu o privire inteligentă, care părea că avea capacitatea să anticipeze și să plănuiască. Gândul m-a îngrozit până spre neputință și zburlindu-mi părul de pe ceafă. Nu era suficient că puterea ei era înzecită față de cea a unui om, dacă mai și gândea, chiar că șansele mele scădeau spre zero. Am strâns cu putere mânerul sabiei.

Pantera a început să-mi dea târcoale. Fără să o scap din priviri, am pornit, pas după pas, în direcția opusă. Ne-am învârtit un timp în loc și, la un moment dat, m-am izbit cu umărul de Serena. Ieșise din ascunzătoarea ei și era la fel de încordată ca mine. În clipa în care corpurile ni s-au atins, fata a scos un icnet de spaimă. Strângea în mâini stiletul ei auriu. Animalul a mârâit amenințător.

— Ce facem? a șuierat.

Am ridicat din umeri, fără să-mi iau ochii de la creatură.

— Când se va lansa în atac, am să încerc s-o resping. În momentul ăla, lovește-o dintr-o parte. Pulpa din spate ar fi ținta ideală. Înfiptă bine, lama ar putea să producă suficientă durere cât s-o facă să renunțe.

— Crezi?

Era varianta mea cea mai optimistă, secondată de o duzină de alte variante mult mai pesimiste, pe care am preferat să le țin pentru mine.

— Sunt convins, am mințit-o.

Mi-aș fi dorit să-i văd fața în clipa aia, dar știam că niciodată nu trebuie să întorci privirea în fața unui animal de pradă. Poate să vadă în gestul acela o tentativă de retragere și atacul decisiv vine ca o invitație la dans. Clipele se scurgeau ca apa curgătoare. Când s-a săturat de adulmecat și de calcule, mușchii puternici i-au făcut blana să tremure și să vibreze într-un mod hipnotic. În același moment, ușa odăii a sărit din țâțâni. Spre marele meu necaz, fiindcă m-am aflat în direcția corectă, m-am trezit cu zece kile de scândură în spinare. M-am dus de-a berbeleacul. Rotindu-mă prin aer, am putut să-i văd pe vraci cu coada ochiului, pe Xao și pe Haw-a-Wap cum dau buzna, unul peste altul, cum se aruncă asupra fiarei urlând ca apucații. Dintr-un singur salt precis, animalul a dispărut prin rama ferestrei.

— La naiba! a mârâit Misticul. Pisica asta era numai bună de făcut fripturi.

După ce am mai coborât cu picioarele pe pământ, încă surescitați de atacul neașteptat, am ieșit în curtea hanului. Serena ne-a povestit cum planurile îi fuseseră date peste cap. A turuit la foc automat despre mandatar, cetele de urmăritori și, desigur, despre felul în care animalul o hăituise. Peste tot pe unde pășeai erau cadavre. Nu purtau uniforme. Pe puținii mușterii cazați în han peste noapte puteam să-i vedem cum urmăreau speriați scena pe la colțurile ferestrelor. Hangiul făcea ture încolo și încoace, agitat și cufundat în calcule haotice, măcinat de valoarea pagubelor.

— Nu-i chiar atât de rău, a încercat să-l mai liniștească Haw-a-Wap. Vreo două duzini de săgeți prin pereți și o ușă scoasă din balamale. Locul ăsta a văzut unele cu mult mai rele.

Hangiul s-a uitat înspre fereastra care dădea în odaia noastră. Deși era întuneric, urmele ghearelor bestiei erau suficient de profunde încât să fie vizibile. Probabil că mai erau și altele, pe care aveam să le descoperim pe lumină. Rază-de-Întuneric ne-a chemat în colțul vestic al curții. Mai multe corpuri zăceau sfâșiate în mod brutal. Vraciul ne-a indicat unul dintre ele. Era căzut cu fața în jos, avea spatele rupt de multe urme de gheare. Xao și-a vârât vârful cizmei sub bazinul cadavrului și l-a întors pe o parte. Fața bărbatului era neatinsă, însă cu toracele era o altă poveste. Crezusem că era mandatarul, dar era un necunoscut. În locurile în care fusese lovit avea tăieturi până la os.

— Probabil că s-au întâlnit aici, a spus Misticul.

Bestiile ne adulmecaseră urma și veniseră să-și răzbune camaradul ucis. Cetele de urmăritori rebeli fuseseră mânate în curtea hanului de aura recompensei oferite de mandatar. Punctul culminant a făcut toate cele trei forțe beligerante să cadă pradă haosului și să lupte pentru dreptul la viață. Dintre toți, urmăritorii ocazionali ieșiseră cel mai nasol. Noi și creaturile alea conduceam la egalitate – nicio pierdere. Cel puțin pentru moment.

Pe Lalea au fost nevoiți să-l care de-a spinarea. O fi fost el fantasmă, dar uite că și astea au metehnele lor și pot să-și dea ochii peste cap. Și-a mai venit în fire abia când am ajuns în pădure. Am mers destul de încet, Serena șchiopăta cu credibilitatea și regularitatea unui beteag înnăscut. Brigada ne-a primit cu o lapoviță de murmure și întrebări. Nu era de mirare. Probabil că, venind așa abătuți prin ceața aia densă, arătam ca o bandă de derbedei snopiți în bătaie.

— Ce-i cu voi?

— Care-i baiul, fraților?

— Ce are Lalea de-l cărați în spinare?

Misticul s-a apucat să le explice totul cu lux de amănunte. Pe urmă le-am povestit și noi, eu și Haw-a-Wap, cum i-am venit de hac panterei. Serena ne-a aprobat tot timpul cât le-am explicat, folosindu-se la intervale de timp neregulat de scuturături ferme din cap, acolo unde considera ea că descrierile noastre necesitau confirmări suplimentare.

— Mergem după ei să le facem felul! s-a ofuscat Cuțit-Vesel. Lup-Rece a fost primul care l-a aprobat. Brigada de Crom nu înghite una ca asta, a continuat el. Nu putem să stăm cu mâinile în sân!

Mai mulți frați au făcut front comun, aprobând decizia. Vreo doi s-au pus pe suduit birjărește.

— Nu! m-am suprapus peste balamucul general. Nu facem nicio mișcare până când n-avem o idee precisă despre ce adversar discutăm.

Mai multe priviri încordate m-au săgetat cu ură. Puteam să pricep și de ce. Era vorba despre onoare și curaj.

Brigada de Crom nu fugea niciodată cu coada între picioare. Dar asta era Brigada în vremurile în care prin venele ei curgea sânge. După tot balamucul prin care trecusem, învățasem că discreția, uneori, aducea mai multă miere decât vitejia.

— Dyomran are dreptate, a intervenit Xao. Bună parte din vocile și privirile potrivnice s-au topit. Până acum am mers după principiile lui.

— Și uite unde am ajuns!

Ăsta fusese Flămândul. Bătea șaua ca să priceapă măgarul. Nu era prima dată când susținea că ne comportăm ca niște lași.

— Datorită lui suntem aici, l-a atacat Xao cu fermitate. Dyomran are dreptate. Trebuie să aflăm mai multe. Poate că n-a fost nimic personal. Poate că am fost doar oamenii nepotriviți la locul nepotrivit. Nu are niciun rost să ne avântăm într-un scandal de proporții. Mai ales că tot ce au avut de tras ai noștri a fost un genunchi luxat și un leșin. Riscul e prea mare. Suntem într-o poziție delicată. Nu e bine să dăm apă la moară.

Imediat după ce o pusesem cu botul pe labe pe Ceacare-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină membrii Brigăzii se împărțiseră în două fronturi egale. O parte susținea că ar fi trebuit să ne întoarcem la ce ne pricepeam noi mai bine – anume, să fim mercenari de top. Cealaltă parte, inclusiv eu, susținea că trăsesem destul la jugul zeilor războiului, fapt pentru care o lungă perioadă de pace era binevenită. Marea majoritate a soldaților sunt oameni simpli, cu principii simple, care vor și fac tot posibilul ca

viața lor să rămână tot în felul ăsta: simplă. Altfel s-ar da peste cap și ar deveni scribi, cronicari, tălmaci, misionari sau orice altceva. Cum spuneam, după ce terminasem isprava cu vrăjitoarea, cel puțin în ceea ce mă privea, visasem la o existență liniară, ferită de sabie și scut.

Desigur, ruperea în două tabere nu survenise la modul concret. Era mai curând un front ideologic și lupta se ducea strict la nivel verbal. Brigada nu se dezbinase niciodată în adevăratul sens al cuvântului, chiar și-n timpul celor mai dificile misiuni. În niciun caz n-avea să o facă acum. Fiecare parte le știa pe ale ei și, ca-ntotdeauna, adevărul era undeva la mijloc și nimeni nu știa cum – sau nu voia – să-l accepte. Pentru oricare dintre părți, acceptarea ideologiei adversarului însemna înfrângere. Mercenarii, soldații, în genere, fie ei chiar și ceva mai citiți, tot cu sabia și scutul cântăresc puterea cuvântului.

Când susținea că nu pierdem nimic, de fapt, Xao se înșela. Legăturile se fac greu, încrederea oamenilor se câștigă și mai greu. Dacă părăseam Bahlalul, eram nevoiți să o luăm de la zero, oriunde ne-am fi dus. Nu fusese treabă ușoară. Abia după vreo jumătate de an oamenii începuseră să nu se mai uite la noi chiorâș. Până la urmă, lucrurile nu erau chiar atât de simple pe cât păreau la prima vedere. Vedeam scenarii ceva mai complexe. Și totuși, m-am gândit atunci, poate că Xao avusese dreptate. Nimic mai mult decât oameni nepotriviți la locul nepotrivit. În cazul ăsta era cert că discreția devenea un aliat de nădejde. Puteam să ieșim la liman fără prea multe complicații. Trebuia doar să așteptăm ca lucrurile să-și urmeze cursul fi-

resc, să se așeze la locul lor, observând calmi și răbdători dintr-o poziție neutră.

Evident că nu puteam să lăsăm totul chiar la voia întâmplării. O minimă implicare tot se cerea. Am închegat o echipă solidă de cercetași și am plecat să străbatem Bahlalul după informații limpezi ca apa de izvor. Eu, Haw-a-Wap, Cuțit-Vesel, Rază-de-Întuneric și Xao. Serena ar fi fost o variantă viabilă, doar că nu intra în discuție cu problema șchiopătatului. M-am văzut nevoit s-o refuz, cu toate amenințările și insistențele ei de a ne însoți. N-a părut prea încântată, dar când au fost copilandrele mulțumite că nu sunt lăsate să-și etaleze talentele ascunse? Cu o ultimă încercare, m-a acuzat de misoginism. Spre fericirea mea, avusesem parte de unele vremuri în care diverse tribunale aruncaseră asupra mea acuzații cu mult mai grave. Fapt care, într-o foarte mare măsură, m-a ajutat să depășesc momentul de răscruce și să nu mă simt colosal de deranjat de învinuirea fetei.

Am plecat dimineața, folosind lumina emergentă a zilei drept paravan pentru frații spectrali. Roua încă mai luneca pe frunze și pe firul de iarbă. Umezeala făcea aerul să pară lipicios. Gândurile încâlcite, făuritoare de întrebări fără răspuns, făceau capetele să pară din piatră. Vracii ne povestiseră istoria Stăpânului Nopții, un lord bogat, din nordul îndepărtat, căzut în dizgrația Binelui prin mecanismele simple ale destinului. Ca să triumfe, Răul nu necesită ecuații complexe, este doar perseverent. Cu cât ești mai aproape de ideologia Binelui, cu atât insistă mai mult. Chestiune de magnetism existențial, nimic mai mult.

Oricare adversar cu capul pe umeri ţinteşte generalul inamic. Rezultatele apar, inevitabil. În faţa tentaţiei, nimeni nu-i din piatră. Dacă e supusă presiunii suficient de mult timp, până la urmă, o parte însemnată din oamenii buni cedează. Puţini sunt cei care rezistă asediului. E doar o chestiune de când şi de cum. Reprezentanţii cei mai de soi ai Răului nu sunt entităţi misterioase, ci oameni care-i mânuiesc până aproape de perfecţiune uneltele. Dar noi, cei din Brigadă, nu purtam epoleţi, nu fusesem vreodată eroi. Şi nici nu intenţionam să fim vreodată. Interesul nostru faţă de acest misterios reprezentant al întunericului era la un nivel minim. N-aveam în gând să salvăm lumea de viclenia lui. Voiam doar să ştim dacă trebuia să părăsim Bahlalul, să plecăm într-un alt oraş şi să o luăm de la capăt, sau dacă era suficient să stăm o perioadă cu capul la cutie, până când totul avea să revină la normal. În mod clar, ultima variantă ar fi fost perfectă. Când am intrat pe străzile înguste ale oraşului, coborând agale şi cercetători, cu ochi critici şi atenţi înspre port, speram ca informaţiile pe care aveam să le descoperim aveau să facă viitorul să pară construit din pluş.

Dacă toată viaţa mea aş fi ţinut cont de ordine şi restricţii, aş fi murit de foame. În meseria de hoţ nu există normalitate, pentru că hoţii contrabalansează firescul. Umblă în puterea nopţii, pe străzi pustii, profitând de ne-

cazul omului cinstit sau de pedeapsa seamănului. Când un hoț fură de la un alt hoț, încărcătura emoțională pare ceva mai diluată, pentru că furi ceva ce a fost furat deja. Nu știu dacă mă fac pe deplin înțeleasă. Ce vreau să spun este că într-un anume punct de vedere ai putea să spui că faci dreptate, deși nu e nici pe departe vorba despre așa ceva. Dreptate faci doar atunci când înapoiezi bunul furat posesorului de drept. Însă nu poți să faci asta. Nu trebuie să faci asta. Cei care o fac sunt slabi. Nedemni de culmile glorioase ale meseriei. Deși poate că pare o mârșăvie de ultimă speță, cei mai de preț spioni pe care i-a cunoscut vreodată Bahlalul s-au ridicat din rândurile de jos ale hoților. Nu te naști spion. Arta de a spiona nu este o capacitate nativă, ci o abilitate exersată în decursul mai multor ani, până aproape de perfecțiune. Poate că pare stupid, dar totul apare atunci, în momentul primordial, după primul măr furat. Dacă există ceva cu adevărat notabil, sămânța va rodi în cele din urmă și tâlharul de două parale se va transfoarma, inevitabil, de-a lungul timpului, într-o iscoadă destoinică.

Colaborarea mea cu Brigada de Crom a început printr-o întâmplare banală. Coeziune predestinată, ar spune unii, cu înclinații spre misticism. Noroc chior, aș zice eu, mai curând. E drept că ar fi putut să-mi facă felul și pentru asta le-am fost mereu recunoscătoare. Însă faptul că uneori preferam să-mi văd de propriul interes nu mă făcea un suflet parșiv, ci mai curând o hoțoaică trăind după principii solide. Așa că m-am prefăcut obosită și vizibil afectată de respingerea lui Dyomran de a participa la investi-

gații, etalându-mi în mod ostentativ dezinteresul față de ceea ce avea să le rezerve viitorul. Ca totul să pară și mai credibil, i-am amenințat și cu ruperea colaborării noastre. Niciunul dintre spectre nu a putut să vină cu un contra-argument și mi s-a cerut să am răbdare până la întoarcerea iluștrilor conducători. M-am arătat indiferentă față de orice posibilă viitoare propunere de mediere a situației și am cerut insistent să nu fiu deranjată până la sosirea personajelor cu putere de decizie. Scena mi-a ieșit de minune. M-au lăsat în pace, într-un colț al taberei, departe de câmpul lor vizual, doar ca să nu-i mai bat la cap. La nici un ceas după spectacolul gratuit, eram deja la periferia Bahlalului.

Sosirea unui lord în portul orașului, fie el chiar și unul al întunericului, însemna, indiferent din care punct de vedere priveai problema, o țintă numai bună pentru un hoț priceput. N-am spus niciodată că banii de pe urma colaborării cu Brigada nu erau o sursă de câștig mulțumitoare, doar că un bonus era oricând binevenit. Și mai era și posibilitatea aflării unor informații. Mai mult ca sigur că un personaj influent nu venea într-o mocirlă ca Bahlalul pentru găinării. Exista la mijloc posibilitatea unui tertip despre care, puteam să bag mâna în foc, mulți oficiali ar fi pus aur serios pe masă ca să-l afle.

Genunchiul drept îmi cam juca feste, dar n-aveam eu să las asta să distrugă posibilitatea unui chilipir. Am ajuns în port fără prea mari probleme și minunea despre care se tot vehiculase în ultimele ore se odihnea liniștită la o distanță mulțumitoare, în ceea ce mă privea, de docuri. Un velier magnific, o operă de artă, lucrat cu măiestrie și

la o scară impresionantă. Era, fără niciun fel de exagerare, un leviatan artificial al apelor. Construit integral din lemn de abanos, fusese lăcuit până la refuz, deoarece bordajul căpătase o reflexie sticloasă, hipnotică. Patru catarge, care aproape că împungeau norii șorecii, erau înțesate de o pădure de vele dintr-un material negru, scânteietor în soarele cuminte al dimineții. La cât de fioros arăta, chiar era de mirare că pe pânzele alea nu fuseseră desenate cranii. Restul de câteva veliere și cabotiere care se legănau în apropierea colosului, în apele unduitoare ale mării, păreau, prin comparație, un soi de corcituri inclasificabile de cea mai joasă speță. Cineva, când comandase nava aia, nu făcuse rabat de la nimic. Bijuteria maritimă fura privirea oricărui trecător de pe mal și dacă ai fi stat câteva ore să faci un sondaj de opinie, cu siguranță că gurile-cască ar fi dominat topul. Am renunțat să mă mai las furată de peisaj și am aruncat o privire de ansamblu, cocoțată pe bastionul clădirii Administrației. Concluzia era ușor de ghicit. Cel mai simplu ar fi fost să mă urc într-una din dubasele care făceau du-te-vino cât era ziua de lungă între promontoriu și corăbiile ancorate în port. În lumina ruginie a amurgului aș fi fost cumva mai ferită de privirile curioase și aș fi putut să caut o soluție ca să pot urc la bordul velierului misterios neobservată. Odată ajunsă pe punte, totul devenea o chestiune de probabilitate, care-mi surâdea nespus de mult. Toată copilăria activasem în portul Bahlalului și furtul de pe ambarcațiuni era specialitatea mea. Înotul, odată deprins, nu se mai uită în veci, dacă pricepeți unde vreau să bat. Asta în cazul în care planul

meu ar fi apucat pe o cale mai puțin plăcută. Așa că mi-am croit drum până spre cea mai apropiată locandă din port și am așteptat cuminte căderea implacabilă a apusului, șlefuindu-mi planul până la cel mai mic detaliu.

Desigur, toată așteptarea aia a fost ca un sac de grâne în spinare, dar lucrurile bune vin doar dacă muncești din greu. Pe deplin pregătită pentru jaful pe mare, am plătit transportul până spre una din navele de călători ancorată în larg. Dubăsarul principal, un individ uscat și înalt, care putea ca o scrumbie uitată în soarele unei după-amieze de august, și-a întins mâna osoasă cu degete noduroase înspre proprietatea enigmatică a lordului.

— Ăsta da velier imperial!

— E proprietatea unui lord venit din nord, a explicat unul dintre vâslași, pasagerilor de ocazie. Părerile care circulă despre el nu sunt făcute din lapte și miere.

Discuția a continuat un timp, urmând o pantă abruptă, descendentă, alunecând rapid și iremediabil înspre absurd și mistic. Evident că în fața necunoscutului oamenii făceau ceea ce se pricepeau ei cel mai bine: frizau granița firescului. M-am uitat înspre velier, apoi către port. Ceața se târa lenește până pe plaja promontoriului. Am mai așteptat câteva minute și, când am fost la o distanță mulțumitoare de țintă, dintr-un singur salt vioi am sărit peste copastia dubasei. Genunchiul m-a înjunghiat și i-am auzit pe toți cum au strigat speriați în urma mea. Răceala apei mi-a tăiat suflul și durerea din oase mi-a mai amorțit un pic. Am stat ascunsă sub pătura de negură până nu le-am mai auzit vocile, pe urmă am înotat către navă. Apa cli-

pocea în liniștea serii precum paharele de cristal cărate de cineva în fugă, îngrămădite pe o tavă. Am ajuns ușor la pupă, tăind valurile moi ca un șarpe de apă. Nava se înălța deasupra capului meu cu prestanța unui balaur din basme. La o primă analiză, bordajul era suficient de ornamentat cât să nu-mi pună nici cea mai mică problemă în a-l escalada. Am avut nevoie, totuși, de un timp până să găsesc un punct din care să-mi încep truda, dar după asta totul a mers șnur. Am sărit peste copastie cam pe la jumătatea pupei și genunchiul vătămat a mușcat din eleganța aterizării pe punte. O durere ascuțită m-a făcut să mă aplec pe o parte și să îndur în tăcere chinul fantomatic al unui pumnal înfipt adânc în pulpă, până la os. Tot șchiopătând, m-am ascuns sub mănunchiurile de parâme, de teama unor voci venite din direcții diferite, dar echidistante. M-am ghemuit și am așteptat un timp ca să pot să-mi fac o idee dacă existau ronduri de gardă fixe sau erau doar razii inoportune. După un timp, vocile au dispărut și peste punte s-a așternut o liniște pliurdă. Când și când, câte un val singuratic se spărgea timid de bordaj de parcă ar fi izbit o stâncă. Marea începea să capete vlagă. Nenorocirea aia părea atât de solid construită că ar fi rezistat cu succes asediului destinat unui fort. Un șuvoi de gânduri negre m-a încolăcit ca o mambă. Mintea omului, în situații limită, încolțită de frig și întuneric, tinde să extrapoleze esența realului și să o tragă înspre zonele tenebroase ale imaginarului. Pierdeam vremea în mod inutil ascultând marea și închipuindu-mi scenarii fatidice, așa că m-am furișat în lungul punții, până la supra-

structură, cercetând cu atenție șirul de scări late care cobora înspre inima velierului. Un întuneric de parcă ai fi coborât într-o criptă. Mai văzusem nave sinistre la viața mea, dar asta le întrecea pe toate. Niciun firicel de lumină. Problema e că nu prea ai cu cine să te certi în situații de genul ăsta. Cavalerul e silit să îndure, chiar și în cele mai blânde povești. Comoara dragonului nu poate să existe altundeva decât într-o peșteră adâncă și obscură. Din burta ambarcațiunii nu se auzeau voci. Simțeam ceea ce ar fi simțit oricine în fața călăului. Am început să cobor, treaptă cu treaptă, cu spatele lipit de peretele lateral din scândură dură, strângând din dinți din cauza genunchiului damblagit. Când am călcat și ultima scară, m-am uitat îndărăt, înspre intrare. Dreptunghiul desenat acolo de lumina rubinie a apusului promitea libertate. Dulce libertate. O voce cunoscută a strigat din adâncul minții mele să mă car naibii de acolo, să fug în lungul scărilor, să sar în apă și să nu contenesc din înot până la mal. Dar am ignorat-o. M-am tras într-un colț, mi-am fixat privirea în negrul mat și am așteptat ca ochii să mi se dea cu negreala aia fără margini.

Oamenii au tendința să exagereze în fața necunoscutului. Așa sunt ei construiți. Am învățat detaliul și mi-l repet în minte ca pe un poem, de fiecare dată când situația o cere. Hoții, deși sunt un soi ceva mai aparte, au și ei temerile lor. În definitiv, sunt tot oameni. Marea mea problemă, de când eram de mărimea unui pepene, a fost frica de întuneric. Cincisprezece ani în slujba hoției, situații care mai de care mai la limită, și tot nu reușisem să scap.

Dar găsisem cumva puterea să trec prin focul încercării de fiecare dată. Problema era că atunci, în negreala aia condensată într-un mod absurd, exista ceva care depășea puterea mea de concentrare. Acolo era culcușul răului, în cea mai pură formă a lui. Sau era paranoia. M-aș fi bucurat să fie varianta secundă, dar ceva din interior îmi tot dădea ghes și-mi zicea să-mi bag mințile-n cap. Poate c-ai să rămâi surprins, dar de multe ori norocul e în vacanță. N-are timp de cei care se smiorcăie.

Un lucru era sigur. Întunericul din burta velierului era departe de a fi îmblânzit, dar începusem să pot să-mi fac o idee pe unde călcam. Am mers cu băgare de seamă pe un coridor îngust, până am ajuns în dreptul unei cotituri. Într-o parte era o ușă. Mi-am lipit urechea de lemnul dur. S-auzeau niște zgomote, dar nu păreau să fie voci. Un grajd? Poate că lordul își purta cu el, peste tot pe unde călătorea, caii de paradă. Totuși, lipsea zgomotul copitelor sau respirațiile tipice armăsarilor. Detalii inutile, m-am gândit. Nimic mai mult decât pierdere de timp. Era strict treaba lordului ce, unde și de ce căra după el. Am făcut stânga, în lungul coridorului. Abia după vreo zece pași am început să disting vocile. Veneau de după un alt colț, din același loc din care scăpa și o undă timidă de lumină. Până la urmă, marinarii ăia nu trăiau chiar într-o beznă absolută. Am plecat din loc pășind ca o pisică pe muchia unui gard înalt. Asta însemna că pentru început aveam să colectez informațiile și pe urmă aurul. Îmi convenea și așa. M-am oprit în dreptul primului colț și am început să ascult. Erau o mulțime de voci, amestecate. La prima im-

presie, judecând după repetițiile apelativelor de grup – noi, voi – tocmeala, pentru că asta era de fapt, se consuma între două părți. Una din părți oferea o sumă frumoasă, care tot creștea, cealaltă se încăpățâna s-o accepte. Decizia de a refuza o așa frumusețe de gologani mă depășea complet. Am încercat să mă trag mai în față, să pot să arunc o privire, când un scaun s-a târât pe dușumea și o voce fermă a spus:

— Este o ofertă generoasă, dar nu putem s-o acceptăm.

Apoi, mai multe scaune s-au hârjâit de lemnul podelei. Plecau! Calea de acces era numai una, așa că am lăsat totul baltă și am făcut cale-ntoarsă aproape fugind. Cam pe la jumătatea drumului îndărăt m-am lovit de un perete care inițial nu fusese acolo. Am căzut în fund. Un zgomot de zale și o mână ca un clește m-a prins de umăr.

— Ce avem noi aici? a spus o voce cu respirația unui taur. Un vierme?

Am încercat să ripostez, dar tot ce am mai fost în stare să fac a fost să gem din cauza felului în care bruta aia aproape că mi-a luxat umărul, folosind o priză numai bună să facă și un urs să chițăie de durere. În secunda următoare m-a încolăcit cu tot atâta sfoară cât să faci înconjurul orașului. Nu puteam eu să văd prea multe prin întunericul ăla, dar mai mult ca sigur că arătam ca un mosor. M-a luat de-a spinarea. După un timp s-a oprit și a deschis o ușă, care a cârâit revoltată. Ușa presupusului grajd? Mirosea a carne crudă. Exista acolo o sursă de lumină care făcea umbrele să danseze ca niște dansatoare bețive. Ceva a început să mârâie cu nervozitate. Imediat, mult

mai multe alte *ceva*-uri au scos sunete identice. Mi-am întors capul într-o parte cu foarte mare greutate și, cu vederea periferică, am putut să zăresc o creatură identică panterei care mă atacase.

— Ce crezi că vrea lordul? De ce să fi bătut atâta drum? l-am întrebat pe Rază-de-Întuneric.

Lumina zilei era limpede și puternică. Abia dacă puteam să-l văd. Vraciul a ridicat din umeri.

— Nu pot să știu. Sper doar să nu fie ce cred eu c-ar fi.

— Și ce crezi tu, de fapt, c-ar fi? am insistat.

— Hei! ne-a întrerupt Xao. Ia uitați-vă într-acolo.

Am privit în lungul brațului abia vizibil al comandantului. O grupă de călăreți înainta agale pe fundătura care cobora dinspre clădirea Administrației. Văzusem multe uniforme ochioase la viața mea, dar alea pe care le purtau indivizii ăia chiar că erau aproape de perfecțiune. În lumina curată a zilei, armurile lor negre scânteiau ca diamantul. Ne fixau cu priviri dure ca oțelul din siguranța unor coifuri demne de lucrătura unui magician. De fapt, mă fixau pe mine. Pentru că puteam să bag mâna-n jar că tovarășii mei spectre erau imposibil de reperat de la distanța aia.

— Oamenii lordului! a spus Cuțit-Vesel. Pot să pun gaj pe treaba asta.

— Cum naiba au dat de noi? s-a ofuscat Haw-a-Wap.

— Uneori, a mârâit Rază-de-Întuneric, norocul ăsta al nostru e o târfă de doi bani. S-a uitat într-o parte și a scuipat disprețuitor și demonstrativ.

— Ce-or vrea? am spus.

— În nici cinci minute, mai mult ca sigur, vom fi puși la curent.

Nu era nimic dulce în vocea lui Xao. Când nu-i convenea un lucru, începea să devină ironic. La drept vorbind, aerul ăla de siguranță al soldaților mă scotea și pe mine din sărite. Erau ciudat de încrezători. Înaintau elegant și sigur. Erau cinci cu toții. Unul din ei s-a oprit cu un metru mai în față de restul trupei.

— Comandantul nostru dorește să vă vadă, a spus el pe un ton sec, dar ferm.

O prezență pretențioasă, ca și cum chiar nu ar fi avut nevoie de nicio prezentare. De parcă toată lumea trebuia să știe cine erau și interesul cui îl purtau. Bine, nu era ca și cum n-ar fi fost așa. Când să fi avut Bahlalul rezidenți de teapa ălora? În vremurile demult trecute și poate nici atunci. Era clar că erau venetici și prezentările ar fi fost inutile. Și oricum, între necunoscuți rangurile nu depășesc valoarea simbolică. Așa că nu avea niciun rost să ne spetim cu prezentările, dincolo de un minim, care fusese deja atins de ei. Chiar de ar fi fost un general printre ăia cinci, până și generalii sunt de mai multe feluri. Cei care și-au câștigat funcția călcând pe cadavre, cei avansați politic, cei avansați pe baza tributelor și tot așa. Nu știi niciodată ce fel de om ai în fața ta. Soldații, la fel, sunt și ei de multe feluri. Asta numai dacă pricepi unde vreau să

bat. Tot ceea ce contează cu adevărat este prima impresie. Din punctul ăla de vedere, punctaseră decisiv.

Chiar și de la distanța la care ajunseseră, tot n-ar fi trebuit să-i vadă pe tovarășii mei, așa că m-am prefăcut nedumerit:

— Să ne vadă?

— Da. Pe voi. Brigada de Crom.

— În ce problemă? a intervenit Xao.

Nu știu dacă Xao avusese în gând să-l ia prin surprindere sau ceva de genul ăsta, dar călărețul în armură de paradă n-a schițat un gest. Nici vorbă de neprevăzut în mișcările lui, doar tonul acela egal și perfect exersat care a continuat să asedieze limita bunului simț:

— O să vă spună personal.

O privire dură, dar dură de tot.

— Când și unde?

Comandantul nostru n-a mai jucat teatru, și chiar avea dreptate. Știau prea multe despre noi la prima vedere ca să jucăm o carte inutilă. Oricum, cam în felul ăla stăteau lucrurile. Noi aveam întrebările, ei aveau răspunsurile.

— La apus. În port, ne-a explicat.

Evident că toată ziua am pierdut-o prin port, făcând tot felul de supoziții și întrebând încolo și încoace despre mișcările pe care le făcuseră trupele lordului de când sosiseră în Bahlal. Nimeni nu știa nimic concret. Doar speculații. Sau, mai exact, ceea ce credeau ei că știau erau supoziții bombastice, genul acela de poveste transmisă de la unul la altul, care face din țânțar armăsar. Raidul panterelor fusese atribuit lordului, dar nu existau probe

concrete. Fapt pentru care autoritățile erau cu mâinile legate la spate. Cel puțin asta era varianta oficială. Noi credeam în cu totul altceva, dar nu era ca și cum ne-ar fi cerut careva opinia. De câteva zile orașul era dominat de o liniște ciudată. Asta se întâmplă de obicei când oamenii se tem de ceva sau când cineva plătește suficient de mult pentru asta. Pentru noi, dar nu neapărat la un nivel personal, oricare din variante nu suna bine. Anunța un viitor viciat de incertitudine.

La prânz am intrat într-o locandă în care mai toate preparatele aveau la bază pește. Mi-am comandat o strachină de borș de biban și pe urmă una de țipar frip. Am plătit în avans, plus bacșiș. Cârciumărița mi-a zâmbit și s-a uitat intrigată la siluetele imprecise care stăteau dimprejurul mesei. De la o anumită distanță părea că vorbeam de unul singur. Asta a făcut deliciul câtorva mușterii de la mesele vecine. Cu toate glumele lor aiurite, ne-am prefăcut indiferenți. N-avea rost să ne luăm la harță, să ne facem dușmani doar de dragul de a ne da de lucru.

— Ce-i cu sobrietatea asta generală când aud numele lordului? a spus Xao.

— Sunt câteva povești care circulă, ne-a explicat Razăde-Întuneric, vizibil afectat. Nimeni nu știe dacă sunt adevărate. Se spune că și-a desfăcut Cartea Vieții. Fiecare din noi avem una. De deschis, e floare la ureche. Poate să facă treaba asta chiar și un vraci de rang inferior. Problema e ce se întâmplă după.

A făcut o pauză, ca și cum ar fi reflectat la o chestiune extrem de profundă.

— Ce? n-am avut noi răbdare.

— Ești vizitat de Doamna cu coasa însăși. Toți cei care au încercat, n-au trăit s-o mai și povestească. Părerile sunt împărțite. Se spune că, cel puțin la un nivel teoretic, ca să ieși cu basmaua curată din treaba asta, ai două posibilități: o păcălești sau cazi cu Ea la învoială. Marea majoritate susține că Moartea nu poate fi înduplecată cu nimic. Noi, muritorii de rând, pur și simplu nu avem ce să-i oferim.

— Practic, șansele de câștig sunt mai mari dacă te iei de guler cu Moartea, decât dacă vrei s-o tragi pe sfoară? a observat Haw-a-Wap.

— Cam așa ceva, a confirmat vraciul.

— Deci asta ar face din noi genii? am observat rânjind.

— Mai curând, asta ar trebui să ne dea de gândit, mi-a tăiat-o vraciul.

Am analizat chestiunea în tăcere. Însemna că aveam două enigme. Moartea, care era una veche și care momentan nu ne privea. Sau da. Depinde din care punct de vedere analizai situația. Și Lordul Nopții, care era o problemă nouă și care ne privea în mod direct. Din care motiv, nu aveam nicio idee. Ce voia, de fapt, lordul de la noi?

Cârciumărița mi-a adus strachina cu borș fierbinte. L-am văzut pe Haw-a-Wap cum îl face atent pe vraci. Rază-de-Întuneric s-a întors într-o parte și a spus ceva în păsărească lui magică. M-am uitat în direcția în care s-a uitat și el. Nu era nimic notabil de văzut. Am ridicat indiferent din umeri și m-am întors la farfurie. Din zeama clocotită a sărit un pui de șarpe, a luat-o la fugă în lungul

mesei. M-am îngrozit. Cineva încerca să ne otrăvească sau ce mama naibii? M-am uitat la ei, pregătit de atac dintr-o clipă în alta. Xao a mustăcit. Haw-a-Wap nu s-a putut abține. A chițăit ca un guzgan. Asta chiar a fost una nouă. Făceau glume pe seama mea. Le-am arătat cicatricea de pe antebraț.

— În locul vostru aș fi ceva mai rezervat, le-am spus rânjind anticipativ.

Au râs, dar nu prea mi s-a părut c-au gustat gluma. Mi-am văzut de borș și de peștele fript. Desigur, mișto-cărelile sunt adorabile atunci când nu le trăiești pe pielea ta. Nu pot să spun c-am fost atins la sentiment, ba dimpotrivă. Glumind, păreau ceva mai vii.

După un timp, Haw-a-Wap s-a arătat îngrijorat:

— Credeți c-a fost o mișcare greșită că am acceptat condițiile lordului? Să-l întâlnim acolo unde dorește?

Am rumegat toți ipoteza broscoiului în liniște.

— Nu cred, a spus Xao după un timp. Atacul de seara trecută a fost unul demonstrativ. A vrut doar să-și încordeze mușchii.

— Sau să vadă de ce suntem noi în stare, am completat și am continuat să sorb din borșul de pește.

— La fel de probabil, m-a aprobat Xao.

Haw-a-Wap n-a părut pe deplin convins. Cuțit-Vesel a spus:

— Deci n-ar trebui să ne facem probleme?

— Nu cred că va încerca ceva, a întărit comandantul.

Broscoiul a vrut să se pună și el de-a curmezișul:

— Și dacă totuși ar fi să fie ceva, vraciule, ce ai putea să faci?

— O vrajă, ca o ultimă măsură de evadare, cred că aș putea să pun la cale. Contra-vrăjile funcționează cu limite, care sunt date de puterea fiecărui făuritor. Asta înseamnă că în momentul în care Lalea a fost atacat, la han, lordul a fost prin apropiere. Bine, nu e ca și cum protecția lordului este fără cusur. Cu ajutorul vostru pot să descopăr o breșă, pe urmă... Vraciul s-a uitat la Xao și la Hawa-Wap, apoi la mine. A continuat: te-am putea scoate teafăr de acolo, Dyomran. Mai departe de punctul ăsta nu prea pot să garantez multe.

Deși temerile lor erau întemeiate, discuția mă irita. Iar începuseră să mă vadă ca pe o marfă prețioasă.

— În definitiv, a zis Xao, câtă forță de luptă ar putea să ascundă lordul în năzbâtia aia de corabie? Am văzut și am trecut noi prin unele mult mai rele.

— Nici fuga nu-i o opțiune, a spus Rază- de-Întuneric. Dacă ne-a găsit în văgăuna asta, ne va găsi oriunde.

— În fond, ce naiba poate să vrea de la noi? a spus Hawa-Wap.

Era un punct bun de vedere. Am continuat să-mi văd de strachină și am preferat să continui să observ discuția fără nicio obiecție. Mă rodea o foame de lup și zeama aia de pește chiar nu era rea deloc. Ei s-au lungit în tot soiul de supoziții. De la unele absurde, până la unele ce păreau să aibă precizie chirurgicală, respectând datele știute ale problemei. Dar la final, ca-ntotdeauna, se ajungea la o doză de mister, de nesiguranță, care te făcea să te întorci la punctul de plecare al nedumeririi noastre: și, până la urmă, ce voia lordul de la noi?

La momentul stabilit, ne-am prezentat în port. Velierul lordului aștepta liniștit, legănat de apa mării, frumos și tăcut ca o perlă neagră. Un fir lung și gros de negură plutea pe deasupra apei. Dinspre navă, o barcă silențioasă a tăiat ceața. Ne-am urcat. Barcagiul s-a holbat o vreme la camarazii fantomă, pe urmă și-a reluat munca. Pe măsură ce înaintam, detaliile făceau velierul tot mai impresionant. Mai mult ca sigur că lordul plătise o mulțime de gologani pentru nenorocirea aia. În scurt timp, am fost la o palmă de bordaj. O siluetă întunecată a aruncat o scară peste copastie și am urcat pe punte. Era un soldat clădit ca un uriaș. Ni s-a cerut să-l urmăm. Ne-am croit calea prin bezna din burta navei, cu ajutorul unei torțe. Luminiscența fraților spectre ajuta și ea cât de cât la spartul beznei. Am coborât un rând de scări late și am jalonat cotituri la stânga și la dreapta, pe un culoar îngust, până spre o cameră care arăta ca o sală de mese. Ne-am așezat. Rază-de-Întuneric, Haw-a-Wap, Cuțit-Vesel și Xao străluceau la fel de mult pe cât lucea și torța. Soldatul solid a plecat și am rămas doar noi. Rază-de-Întuneric nu prea părea în apele lui. Ceva îl neliniștea și era limpede ce. Teoretic, în cazul unei ambuscade, greutatea era pe umerii lui.

Lordul a intrat în cameră într-un moment în care noi cântăream situația în tăcere, uitându-ne unul la celălalt.

— Domnilor!

Vraciul a fost cel care a tresărit cel mai tare. A fost la un pas să sară în picioare și să-și tragă sabia din teacă. A izbutit să se controleze și să-l fixeze pe stăpânul velierului negru cu o privire dură și rece ca marmura.

— Sunt onorat să vă cunosc, a continuat el. Chiar dacă introducerile par inutile, insist. Eu sunt Lordul Sepiran Savant!

Mi-a întins mâna. Purta haine negre, fistichii. Multă mătase și brizbrizuri lucrate din argintul cel mai strălucitor pe care-l văzusem vreodată. Trupește, nu era cine știe ce amenințare. Constituție și statură medie. Însă privirea, pe toți zeii, privirea aia avea puterea unei tornade. Ca și cum ar fi fost în stare să-ți ajungă, prin ochi, direct în suflet. Emana viclenie prin toți porii. I-am strâns mâna și pe urmă s-a așezat pe unul din scaune. A venit însoțit de o gardă alcătuită din patru zdrahoni. S-au uitat la noi un timp, ne-au analizat cu priviri cercetătoare, ca și cum s-ar fi așteptat să răspundem la politețea aia de mironosiță. N-am scos un sunet. Lordul a reluat:

— Am să încerc să fiu succint. Știu că sunteți o grupare de mercenari. Vreau să cumpăr serviciile oferite. Și ofer patru sute de dahne de aur. Lunar. Plus bonusuri, în funcție performanța serviciilor voastre.

Deși suma era colosală, Xao n-a prea agreat oferta, puteam să văd asta pe chipul lui. Eram în asentiment. Cu siguranță că lordul nu ne angaja pentru mișmașuri. În locurile în care intenționa să ne trimită avea să curgă mult sânge. Mâncasem pâinea asta. Hotărâsem că n-o să ne mai întoarcem în mocirlă prea curând. Ne-am privit re-

ciproc, aprobator, și l-am lăsat pe Xao să ne reprezinte în tratativele cu lordul.

— Îți mulțumim pentru oferta generoasă, dar momentan serviciile Brigăzii de Crom nu sunt de vânzare.

Xao s-a ridicat de la masă. I-am urmat exemplul. Picioarele scaunelor au hârâit pe podeaua dură. Sprâncenele lordului s-au arcuit. Spațiul dintre ele a căpătat cute profunde.

— Cinci sute de dahne, a plusat el.

— Îmi pare rău, dar mă tem că sunt nevoit să-mi mențin poziția, i-a zis comandantul nostru.

Lordul a zâmbit sarcastic. Și-a încolăcit brațele dinaintea pieptului.

— Șase sute.

Nu eram proști. Chiar dacă ne-ar fi oferit și o mie, tot l-am fi refuzat.

— Mă tem că nu este o chestiune de preț, stimabile lord, a punctat Xao. E doar decizia noastră. Cu ceva timp în urmă am hotărât să ne retragem. Dacă o să ne răzgândim, fii sigur că te vom contacta. Oferta e mai mult decât generoasă.

— Ciudat, a zis lordul. Eu am auzit altceva. Umblă vorba că Brigada încă mai acceptă contracte prin Bahlal.

M-am uitat la Xao. Pentru o clipă a părut că pierde controlul discuției, dar privirea i-a redevenit fermă după numai câteva clipe de tăcere descurajantă și monotonă.

— Desigur, a spus el. Oricât am vrea să ne rupem complet de meseria noastră, e adevărat, n-o să putem face asta niciodată în adevăratul sens al cuvântului. Suntem nevoiți să ne câștigăm cumva existența. Spre norocul nostru, chel-

tuielile necesare extravaganței ăsteia sunt infime și le scutim acceptând tot felul de contracte de două parale. Nimic notabil. Vrem să fim cât mai retrași cu putință. Credințe personale, nimic mai mult.

Un alt soldat a intrat în sala de mese. A cerut să discute. Au ieșit din sală. Îi puteam auzi șușotind, dincolo de ușa rămasă întredeschisă. Cei patru zdrahoni au rămas locului, fixându-ne cu priviri încordate. Minutele cât a lipsit lordul au părut de fier. Când a revenit, era tot numai un zâmbet.

— Prea bine, domnii mei, ne-a spus. În cazul în care vă răzgândiți, oferta mea rămâne în picioare.

Nici în ruptul capului n-am fi crezut că totul avea să decurgă atât de ușor. Am răsuflat ușurat în sinea mea și am părăsit ambarcațiunea lordului cu un sentiment profund de împlinire. Era bine să știi că, din când în când, poți să mai ocolești belelele pe ultima sută de metri.

Zdrahonul m-a aruncat într-un colț și am stat legată fedeleș cât timp el a dispărut din grajd. Încăperea era de-a dreptul uriașă, plină cu pantere din alea, ținute în cuști metalice. Bestiile nu m-au scăpat o secundă din priviri. Am încercat de mai multe ori la rând, în mod inutil, să găsesc o modalitate prin care să mă eliberez. După un timp, m-am lăsat învinsă de orice sentiment de bravură. Am analizat îndelung animalele din cuști. Erau superbe.

Se mișcau ucigător de elegant. Erau multe, poate peste sută. M-am întrebat în ce fel reușeau oamenii lordului să le readucă în cuști, odată eliberate.

Ușa grajdului s-a deschis și zdrahonul care pusese mâna pe mine s-a întors însoțit de un individ pe jumătatea lui. Nou-venitul purta haine din cea mai fină mătase. O mulțime de zorzoane, dintr-un argint interesant de curat, frumos lucrate. Un ofițer sau o căpetenie de rang superior, m-am gândit. M-a analizat cu o privire vicleană și profundă. Mi-a fixat bărbia cu mâna dreaptă.

— Pentru cine lucrezi?

Am vrut să-l trimit în mă-sa, dar privirea lui hipnotică m-a făcut să-mi pierd puterea de concentrare câteva clipe. Când mi-am venit în fire, rânjea ca o canalie. Ce naiba se întâmplase cu mintea mea? Mă simțeam bulversată, ca trezită brusc după o partidă de somn în exces.

— Interesant! a mustăcit. A părut foarte mulțumit. Știa ceva ce eu nu știam? Foarte interesant, a reluat la fel de încântat. Ai făcut o treabă excelentă, Bazik. Să n-o scapi din ochi nici măcar o secundă. Nu te miști de aici până nu primești noi ordine. Ai înțeles?

— Da, domnule, a sărit zdrahonul ca ars. Nici măcar o secundă.

Individul a ieșit repezit și Bazik m-a fixat cu o privire care mustea de gratitudine.

— Bravo, vierme, mi-a spus el. Bravo.

A început să râdă cu gândul la posibila recompensă ce avea să vină pentru destoinicia lui și câteva din animalele din cuști au mârâit iritate. Bazik s-a întors către pantere

și le-a mustrat. Panterele, cu urechile pleoștite, și-au pus boturile pe labe. Așa cum stăteau, cuprinse de supunerea aia de contrabandă, mi-au părut și mai periculoase.

Când ne-am întors în pădure, Coaste-Fragede ne-a întâmpinat. Era cam abătut.

— Serena a fugit, mi-a spus.

Departe de mine să fiu mirat de atitudinea ei. Era încăpățânată ca un catâr. Nu era prima dată când i se părea că lumea-ntreagă conspiră împotriva ei. Așa sunt tinerii, n-ai ce să le faci. Simt nevoia să se afirme, să arate lumii de ce anume sunt ei în stare. Deși nu pare, varianta cea mai bună este să-i lași să-și facă mendrele. În nouăzeci și nouă la sută din cazuri vin îndărăt cu coada între picioare. Serena, deși fragedă ca vârstă, era o hoață pricepută. Un spion genial în devenire. Conștientiza treaba asta și încerca să profite din plin. Ceea ce nu conștientiza era partea cu *în devenire*. De acolo i se trăgeau toate necazurile. De acolo i se trăsese și clipa în care Flămândul pusese mâna pe ea, chiar în timp ce încerca să ne fure. Dar astea, cum bine obișnuia să spună lumea, erau ale tinereții valuri. Ea căuta în felul ei să se maturizeze, să ne arate de ce era în stare, iar noi aveam datoria moarală s-o lăsăm să-și ducă misiunea sufletului până la capăt. Eram obligați, într-un fel, să-i permitem să dea din coate, dacă simțea nevoia.

— Dă-i ceva timp, i-am explicat. La momentul potrivit va veni înapoi. Toți am trecut prin asta.

Ne-am strâns într-un cerc imperfect.

— Cum a fost? ne-a repezit Cap-de-Leu. Ce informații ați cules despre lord?

— L-am întâlnit în persoană, a spus Xao.

Toți au amuțit.

— Ce-i de capul lui? s-a auzit dintr-o parte.

— A fost o discuție formală, le-a explicat comandantul. A părut reticent. Cred că s-a ferit să se afișeze prea mult.

— Ce vrea? a întrebat Capac, după un timp.

— Ne-a oferit un contract, a spus Xao. Șase sute de dahne.

Cercul s-a restrâns, a devenit mai compact. Ca și cum toată discuția se consuma într-o piață și era musai ca detaliile să nu ajungă prea departe, la urechile cui n-ar fi trebuit. Cineva a fluierat. N-am văzut cine. Posibil să fi fost Buzunar. Individul se dădea în vânt după aur. Pătimaș până la cer, îi luceau ochii după parale tot la fel cum suspina Principele după cucoane.

— Ce vrea să facem? s-a interesat Pietroi.

— Nu știu, a spus Xao categoric. L-am refuzat.

— Rază-de-Întuneric, n-ai aflat nimic? l-au repezit vreo doi pe vrăjitor.

De obicei, vraciul se pricepe la descâlcit gândurile oamenilor. Dar lordul nu era de ici, de colo. De ce-l mai ispiteau pe vraci? Oare nu le mai explicasem o dată episodul cu Lalea? Am făcut un efort și am rezumat întâmplarea din han din nou. M-au ascultat cu băgare de seamă, de parcă ascultau povești.

— Din cauza asta nu putem să contăm pe vrăjitori, am concluzionat. E puternic și le contracarează încercările.

— Există posibilitatea ca lordul să fi bătut drumul până aici special pentru noi?

Întrebarea lui Papuc era una care valora greutatea lui în aur. Am amuțit și am cotrobăit cu toții prin amintirile noastre prăfuite. Niciunul nu ținea minte să ni se fi intersectat drumurile vreodată cu lordul. În mod normal, n-ar fi trebuit să avem nimic de împărțit. Cel puțin nu în mod direct. Pierderi colaterale? Prin vreun contract din trecutul nostru să fi avut lordul ceva de pierdut? Exista o variantă. În ce constau pierderile? N-ar fi fost drept să ne ceară despăgubiri, în bani sau servicii, dacă asta ar fi fost intenția lui de la bun început? În mod firesc, da. Doar că lordul nu era tipul pe care să-l întâlnești la fiecare colț de stradă. În el zăcea o viclenie exersată până spre perfecțiune. Dacă avea ceva de împărțit cu noi, cocea el ceva.

— Cum rezolvăm problema? Am ajuns o adunătură de papă-lapte și nu m-a informat nimeni?

Erau rare momentele în care Cuțit-Vesel dădea dovadă de cumpătare. Acela, de departe, nu era unul din ele.

— Nu cred că lordul a venit de unul singur, a intervenit Rază-de-Întuneric. Cred că și-a oprit grosul armiei în larg. Vrea să pară vulnerabil, dar nu e. Sunt gata să jur că nu e.

Să-l atacăm, ar fi fost o variantă. O lovitură directă și neașteptată, ca să-l punem cu botul pe labe. Însă Rază-de-Întuneric avea dreptate. Slabe șanse ca el să fi bătut atâta drum însoțit doar de o mână de soldați.

— Dacă nu are nimic de împărțit cu noi, băgăm capul la cutie. Asta ar trebui să rezolve problema, a observat Otravă. Dacă o fi vreuna.

În felul lui, avea și el dreptate. Bogătașii au năravuri ciudate. Poate că lordul urmărea vreun interes personal ieșit din comun. Ambiții prostești.

— Și dacă, totuși, are ceva de împărțit?

Cuțit-Vesel e mai pesimist de fel. Cel puțin asta e varianta lui. Dar noi îi vedem ochii cum lucesc de fiecare dată, nestemate veritabile, când vine vorba de vărsat puțin sânge de vrăjmaș. Un nemernic obsedat de sânge, dar e fratele nostru și-l prețuim așa cum e. Toți ne dăm de ceasul morții că singurul motiv pentru care am intrat în Brigadă a fost vitejia, dorința aprigă de a lupta, însă suntem departe de perfecțiune. Trecuturile noastre sunt puțuri fără fund. Chiar dacă n-o recunoaște niciunul, bună parte din noi am fugit de brațul legii. Ne complacem în aroma poveștilor siropoase despre viețile noastre de odinioară. Pare mai simplu așa. De la bun început am decis că nimeni nu avea să dezgroape morții și așa a rămas.

Prin așteptare nu însemna că urma să ne culcăm pe o ureche. Ideea era să continuăm să săpăm după informații. Poate că până la urmă aveam să aflăm ceva. Am pornit din nou către port, de data asta de unul singur. Camarazii fantomă atrăgeau atenția. Am luat pe mine un rând de haine ponosite și am ales o rută ceva mai ferită. De-a lungul Văii Morților, printre cruci și obeliscuri șubrezite, prin coasta birturilor de la periferia orașului, cât mai departe de zona Administrației. Pe acolo, mai toți au ochi și urechi antrenate de curiozitate. Prin periferii e cu totul altă poveste. Nu interesează pe nimeni cine ești și ce cauți. Dacă ești urmărit, se întâmplă pentru simplul fapt că vor să te jefuiască. Medii josnice, planuri josnice.

M-am tras într-un colț și am așteptat nemișcat ca un idol. Vreme de o oră n-a trecut niciun cunoscut. În tot timpul ăsta m-am gândit că n-ar fi stricat să fi venit împreună cu Serena. Fata avea o groază de legături. Era de-a locului, s-ar fi descurcat de zece ori mai bine ca mine. Pentru faptul că încercasem să fiu protector cu ea, crezusem că aventura cu lordul ar fi putut să decurgă drastic, acum trăgeam ponoasele deciziei.

O siluetă fâșneață mi-a atras atenția și m-a deconcentrat de la gândurile autocritice.

— Salut, Leter, i-am spus unui individ subțire ca o foaie de hârtie și sprinten ca un guștер.

Slăbănogul s-a uitat la mine și s-a încruntat. Pe urmă m-a recunoscut și fruntea i s-a descrețit.

— Ce-i cu tine, mercenarule? Ce-i cu țoalele astea de doi bani pe tine? Ai ajuns la sapă de lemn?

A râs, am făcut la fel. L-am apucat de un braț și l-am tras mai aproape. Leter Mână-de-Aur e un hoț de buzunare de primă clasă. Și-a retezat de bună voie degetele mici de la ambele mâini, din rațiuni evidente. Nemilos ca un rechin, gata să buzunărească și o gravidă în travaliu. Îi place să se plimbe mult și, gologanii, pe cât de ușor și repede îi procură, la fel de iute îi aruncă în vârtejul jocurilor de noroc. Prin cercurile prin care umblă, află tot felul de lucruri. Pentru suma corectă, scuipă tot ce știe. Uneori știe lucruri interesante, de cele mai multe ori, nu. Fapt pentru care majoritatea îl ocolește. Informațiile lui sunt frumos ambalate, ieftine, și deseori nimic mai mult decât o pierdere de timp. Dar uneori, dacă ai răbdare și știi să pui în-

trebările corecte, la un preț de nimic poți să descoperi comori. I-am împins un argint palmat. Ochii i-au sclipit și pe urmă i s-au îngustat.

— Ce vrei?

— Lordul Întunericului. Ce știi despre el?

Leter și-a frecat bărbia, într-o încercare ratată de a lăsa impresia că sondează o tonă de informații de preț.

— Caută ceva serios, mi-a spus. Câțiva pescari au dat peste o armată de nave de luptă, la vreo cinci kilometri în larg, ascunsă de valurile negurii ăstea drăcești. Cu atâta forță de luptă prin preajmă, Administrația a intrat la bănuieli. Guvernatorul s-a speriat. Umblă vorba c-ar fi înștiințat deja orașele vecine. Pentru orice eventualitate. Eu cred că s-a speriat inutil. Bahalul nu e un oraș care să merite deranjul unui asediu.

— Și totuși, ce anume să vrea de aici cu atâta îndârjire?

— Cine știe, poate că Peșterile fără Fund ascund ceva artefacte care-i sporesc puterea. Am auzit că-i un soi de vrăjitor, deși nu se poartă ca unul. Să știi, Bahlalul n-a fost dintotdeauna o cocină. A avut zilele lui bune. Dacă-mi mai dai câteva ore, aș putea să întreb pe unul și pe altul.

— Bine, am aprobat.

El s-a uitat la mine lung și pofticios.

— Nici vorbă, i-am tăiat-o din prima. Gologanii la livrarea informațiilor.

— Bine.

Și-a morfolit buza cu nervozitate și a dispărut prin mulțime. Am luat-o din loc și eu. În felul ăla nu aveam s-ajung prea departe cu cercetările. Și, oricum, nu așteptam cine

știe ce minune din partea hoțului de buzunare. Probabil că avea să mai afle câteva nimicuri, pe care urma să le ambaleze într-o poveste colorată, cum se pricepea el mai bine, și să umfle prețul. Timpul curgea și nu știam dacă asta era de bine sau de rău, câtă vreme ceața de la buza mării era totuna cu cea din capul meu. Serena. Trebuia să o caut și s-o înduplec să mă ajute. În doi aveam să ne mișcăm altfel.

Talpa Iadului era la vreo zece-unsprezece străzi mai sus de locul unde mă aflam. Acolo o cunoscusem pe copilă. Înainte ca destinele să ni se intersecteze, obișnuia să își lase mai tot timpul prin spelunca aia. Patronul o știa bine, de când era de-o șchioapă. După o vreme, între ei a apărut o înțelegere mutuală. O lăsa să bântuie în căutare de posibile victime, în baza unui procent din ce prăduia. Când am intrat în han, Boril era după tejghea. Ștergea halbe cu o cârpă soioasă. Cel puțin asta credea el că face – că le face să arate curate, când, de fapt, mai mult le spoia cu unsoarea de pe cârpa îmbâcsită de grăsime.

— Salutare, bătrâne, i-am spus încă din prag.

Încăperea era aproape pustie. Lipsa profitului se putea citi limpede pe fața lui încordată. Sezonul rece bătea pe la ușă. Lemnele erau scumpe și prețul avea să tot crească. Hanurile cu camere reci, chiar ieftine ca bună ziua, nu prea aveau căutare. M-am așezat la o masă și i-am cerut de mâncare și ceva de băut. M-a servit cu băutură și s-a așezat pe un scaun, lângă mine. Rece, vinul a fost o încântare.

— Cum îți mai merge afacerea, bătrâne ștrengar? l-am întrebat din politețe.

— Slab. În ritmul ăsta, mă văd nevoit să vând hanul cuiva care are posibilitatea să investească, să mai ridice faima locului. Periferia colcăie de hoți. Oamenii au început să se ferească să mai calce pe-aici. Buzunarele pline sunt tot mai rare prin zonă.

Ăsta era un efect secundar pe care cei de teapa lui, patroni care legau contracte cu hoții, ar fi trebuit să-l anticipezeze. Orice pasăre, pe limba ei piere. Am mai băut o gură din vinul rece și aromat.

— Ce mai știi de fată? l-am întrebat.

— Eu? s-a mirat. Credeam că e cu voi.

Am așezat halba pe masă și m-am lăsat pe speteaza scaunului.

— Este, doar că are una din crizele alea de identitate specifice tinerilor.

— Ce face?

I-am povestit. Lăsând la o parte colaborarea lor, în toți anii trecuți, Boril îi fusese fetei un fel de jumătate de tată. El, neînsurat, n-avusese odrasle. Apropierea fusese, într-un fel, inevitabilă.

— Ce poți face? Așa sunt toți. O să-i treacă până la urmă.

— Sunt convins. Doar că am nevoie de priceperea ei.

Hangiul a ridicat din umeri.

— Dacă apare, o să încerc să-i explic.

— Așa să faci, bătrâne.

S-a ridicat și a aruncat cârpa soioasă pe un umăr.

— În câteva minute vine și mâncarea.

I-am mulțumit și am mai comandat o halbă cu vin rece. Am mâncat și, la final, înainte să plec, m-am apropiat de

tejghea. Boril continua să întindă grăsime pe halbele din sticlă tocită.

— Ai idee unde ar putea fi? l-am întrebat.

În toți anii de când se aciuase pe lângă el, bătrânul ar fi trebuit să-i știe năravul.

— În momentul ăsta, probabil cât mai departe de voi.

L-am măsurat cu privirea exersată a unui cercetător care-și analizează posibilii mușterii. Nu era critic, mai curând sincer.

— Din păcate, a continuat el, nu pot să știu unde e. Tot ce știu e că nu face risipă și nu se dă în vânt după viața de lux, ca o demonstrație inutilă. E strânsă la pungă. Încearcă să o cauți prin hanurile cu prețuri joase.

I-am mulțumit din nou și m-am îndreptat către ieșire. Hanul se golise complet. Niciun client. Avea să fie o iarnă grea pentru bătrân.

Unde-s oamenii care contează atunci când ai cu adevărat nevoie de ei? Doar în basme, eroul salvator apare în ultimul moment și decimează armata dușmanului. În viața de zi cu zi, șansa s-a consumat cu mult timp în urmă. Ești în viață doar pentru că destinul e preocupat de lucruri mult mai interesante. Când va veni clipa, moartea ta va fi doar o scânteie în întuneric. O lamă de pumnal, un vârf lucitor de suliță ori o săgeată otrăvită. Șansele ca să scap erau egale cu zero. Bazik era la locul lui, obedient până

la zei. Individul acela îi dăduse un ordin, iar el îl executase cu sfințenie. Nu mă scăpase o secundă din priviri. Laurii aveau să învelească fruntea nenorocitului ăla.

Înfofolită în funie, m-am sucit pe o parte. Înfometată, obosită, sâcâită. În felul ăsta, aveam să-mi găsesc sfârșitul. După câte misiuni încheiasem, intrasem, în cele din urmă, pe un drum înfundat. Sorții îmi erau potrivnici. Peste copastie. Aveam să fiu zvârlită peste copastie, așa, legată fedeleș cum eram. Asta-i metoda preferată a marinarilor. Dintre toate felurile în care poți fi executat, se spune că-i moartea cea mai ușoară. Când plămânii îți sunt inundați de apa mării, nu există durere, doar frica nebună a conștientizării că urmează să pieri. Dar dacă ajungi să fii suficient de mult chinuit de foame și oboseală, înecul pare un fel de rampă de salvare. Încă nu eram destul de obosită sau înfometată ca să-mi doresc să mor.

Ușa s-a deschis și un soldat i-a cerut lui Bazik să-l urmeze. Bruta s-a supus și, după vreun sfert de ceas, s-a întors. Pe umăr îi atârna o pătură scămoșată. În mâna dreaptă ținea un blid. În stânga, o cătușă cu lanț. Mirosea a mâncare. Fiertură de carne. O urmă fadă de legume. Morcov. Ceapă. Cartof.

— Sus, vierme! mi-a spus.

Am încercat să mă ridic. Era imposibil. M-am zbătut și am căzut pe o parte ca un sac. Câteva pantere și-au ciulit urechile, altele au mârâit și au râcâit fierul gratiilor cu perechile lor de gheare ascuțite. Bazik a râs. S-a aplecat și mi-a prins o cătușă de gleznă. Partea opusă a priponit-o de o grindă solidă. I-au fost necesare minute bune ca să

desfacă sfoara cu care fusesem legată. La final mi-a întins blidul cu mâncare.

— Mănâncă, vierme.

Raţiunea îmi cerea să refuz mâncarea, dar palmele erau deja încleştate pe strachina călduţă. Puterea de a mă împotrivi mi s-a lichefiat în minte. Am sorbit cu poftă zeama aromată şi, pentru o fracţiune de secundă, m-am găsit dinaintea Porţilor Paradisului. Am mai luat o gură şi m-am cufundat în mizeria decadenţei. Noi, oamenii, suntem programaţi să luptăm până la ultima picătură de sânge. E adevărat, există excepţii, însă majoritatea trăieşte între graniţele normalului. Nu te poţi împotrivi instinctului de supravieţuire. Bazik a făcut câteva glume proaste. L-am ascultat, fără să protestez. În mine curgea un sentiment straniu de linişte. Dacă voiam să mă mint, aş fi putut să cred că senzaţia era generată de prezenţa hranei. Starea de bine din cauza faptului că subconştientul eliminase una din posibilităţile de a crăpa în viitorul apropiat. Cel puţin pentru o vreme, n-aveam să mor de foame. Însă adevărul era că ceea ce simţeam era un sentiment de inutilitate. Începeam să accept că eram prizoniera lordului.

În niciun chip nu izbutisem să dau de urma Serenei. Ca şi cum ar fi dispărut de pe faţa pământului.

— Poate c-a fugit din oraş, a presupus Haw-a-Wap.

Nu era exclus, părea o variantă credibilă. Bahlalul era departe de a fi considerat o dulceaţă.

Totuși, mesagerul a venit în toiul nopții. Zgomotos și misterios ca o cucuvea. Cei care stătuseră de gardă l-au interceptat de la o poștă și pe urmă l-au escortat în fața lui Xao. Purta tipul acela de armură elegantă, neagră ca smoala. Era unul din soldații lordului. De după coiful fistichiu ce-i ascundea complet figura a răsunat o voce cunoscută:

— Te-ai mai gândit la propunerea mea, comandante Xao?

Indubitabil, era vocea lordului. Rece și ferm, Xao l-a contrat.

— Desigur. Poziția noastră rămâne neschimbată.

Un timp, mesagerul n-a mai spus nimic. Poate că era vorba despre indecizia lordului sau poate că scamatoriile astea necesită ceva răgaz ca să funcționeze. Sau poate că, la un nivel astral, ceva întârzie răspunsurile și întrebările. Cine poate să știe cu exactitate? Taina vrăjitoriei e o prăpastie fără fund pentru mine și până și vracii noștri se feresc să dea toate cărțile pe față. Au și ei nevoie, pentru orice eventualitate, de o ieșire de urgență.

— Dar dacă vă ofer o viață pentru un contract? a insistat vocea. Cum sună?

Xao m-a fixat cu privirea. A mișcat discret din cap. Nu am înțeles mesajul, dar înțelegeam unde încerca lordul să ajungă. Lucrurile se legau. Dispariția Serenei, noua lui ofertă. Oamenii au început să se agite. În aer plutea izul neliniștii.

— Sună a amenințare, a observat Xao cu un aer sever.

Lordul a râs. O voce ștearsă, venită ca dintr-o altă lume. Sau dintr-o criptă.

— Nici vorbă, comandante Xao. Este o altă ofertă. Una corectă, aș zice. Ți-am prins asociata în timp ce încerca să mă jefuiască. Respectând legile locale, am tot dreptul s-o atârn de un stâlp, sub acuzația de tâlhărie. A râs din nou, pe urmă a reluat: în schimb, am decis să fiu generos. Îți ofer șansa să o salvezi, comandante. Dacă asta nu mai e generozitate, atunci ce poate să fie?

— O să luăm în considerare oferta ta, a spus Xao și pe urmă a dat un ordin scurt, ca un fulger.

Haw-a-Wap și-a tras sabia din teacă și dintr-o singură mișcare a lovit precis și nemilos sub linia inferioară a coifului. Capul mesagerului s-a rostogolit pe o parte, ca un pepene în timpul unui antrenament. Brigada tratează șantajul în cel mai serios mod. Nu din cauza autosuficienței, ci pentru simplul fapt că ofensele nu pot fi lăsate fără ecou. Nu doream să creăm precedent. Brigada cade în genunchi numai cu o sabie înfiptă în spate.

Xao a început să se foiască de colo până colo, înjurând și blestemând pe toată lumea. Se comporta aidoma unui general căzut în dizgrația destinului. Se pierdea rar cu firea, dar când făcea asta, se comporta ca un porc flămând dinaintea teicii. Mai mulți se consultau în șoaptă. Nimeni nu știa cu exactitate care era soluția ideală.

— Nu ne privește alegerea hoației. I-am plătit fiecare serviciu. Nu-i datorăm nimic.

Buzunar avea dreptate.

— Nu putem s-o lăsăm pe mâna lordului. Este o biată copilă.

Eram în asentiment cu opinia lui Lamă-Iute.

— Ar fi trebuit să-și vadă vârful nasului. Lordul nu e oricare panglicar. I s-a cerut să nu se amestece. Culege roadele a ceea ce a sădit.

Lup-Rece n-ar fi sărit în ajutorul mă-sii, darămite pentru o hoață oarecare.

— E, totuși, o copilă. O știm de ceva vreme.

Papă-Lapte, milostiv ca întotdeuna.

— Gura! ne-a făcut Xao să ne înghițim limbile și gândurile. Brigada nu acceptă măgăriile nimănui. Nici chiar pe cele ale unui lord al întunericului. Lovim în seara asta. Ne facem datoria față de jurământul depus și, dacă soarta va fi alături de ea, o vom salva și pe copilă.

Într-un fel, Xao găsise soluția de mijloc. Singura viabilă, de altfel. Ne apăram imaginea și, cum bine spunea, șansa Serenei atârna de un fir de ață. M-am uitat într-o parte, gânditor. Cum avea să interpreteze lordul faptul că-i ucisesem mesagerul? Un afront? Un gest firesc în fața povocării? Privirea mi s-a lovit întâmplător de ochii sticloși ai lui Cuțit-Vesel. A rânjit cu subînțeles. Nemernicul, știa că era rost de vărsare de sânge. Nu mi-a fost dat să văd un individ mai sarcastic. Se bucura la suferința dușmanilor ca un copil la vederea jucăriei preferate. Dacă am fi avut toți pornirile lui, am fi putut să concurăm cu lejeritate pentru Brigada Infernului.

Planul era simplu. Urma să atacăm în forță, fără menajamente. Am început să-mi fac idei. Speram ca lordul să nu ne anticipezeze ofensiva. I-am cerut lui Cuțit-Vesel să facă rost de un iepure. A dispărut în noapte și s-a întors după câteva minute cu un urecheat viu. Îl ținea spânzurat

cu capul în jos, de labele din spate. A rânjit și mi l-a întins. L-am apucat de capul mărunt și mi-am tras cuțitul din teacă. L-am rugat să culeagă câteva ramuri uscate pentru foc și am folosit sângele animalului ca să refac legământul. În timp ce mâncam din carnea de iepure friptă, Principele a venit lângă mine. Părea îngândurat.

— Asta e una din alea încurcate, mi-a spus.

Am scuturat din cap. Chiar era una din alea încurcate. După un timp în care a meditat, Principele s-a uitat peste umerii mei cu o privire încordată. M-am întors și am văzut întreg alaiul. Vreo două duzini de soldați și o suită de politicieni. Doi efori, sindicul și mandatarul, cel pe care îl jefuisem. Avea o mutră de parcă văzuse un mort viu. Administrația orașului căuta să lege interese cu o bandă de spectre? Sub ce auspicii deciseseră să ne abordeze? Se temeau de lord și căutau soluții urgente? Suna rezonabil. Cât de mult ne străduisem noi, tot nu reușisem să fim chiar atât de subtili. Pe urmă m-am uitat mai bine și am văzut. În mulțime l-am descoperit și pe cel de-al treilea efor. Cel care ne agajase să-l jefuim pe mandatar. Detaliul explica tot. La o primă impresie, la rece, în elita aia de politicieni zăcea tot atâta viclenie și răutate cât într-o bandă de tâlhari. Niște câini fără suflet, fără principii. Nu le-aș fi încredințat în grijă nici măcar o găină moartă, darămite un oraș. M-am întrebat mereu cum oare de ajung indivizi de teapa ăstora să conducă orașe? Nu m-am priceput niciodată să găsesc un răspuns. Poate că o fi fost din cauza viziunii mele înguste. Când vine vorba despre politică, sunt la fel de priceput ca un cimpanzeu cu pensula. Ori-

cât de măgulitor ar fi sunat, jumătate din Administrația orașului cerea o audiență în fața Brigăzii. Aveam eu o idee cam despre ce era vorba la mijlocul acelei întâlniri neașteptate. Haw-a-Wap a apărut în coasta mea.

— Xao vrea să te vadă, mi-a spus pe un ton moale, dar ferm.

M-am conformat. În nici două minute, partea noastră de reprezentanți era aleasă. Eu, Haw-a-Wap, Rază-de-Întuneric și Misticul. Xao mi-a explicat pe scurt cam ce idee îi înflorise în minte. Planul se schimbase radical și arăta un grad de risc alarmant, dar exista în ticluirea lui o parte pe care Brigada mizase dintotdeauna: elementul surpriză. Am aprobat inițiativa cu o înclinare din cap, dar nu pe deplin convins. Nu era stilul nostru. Balanța, drept-nedrept, atârna inechitabil într-o parte. Problema era că pielea noastră stătea în joc, drept miză. Și mai erau și câteva detalii de pus la punct. Cu toate astea, cât nu veneam cu o idee mai bună, singura direcție era înspre masa tratativelor. Aveam să ne ocupăm de restul inadvertențelor după întrevederea inopinată. Dimprejurul unui foc, noi de o parte, Administrația de cealaltă. Restul soldaților s-a tras în spatele fiecărei tabere, la o distanță apreciabilă, în așa fel încât boscorodelile lor să nu ne pună în situația în care să nu ne înțelegem unul cu altul și să fim nevoiți să strigăm ca și cum am fi discutat peste gard. Oricum, chiar și de la distanța aia, tot puteai să auzi pleava uguind, socotind scenarii și propuneri inutile.

— Cărui fapt datorăm onoarea vizitei neașteptate? a făcut Xao pe nepriceputul.

Langal, eforul Administrației Afacerilor Interne, cel care ne angajase să-l tâlhărim pe mandatar, era un individ cu ochi reci ca de reptilă. Un bătrân parșiv și nemilos până-n măduva oaselor. Ne-a baleiat pe toți cu privirea. Poate că o fi încercat să ne impresioneze. În alte împrejurări, ar fi fost câteva întrebări suplimentare din partea noastră, dar nu era momentul. Om fi noi soldați, dar ne pricepem totuși să ne ținem nervii în amfore din oțel, așa cum fac diplomații. Exista ceva încărcătură în aerul dimprejur. Un lucru era cert, și întotdeauna trebuie s-o recunosc, ai noștri se pricep de minune să facă din fețele lor măști de gheață. E drept, atunci a fost vorba și despre atú-ul existențial. Ei nu erau luptători de primă mână, trecuți prin focul sabiei și al scutului. Și nu în fiecare zi îți e dat să negociezi cu fantome umblătoare. Dar fiecare cu partea lui de noroc, până la urmă. Când lupul e prin preajmă, oile tremură. Doar pentru faptul că noi eram în avantaj, asta nu însemna că era musai să jucăm delicat. Lordul nu se purta cu noi cu mănuși, nici noi n-aveam să tratăm pe nimeni ca pe o marfă prețioasă. În orice caz, nu pe o clică de bandiți de teapa lor. Prin comparație morală, Brigada părea o adunătură de îngerași. Sau poate că eram eu într-o pasă de sensibilitate exagerată. Impresiile personale, n-ai ce să-i faci, nu poți să scapi de ele nici în iad.

Langal, cu o indiferență exersată, s-a văzut nevoit să fie purtătorul lor de cuvânt:

— Faima vă urmărește, domnii mei. Fapt pentru care Administrația Bahalului dorește să vă contracteze.

Din spatele nostru au răsunat câteva hohote admirative.

— Îți mulțumesc în numele tuturor, a spus Xao și tonul ferm i-a făcut pe frați să se închine zeului tăcerii.

Așa rece și indiferent cum încerca Langal să pară, încordarea tot i se putea citi în glas. Se temea să nu-l dăm în vileag, să nu-i demascăm planurile ascunse de a acapara Administrația prin îndepărtarea sistematică a fiecărui membru și instalarea de marionete. Orice cuvânt din partea noastră, care ar fi lăsat de înțeles că el mai apelase la serviciile noastre, i-ar fi pus credibilitatea la îndoială în fața oamenilor lui. Dar interesul nostru nu era poziția lui în Administrație. Se iubeau ei între ei suficient de mult cât să facă totul ca să-și taie craca de sub picioare unul altuia. Xao, sclipitor ca de obicei, a continuat chiar înainte ca Langal să deschidă gura:

— Suntem interesați, dar înainte cred că ar fi mai înțelept să știm cu cine avem onoarea.

— Desigur, a zis Langal, cu o expresie de ușurare pe chip care valora cel puțin doi saci cu aur. Numele meu e Langal Catori și sunt eforul Afacerilor Interne. Menea Xamuel, eforul Afacerilor Externe – a arătat înspre un individ obez, cu ochi bulbucați și spălăciți. Generalul Mustana Falamni, eforul Consiliului Corpurilor Armate.

Dintre toți politicienii, ultimul era singurul în care ai mai fi putut să descoperi un rest de demnitate. După felul cum arăta, bărbatul văzuse multe câmpuri de luptă până să ajungă general. O cicatrice urâtă îi brăzda chipul. Pornea chiar din spațiul dintre sprâncene și cobora de-a curmezișul nasului. Tăindu-i obrazul drept în două triunghiuri imperfecte, zgaiba cădea pe gât și probabil că aluneca și

pe sub haine, pe umărul solid. Responsabilul ispravei ăleia cu siguranță era demult oale și ulcele. Generalul a înclinat din cap.

— Sindicul Fatima Venena, a continuat Catori prezentările.

Singurul lucru care emana feminitate în făptura aia era numele. M-am gândit că dacă avea un soț, probabil că era curier sau ceva care implica drumeții multiple și lungi. Orice, numai să poată să elimine cât mai multe nopți în care să fie nevoit să împartă așternutul cu o tipă ca ea. Noi, bărbații, suntem o insultă la adresa etaloanelor fru-museții. Cei care au maniere, care sunt rafinați după modele cele mai recente, sunt rari și oricum nu prea-și găsesc locul în grămada de brute. Însă toate femeile ar trebui să aibă glas de privighetoare și prezența păsării paradisului. Spune-mi misogin, dar nu pot să fiu indiferent. Când văd anomalii în tabăra sexului frumos, simt nevoia să trag pe cineva la răspundere.

Ultimul prezentat a fost mandatarul. Avea o privire abătută, de câine pricăjit. Toți purtau blazonul Administrației, medalioane din argint masiv încrustate cu pietre prețioase, atârnate de gât. Un pește spadă, cu ochi de rubin, arcuit peste o creastă de val. Mai puțin mandatarul, care, în mod evident, fusese jefuit. Principalul motiv pentru care nu fusese încă destituit din funcție se datorase, mai mult ca sigur, prezenței lordului și evenimentelor succesoare sosirii neașteptate, care duseseră la imposibilitatea adunării generale în alte probleme decât cele legate de soarta orașului, aflat sub presiunea amenințării tot mai

evidente a izbucnirii unui război. Însă aveau ei grijă să se ocupe de detalii, imediat ce izbuteau să mişte puţin din coate.

— În ce constă contractul? a spus Rază-de-Întuneric.

Toţi diplomaţii ne-au privit cu uitături neutre, mai puţin mandatarul, care era în lumea lui tristă şi nu-şi putea dezlipi ochii de la văpăile portocalii ale focului. Era de-a dreptul pierdut în deznădejde. Mintea a început să-mi zbârnâie.

— Ştiţi prea bine, a spus Langal. Bahlalul are musafiri nepoftiţi şi intenţiile lor zac într-o incertitudine mocirloasă. Nu vrem să riscăm cu supoziţii pesimiste sau optimiste. Dorim să mergem la sigur, fapt pentru care oraşul are nevoie de forţă de luptă suplimentară.

Ceea ce însemna, de fapt, că erau cu coada între picioare. În oricare alte condiţii, era o ofertă de refuzat.

— Desigur, cunoaştem ameninţarea, le-a spus Xao. Acceptăm oferta – toţi au făcut ochii mari, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat ca procesul de negociere să fie chiar atât de simplu. Însă avem o singură condiţie, care nu e negociabilă – diplomaţii au ridicat din sprâncene. Pentru început, dorim să căutăm o soluţie amiabilă, pe cale diplomatică.

Toţi au strâmbat din nas, mai puţin generalul. Cum era de aşteptat, nişte laşi ordinari. Diplomaţia înseamnă prezenţă fizică, să înfrunţi furia din ochii adversarului şi să cauţi soluţii pentru liniştea reciprocă. E un fel de troc al sufletelor. Ei ar fi preferat să plătească şi să trimită soli. Să le rezolve alţii problemele. Planul nostru se baza pe

prezența lor acolo. S-au foit o vreme pe fundurile lor grase, destul de stânjeniți de cerința noastră, dar în cele din urmă au acceptat. La final am primit un cufăr. Când soldații l-au adus, dahmele dinăuntru au zornăit precum șerpii cu clopoței.

— Jumătate acum, jumătate la finalul contractului, ne-a spus sindicul.

Nimeni n-a obiectat. Am luat cufărul de acolo și am respectat formalitățile specifice unei despărțiri amiabile, la sfârșitul căreia fiecare parte crede că a ieșit în câștig. În fapt, asta-i esența diplomației. I-am lăsat pe toți să discute și m-am apropiat de mandatar. Omul era la fel de pierdut în lumea lui tristă. Aș fi putut să jur că nu auzise un cuvânt din cele discutate. L-am tras de o mânecă și el s-a uitat la mine cu ochi insipizi. Cu o mișcare discretă, i-am arătat medalionul. Rubinul a sclipit într-o rază rebelă de lumină și ochii mandatarului au căpătat dintr-odată flacăra vieții.

— Cum de...

Mi-am trecut un deget peste buze și el s-a uitat la mine mut de uimire. I-am cerut să facă doi pași. M-a ascultat, așa cum face un câine credincios.

— Tu ești singurul care nu ai unul, i-am spus. E al tău, nu-i așa? El a scuturat din cap, nerăbdător. Și-a frecat mâinile, abia a rezistat impulsului să nu sară de-a dreptul pe mine. Îl am de la un tâlhar neisprăvit. Era dator vândut la noi și ne-a adus medalionul ăsta ca să se achite de datorii. L-am acceptat pentru greutatea lui în argint. N-am știut ce reprezintă. Până acum, l-am mințit eu. El a continuat să mă asculte hipnotizat. Oamenii disperați ar crede

orice, așa că am repetat: e al tău, nu-i așa? El a scuturat din cap, pofticios, cutremurat de fiorul speranței. Îl vrei înapoi?

— Îl vreau!

L-am lăsat să întindă mâna până aproape de medalion și, în ultima clipă, chiar înainte ca buricele degetelor lui să simtă argintul rece, l-am ascuns în buzunar.

— Dacă-l vrei, va trebui să faci ceva pentru mine.

I-am explicat și el m-a ascultat, mânat de un melanj de sentimente. Frică, dorință, inutilitate, speranță. Redobândirea statutului, a viitorului, în general, îl făcea să aibă frisoane.

— Bine, fac cum îmi ceri. Dă-mi-l!

Mandatarul a întins o palmă tremurândă. Eu am scuturat din cap.

— Nț! Îl vei avea după ce-ți vei duce partea de învoială la bun sfârșit. Până atunci, frumusețea asta rămâne în grija mea.

Și-a mușcat buzele grase și cuvintele i-au ieșit pe gură aproape șoptite:

— De unde pot să știu că n-o să mă înșeli? De unde să știu că n-o să mă folosești și n-o să-mi tragi plasă?

Am rânjit.

— Asta rămâne de văzut.

M-am întors și am făcut vreo trei pași. Desigur, un gest total demonstrativ.

— Bine, bine! Cum vrei tu.

Înainte să mă îndepărtez de-a binelea, i-am mai arătat o dată medalionul și privirea lui lacomă a scânteiat. Cârligul era în buza peștelui.

Era ceva foarte ciudat cu orașul. Ceața era aproape până la umeri. Desigur, nu putea fi altceva decât mâna lordului. Frații stăluceau pe străzile înguste, ca niște felinare în noapte. O procesiune de nouăzeci și șapte de siluete lucitoare și un zevzec în mijlocul ei. Portul zăcea într-o liniște scoasă ca dintr-o criptă. În afară de ambarcațiunile care se legănau în voia mării, pe jumătate înghițite de negura densă, nimic nu mișca. Nava lordului zăcea la locul ei, impasibilă.

În noapte, pe undeva prin ceața compactă, ceva a mișcat. Pași furișați prin apropiere.

— Bântuie ceva prin negura asta, am zis pe un ton moale, aproape șoptit.

Haw-a-Wap n-a spus nimic, a ridicat din umeri. Am auzit sunetul unei lame trase din teacă. Au urmat și altele.

— O să avem nevoie de o barcă, a spus cineva.

Planul cerea ca o parte din noi să meargă în chip de soli pe nava lordului și să-l ademenească la mal, în vederea negocierilor.

— Liniște!

A părut vocea lui Cuțit-Vesel, dar el nu era plămădit din aluat de genul ăla. El n-ar fi stat nicio clipă pe gânduri. Dacă ar fi simțit ceva, ar fi sărit în direcția respectivă ca un pește răpitor. Poate Lamă-Rece? Sau Bizon? Pantera a ieșit de sub pătura de ceață ca un proiectil, de la o distanță de trei-patru metri, direct înspre mine, cu ghearele scân-

teindu-i precum metalul lustruit. Suliță-Boantă a apărut de niciunde și și-a împlântat lama sabiei în coastele animalului. Cineva a scuipat o înjurătură. Mortăciunea a dispărut sub linia negurii și s-a izbit de pavajul din piatră, cu un sunet înfundat. Tovarășii au strâns cercul în jurul meu. Au răsunat aplauze. Aplauze? m-am mirat.

— Magnific!

Lordul, escortat de un pluton de alebardieri și arcași, a pornit în direcția noastră dinspre vest. Negura se ferea din calea lui precum pleava dinaintea regelui. Hai, că asta nu e rău deloc, mi-am spus. Până la urmă, norocul nostru o fi fost el beteag de un ochi, dar nu era chior pe de-a-ntregul. Lordul ne așteptase ascuns în vreun han? Cine putea ști? Și oricum, nu prea mai conta. Ne scutea pe noi de câteva complicații serioase.

— Scuză-mi insistențele, a adăugat el, când a fost aproape de Xao. Genul sufletului care adoră să tortureze nevinovați a reluat: simțeam nevoia unei demonstrații de forță. Și-a frecat palmele și a rânjit. Așadar, să trecem la lucruri serioase. Cum rămâne cu oferta mea? Fata, pentru un contract?

— Suntem aici ca să-ți ascultăm propunerile de colaborare, i-a zis Xao cu voce echilibrată.

Privirea lordului s-a îngustat. A părut surprins. Pentru o secundă, m-am temut că avea să i se pară ceva suspect, dar pe urmă încordarea i s-a topit de pe chip și a spus rânjind emfatic:

— Vă rog! Să luăm, totuși, loc la o masă. Domnii nu negociază în mijlocul drumului.

Am intrat la negocieri în formula identică din timpul negocierii cu politicienii Bahlului. Lordul era însoțit de cinci ofițeri și de încă un tip solid, care purta o armură ceva mai fistichie. A părut un soi de ofițer superior sau chiar general. Restul Brigăzii și garda lordului au rămas afară. Hanul fusese probabil arvunit cu zile în urmă, în eventualitatea că aveam să acceptăm. În clipa în care ne-am așezat la mese, carafele cu vin și mai multe feluri de mâncare au început să apară cu repeziciune.

— O decizie înțeleaptă, a spus lordul înainte să mestece o bobiță de strugure.

— Mulțumim pentru cuvintele mărinimoase, i-a zis Xao.

Savant a rânjit și ne-a măsurat din priviri. Un ofițer din decor a făcut un pas în față și i-a șoptit ceva altuia din dreapta lui.

— Minunat!

— Care sunt interesele contractului? a intervenit Razăde-Întuneric.

Lordul a mai rupt o boabă dintr-un ciorchine de strugure alb. Eu am mușcat dintr-un copan de găină care arăta delicios și pe urmă m-am gândit ca nu cumva mâncarea aia să fie otrăvită. M-am întors pe o parte și am scuipat dumicatul în palmă. Savant a etalat din nou rânjetul ăla schizofrenic. Șarpe veninos, l-am sfidat cu privirea. El s-a întors înspre Xao:

— Bahlaul.

— Iartă-mi ignoranța, a intrat Haw-a-Wap în discuție. Dar vrei să cucerești groapa asta de gunoi?

Lordul a împins într-o parte platoul cu fructe și l-a tras lângă el pe cel în care era găina din care gustasem eu. A

rupt copanul rămas stingher și a mușcat cu poftă din carnea moale. Individul cu armură fistichie a luat o carafă cu vin și a băut din ea.

— Mai mult sau mai puțin, a spus lordul, după ce a terminat de mestecat.

— Dă-mi voie să ghicesc, i-a spus Xao. E doar un punct strategic? O bucățică dintr-un plan mai mare și vrei ca noi să-l ținem sub control pentru tine?

Strategia lordului n-ar fi trebuit să mire pe nimeni. În nord, vânturile au suflat dintotdeauna cu viclenie și soarele s-a uitat la oameni doar pe sub pleoape. Sudul a fost mereu un ținut bogat, pictat de munți, păduri masive și ape curate precum cristalul. În schimb, nordicii s-au bătut dintotdeauna pentru un petic de pământ fertil. Războaiele nu fac altceva decât să consume resurse și să fure sufletele oamenilor. Pacea vindecă rana războiului. Lasă oamenii și resursele să sporească, deopotrivă. Însă creaturile Răului nu acceptă pacea decât dacă sunt învinse sau sleite de puteri. Imediat ce forțele li se refac, ies din bârlogurile lor întunecate și repornesc în campanii militare, îmbătate de izul puterii absolute.

— Cine a spus că generalii fantomă nu sunt minți agere? Te felicit, a completat lordul. O bucățică dintr-un plan mai mare. Foarte bine punctat, domnilor.

— Acceptăm contractul, însă avem condițiile noastre.

— Vă ascult!

Savant a mușcat din nou din copan, în timp ce generalul lui a mai băut vin. Xao și-a exprimat doleanțele:

— Pentru început, o să căutăm o soluție amiabilă, pe cale diplomatică.

Lordul a ridicat dintr-o sprânceană.

— Hmm! Diplomație? Credeți că o să aveți un cuvânt de spus în politica lor mizeră?

Vorbele lordului s-ar fi tradus de fapt cam așa: cunoașteți destui pioni importanți?

— Suntem aici de ceva timp, a reluat Xao. Eu am scos medalionul și l-am așezat pe masă. Lordul a părut surprins în mod plăcut. Chiar dacă am încercat să ne ferim, totuși oamenii ne cunosc. Ne-am făcut legăturile noastre. Bahlalul este un oraș pierdut definitiv sărăciei. Cred că putem să negociem cedarea orașului cu Administrația fără vărsare de sânge. Pentru suma corectă, pot fi extrem de maleabili. Chiar dacă nu dispun de o armată bine pusă la punct, pierderi tot vor fi. De ambele părți. Dacă există căi alternative, de ce să nu-ți conservi armata?

Când văd dovada clară a trădării sau vicleniei, până la un anumit punct, creaturile Răului rezonează cu semenii. Viclenia politicienilor din Bahlal nu se șlefuise până la nivelul în care excela lordul, dar exista o asemănare de genul broască-mormoloc. Generalul lordului a pus carafa pe masă și s-a uitat la Xao cu o privire dură, dar apreciativă, apoi a spus privind înspre lord:

— Nu pare o idee rea, domnule. Să vedem ce poate să iasă din treaba asta.

— Fie! a aprobat Savant.

— Și vrem să vedem fata, a intervenit Misticul.

Lordul s-a uitat la Xao, Xao a întărit spusele Misticului:

— Voi o aduceți pe fată, noi o să încercăm să convocăm în regim de urgență o adunare compusă din cei mai importanți membri ai Administrației. Dacă îi aducem aici și

încheiem afacerea, fata rămâne cu noi. Dacă nu rezolvăm nimic, fata rămâne cu voi.

Lordul și generalul lui s-au privit reciproc.

— Rezonabil, a spus bărbatul în armură fistichie.

— Bine! a întărit lordul.

Generalul lordului a dat ordin unui soldat ca Serena să fie adusă la mal. Eu am luat medalionul de pe masă și am ieșit afară din han. L-am chemat pe Cuțit-Vesel și am spus cu voce tare, în scop demonstrativ, în timp ce i-am întins medalionul:

— Mergi și înmânează asta eforului Afacerilor Interne. Spune-i că Xao îi cere să fie aici în cel mai scurt timp. Spu-ne-i că e în joc soarta Bahlalului.

Cuțit-Vesel, Lalea și Principele și-au jucat rolul și au plecat să îndeplinească ordinul. Eu m-am întors în han și am asistat cuminte la discuții inutile, gândindu-mă că locuitorii de rând din Bahlal erau victimele colaterale ale unei Administrații lacome și incompetente. N-am priceput niciodată de ce mulțimea ne privește ca pe niște eroi ai câmpului de luptă, ca și cum am fi intangibili. Noi nu suntem turnați din fier și riscăm la orice pas. La fel ca restul, suferim. Simțim durerea și plângem. Eroii se construiesc bătălie după bătălie, nu sunt trimiși din ceruri. Diferența dintre noi și ei este că noi am decis să strângem cu putere de mânerul sabiei și să ne ridicăm din mulțime. Am câștigat și am pierdut. Am murit și ne-am ridicat din morți. Pentru că am luptat până la ultima picătură de speranță. Singurul motiv pentru care noi stăm la masa tratativelor și decidem, cel puțin la un nivel ipotetic, soarta unui oraș

care n-a fost niciodată al nostru. Atâta timp cât oamenii de rând își vor ține capetele plecate, politicienii vor da pe viața lor tot atât cât plătesc pe un blid de murături la un birt. Nu există scuze pentru frica față de suferința survenită din cauze lumești. Nu există timpul potrivit. Există doar acum și aici. Există capul plecat și mâna care apucă mânerul sabiei. Poate că supușii vor trăi mai mult prin obediență oarbă, iar răzvrătiții or să cadă răpuși de furia împotriva celui care s-au răsculat. Însă nimic nu se compară cu gustul victoriei și al libertății.

Apoi m-am gândit că poate îndrugam prostii. Ce aveam eu de pierdut? Oamenii ăia aveau familii. Copii, neveste, frați, surori, părinți. Eu nu aveam nimic. Era drept că ne aveam unii pe alții, cei din Brigadă. Însă nu exista nicio posibilitate de a fi atacat indirect. Tot ce aveam era Brigada și spada. Tot ce știam să fac era să lupt și făceam asta din timpuri imemorabile. La un anumit nivel, în ochii celor mai puțin pricepuți poate păream chiar invincibili.

După vreo jumătate de ceas, Cuțit-Vesel a deschis ușa hanului. La început doar cât să-și vâre capul înăuntru, pe urmă mai larg, așa cum se deschide în mod normal o ușă. Toți cei aflați dimprejurul mesei ne-am întors capetele din cauza scârțâitului produs de balamalele ruginite.

— I-am adus! a spus Cuțit-Vesel cu gravitate.

— Lasă-i să intre, i-a cerut lordul.

Savant a părut realmente surprins. S-o spun drept, eram la fel. Cuțit-Vesel, Principele și Lalea se mișcaseră repede. Xao a vânturat o palmă prin aer, cerând puțină răbdare.

— Mai întâi s-o vedem pe fată, a spus.

Xao, eficient și util ca un zid de fortificații. Savant s-a încruntat. Te-ai fi așteptat ca dintr-o clipă în alta să se ridice fulminant de la masă, să bubuie cu pumnii în blat, să facă toate blidele să hodorogească și să scoată flăcări pe nări. În schimb, tot ce a făcut a fost să-și tempereze dorința imanentă de a face rău, care-i lucea în pupilele tulburate precum furtunile de toamnă, și a cerut generalului să execute doleanța comandantului nostru. Generalul a dat, la rândul lui, un ordin scurt unui ofițer. Ofițerul a chemat un soldat. Niște parșivi îngâmfați. Soldatul a pornit cu pași repezi înspre ușă, Cuțit-Vesel s-a ferit din calea lui, ca el să poată ieși afară. Până să apară Serena, n-am făcut altceva decât să ne duelăm cu priviri care ar fi tăiat și-n stâncă.

Și iat-o, intrând agale, cu capul plecat în față, ca un copil vinovat adus dinaintea părinților, însoțită de o brută, cu mâinile prinse la spate.

— Desfaceți-i legăturile, a ordonat lordul folosindu-se de un ton extravagant.

M-am gândit atunci că acela a fost singurul ordin rezonabil pe care lordul l-a dat în toată viața lui. Bruta s-a apucat să lucreze la funie. După ce a fost liberă, Serena și-a frecat încheieturile cu palmele, folosindu-se de mișcări lente, stângace. Mai întâi încheietura dreaptă, pe urmă stânga. După mai multe ore de stat cu mâinile la spate,

mușchii încep să-ți amorțească și îți înțepenesc încheieturile. În postura de prizonier, după ce ești dezlegat, poți să-ți faci o idee ce simte un uncheș. Chiar și numai pentru o perioadă scurtă de timp. Chiar dacă ai doar douăzeci de ani. Timp de câteva minute, te fâțâi de colo-colo ca un moșneag artrozic.

Serena n-a făcut excepție. S-a mișcat de parcă ar fi avut optzeci de ani. Xao i-a făcut un semn, să se așeze pe un scaun. În han au început să apară *invitații de onoare*. Eforii, sindicul, mandatarul. Cu figurile lor grave, lăsând impresia unor somități, au mers în direcția noastră. Vreo doi soldați din garda lordului au târât de o masă până au adus-o aproape de cea la care stăteam noi. Au apărut imediat și scaune și s-au așezat cu toții. Prezentările, ca de obicei, lipsite de substanță. Cuțit-Vesel a venit pe o parte, lângă mine, și mi-a înapoiat medalionul. Eu l-am luat cu discreție și l-am pus în buzunar. Lalea a intrat și el în han, calculat. Și-a ales o poziție strategică. Nu era în apele lui. Conform planului, el trebuia să aplice prima lovitură. Însă până la confruntare, mai erau câteva detalii mărunte de pus la punct.

Erau acolo, cu toții, ca să negocieze. Cel puțin asta era varianta pe care le-o vârâsem noi în minți. Un gând mă obseda: oare vrăjitorii noștri erau suficient de puternici? Aveau oare să reușească să livreze lovitura de grație? Aveam să-l prindem pe lord cu garda jos? Xao a început să bată câmpii despre chestiuni diplomatice. Nu era un as în teorie politică, dar știa mai mult decât oricare dintre noi cum să închege un discurs pompos. Toți erau absorbiți de propunerile lui Xao, care erau aberante, năucitor de

profitabile pentru ambele părți. Mai puțin mandatarul. Umflatul nu mă scăpa din priviri, se uita la mine cu ochi mari, ca și cum s-ar fi uitat la o porție de friptură aburindă. Și, în același timp, îi arunca priviri tăioase Serenei. Începea să facă legături periculoase în firul planului meu. Serena era în lumea ei, afectată de rușine și de perioada de prizonierat. Misticul și Rază-de-întuneric mi-au dat semnalul. Erau pregătiți. La fel, Lalea. Cel puțin în teorie. Figura lui spunea cu totul altceva. Nu mai văzusem o fantomă care să fie așa de speriată. Totodată, el fusese singurul atins de contravraja lordului. Cine știe prin ce locuri întunecate fusese târât de furia lui Savant. N-aș fi vrut să mă aflu în pielea lui.

Cu un gest teatral, totuși discret, am scos medalionul și l-am așezat pe blatul mesei. Prea puțini au fost cei care au dat importanță gestului meu. Ochii mandatarului au început să lucească și să crească. I-am dat semnalul. În ciuda efortului meu de a da gestului o notă de gravitate, el n-a făcut altceva decât să fixeze medalionul și să respire cu un ritm inegal. Vedeam asta după mișcarea du-te-vino a toracelui. Unul dintre efori – generalul — și-a întors privirea după o hangiță care căra o tavă cu blide goale. Ochii bărbatului au abandonat formele voluptuoase ale fetei în clipa în care a observat medalionul. Din locul în care stătea nu putea să vadă prea bine. După figură era intrigat, indecis. Disperat, i-am făcut din nou semn mandatarului, care a tresărit din viitorul iluzoriu pe care și-l construise într-o fracțiune de secundă în minte. S-a mobilizat și s-a ridicat. Cu un gest acuzator, cu o mină gravă, și-a îndrep-

tat degetul arătător către generalul lordului, apoi către generalul celor din Bahlal, care încă se mai chinuia să se dumirească dacă bucata aia de argint sciliptor de pe masă, din dreptul meu, chiar era ce credea el că e.

— Pe ăștia doi i-am văzut cu ochii mei cum s-au întâlnit pe ascuns! a țipat mandatarul, pe un ton rechizitoriu.

Luați prin surprindere, figurile celor doi trădători închipuiți s-au prăbușit. Mizasem pe trecutul lor militar și pe faptul că generalii, dintre toți, ar fi fost ultimii la care cineva s-ar fi gândit c-ar fi fost capabili de trădare. Elementul surpriză părea să dea roade. Diplomații Bahlalului au început să șușotească. Chipuri buimăcite, în ambele tabere, mânjite de indecizie. Fața lordului a devenit de două ori mai neagră decât era cu o clipă mai înainte. Și-a fixat subalternul cu o privire de stâncă. Presupusul vinovat a dat să deschidă gura chiar în clipa în care eu i-am aruncat mandatarului medalionul. Bucata de argint a sfredelit aerul și toate privirile au urmărit-o cum zboară înspre complicele meu de ocazie. Grasul a prins argintul în palmele tremurânde, ca un copil o prăjitură cu dulceață.

Vraja lui Lalea a scăpărat, a pocnit și a pârâit prin aer și l-a izbit pe lord în plin, drept în coșul pieptului. S-a dus de-a berbeleacul, pe spate, cu tot cu scaun. A dispărut sub masă. Lamele spadelor au hârșâit când au fost scoase din teci. Toți cei care se credeau în stare de ceva au început să urle și să arunce ordine, care cum se pricepea mai bine. Misticul a făcut o vrajă rapidă și a proiectat masa până-n tavan. O ploaie de surcele a căzut pe podea, urmată de blide și resturi de mâncare. Oalele au devenit zeci de cio-

buri de lut și mâncarea a mânjit podeaua. Mi-am ferit ochii de așchiile ascuțite, lipindu-mi antebrațul de frunte, puțin deasupra sprâncenelor. Rază-de-întuneric l-a lovit și el pe lord cu o vrajă care a făcut decorul să pară portocaliu intens, timp de o secundă, și care l-a prins pe lord într-un cocon translucid. Diplomații Bahlalului au dat buzna înspre ieșire. Vreo doi au alunecat pe resturile de haleală, din cauza grăsimii, dar s-au redresat la timp. Mai mulți soldați le-au tăiat calea. Sindicul a primit un vârf de spadă drept în burtă. Femeia cu trăsături brutale, masculine, s-a prăbușit pe podea și a început să zbiere din cauza durerii. Avea un pumnal înfipt între omoplați. Unul dintre efori s-a aplecat să o ajute. Un soldat s-a repezit înspre ei cu furie. Bărbatul s-a ferit în ultima clipă. Sabia i-a trecut pe dinaintea nasului și s-a înfipt în șoldul femeii, care a urlat și mai tare.

În timp ce ne-am tras, la rândul nostru, săbile din teacă, am strigat la Rază-de-Întuneric:

— E mort?

Vraciul a găsit timpul și curajul necesar să-mi zâmbească.

— Aș fi vrut eu să fie totul atât de simplu.

Un alt soldat din garda lordului s-a năpustit asupra mea, cu vârful sabiei amenințând tavanul și cu armura lui sclipind intimidant și albăstrui, din pricina luminii unei noi vrăji eliberate de Lalea. Vraja l-a ratat milimetric, dar l-a dezechilibrat un pic și a doborât pe altul. I-am barat lovitura chiar în ultima clipă și am fandat undeva în dreapta lui. L-am izbit cu talpa cizmei în stinghia piciorului și trupul i s-a înclinat pe o parte, ca și cum aș fi lovit cu toporul

trunchiul unui copac tânăr. Când am lovit cu sabia în dreptul umărului, au sărit scântei din armura dură. Prin viziera îngustă i-am văzut suferința care-i aprinsese privirea. Înflorea în pupilele lui dilatate și împingea furia spre cote delirice. A încercat să-și ridice sabia, să se apere, însă umărul stâng a refuzat, pur și simplu, să-l asculte. Am lovit din nou, de data asta cu și mai multă forță. Au sărit alte flori de scânteie și viziera s-a cutat vizibil la baza piramidei nazale. Sângele a început să-i curgă în valuri din nasul fracturat. A dat drumul sabiei și arma a zăngănit pe podea. Lama a tremurat un timp pe piatra dură. Soldatul și-a dus palmele la față. Sângele i s-a infiltrat numaidecât prin găurile mănușilor din zale. Am pivotat și, cu ultima lovitură, l-am plesnit drept în ceafă. A căzut cu mâinile înspre înainte. Nu s-a mai ridicat. Cu vederea periferică am prins o scânteie și m-am întors în direcția aia, ca să mă apăr. Sabia altui soldat a scos un zbârnâit ascuțit, metalic, ca atunci când s-ar fi lovit două lame într-un duel. N-am stat să mă dumiresc care vraci făurise scutul. M-am tras mai în spate. O linie de lumină, ca un fulger, l-a izbit pe soldat în piept. Șocul loviturii l-a proiectat mult în spate, prin aer, metalul armurii lui hârșâind podeaua. Peste toată hărmălaia, am recunoscut vocea lui Xao. Urla și împrăștia ordine. Afară, situația era identică. Puteai să auzi zgomotele bătăliei prin geamurile întredeschise. Apoi ușa a sărit în lături și câțiva frați din Brigadă au dat buzna în han. Urlau și înjurau de mama focului. În oricare parte te-ai fi uitat, sărea sânge. Planul funcționa de minune. Cuțit-Vesel a împins-o pe Serena în coasta mea.

— Hai, după mine! a țipat. Trebuie să vă scoatem afară.

M-am uitat înspre locul în care ar fi trebuit să fie căzut lordul. Cuțit-Vesel mi-a explicat:

— L-au scos afară ai lui. Generalul ăla și vreo doi soldați. N-avem timp de pierdut. Mișcați-vă! Mai repede. Vraja lui Rază-de-Întuneric n-o să-l țină pe lord prizonier la nesfârșit.

Am pornit înspre ușă, pășind peste morți, gândindu-mă că poate lucrurile nu erau chiar atât de complicate pe cât păreau la prima vedere. Scenariul confirma că îl prinsesem pe lord cu garda jos. Dar poate că n-ar fi trebuit să fugim. Când dușmanul e în genunchi, ce faci? Fugi ca un șoricel speriat sau lovești și mai puternic, ca să te asiguri că lovești pentru ultima dată? Undeva, în stânga noastră, mandatarul urla ca un apucat. Cineva îi retezase mâna dreaptă din cot. Brațul tăiat era căzut pe podea, chiar în dreptul genunchilor. Degetele înțepenite strângeau medalionul. O baltă de sânge roșu, lucios, creștea cu viteză. Cu mâna stângă, grasul încerca să oprească hemoragia masivă. Tentativa n-ajuta de niciun fel. Figura îi era albă ca varul. Pe urmă, unul dintre ai noștri l-a plesnit în moalele capului cu sabia. A căzut precum un dulap. Cuțit-Vesel m-a împins cu forța prin rama ușii. Afară era o hărmălaie de nedescris. Ceața aia nenorocită își pierduse serios din consistență și-mi ajungea doar până la glezne. Într-o parte, Suliță-Boantă și Lup-Rece păreau depășiți numeric.

— Lasă-i! mi-a strigat Cuțit-Vesel. N-avem timp. Se descurcă ei și singuri.

— Poate că n-ar trebui să fugim, am spus, dar nu s-a sinchisit nimeni de părerea mea.

Lalea a apărut ca dintr-odată și a măsluit cu vrăjile lui patru cai luminiscenți. Am înșeuat mai mult forțat și am dat bice cailor. Aproape că mai aveau un pic și zburau, atât de tare goneau. Restul, aveau ei să ne ajungă din urmă, mi-au tot repetat Cuțit-Vesel și Lalea.

— Încotro o apucăm? am întrebat.

Ne-am oprit pentru câteva minute în vârful Dealului Morților. Fugisem mai bine de patru ore, fără oprire. Din creștetul urcușului aveam o imagine panoramică peste Bahlal. Chiar și de la distanța aia, corabia lordului era vizibilă. Avea dimensiunea unui măr ceva mai mare. Se unduia în ritmul impus de valuri și strălucea precum cochilia unei scoici pe sub apele limpezi ale mării. Cerul suferise o hemoragie. Fulgere ascuțite, lucioase precum metalul și tunete grele rupeau norii. Soarele tremura într-un colț al cerului, pregătit să apună.

Eram toți. Vii și nevătămați.

— Mergem spre sud. Facem totul să ne ferim din calea lordului, mi-a explicat Xao.

— Poate ar fi trebuit să încercăm ceva mai mult, am spus. Să-i dăm lovitura finală.

— În unul din visele tale parfumate! m-a luat Lalea în râs. Ai idee de câtă forță ai nevoie ca să plăsmuiești o vrajă ca aia? M-am uitat la el nedumerit. Nu pricepeam. M-am asigurat că înțelege asta. A continuat: lovitura pe care i-am aplicat-o ar fi transformat un elefant în terci. Pricepi?

Am continuat să-l urmăresc cu o privire nesigură.

— Ceea ce vrea Lalea să spună, a intervenit Rază-de-Întuneric, este că protecția lordului împotriva vrăjilor este construită riguros. A fost mană cerească să-l prindem cu jumătate de gardă jos.

— Pot să înțeleg asta, am spus. Dar ați fi putut să vă uniți forțele și să-i aplicați o lovitură comună.

— Ar fi necesitat prea mult timp. Gândește-te numai de ce resurse militare dispune lordul. Ne-ar fi zdrobit.

Înțelegeam că în tot timpul cât s-ar fi trudit ei să-i facă felul întăririle lordului ne-ar fi luat ca din oală. În același timp știam că o lovitură ca asta nu se iartă. Primisem la rându-mi destule ca să pricep măcar atât. Mai devreme sau mai târziu, ghinionul avea să ne tragă de mânecă din nou și Savant avea să fie acolo, privind dintr-un colț întunecat și rece, așteptându-și dulcele moment al răzbunării.

— Fugim cât mai departe și timpul se va ocupa de toate, a spus Xao.

Câteva mutre fantasmă s-au strâmbat. Haw-a-Wap era unul dintre cei nemulțumiți. Ca să nu mai spun despre părerea lui Cuțit-Vesel. Brigada se transforma în ceva ce n-am fi crezut vreodată? Deveneam cumva o bandă de fugari de rând?

Am luat-o din nou din loc.

În următoarele zile am tăiat Pădurea Florilor pe din două. Plimbarea de-a lungul malului Lacului Verde a fost o încântare binevenită după toată furia goanei ăleia. O fi fost el un lac mlăștinos, însă priveliștea era covârșitoare. Peste tot unde te uitai, verdele smarald găsise o modalitate se

infiltreze. Mii de sălcii pletoase moțăiau în lungul malului abrupt și păreau o adunătură de fanatici religioși care hotărâseră se se închine zeilor lor întru eternitate. Serena analiza totul cu ochi triști. Deși o asigurasem în mai multe rânduri, tot se simțea vinovată pentru cele întâmplate. Bine, nu era ca și cum n-ar fi avut chiar niciun fel de vină. Însă nu una chiar atât de mare.

Am făcut un popas. Câțiva s-au îngrijit să adune rezerve de apă în canistrele uriașe meșterite de vrăjile lui Lalea. Serena stătea gânditoare la marginea unui petec de iarbă invadat de iederă albă și omag violet. M-am apropiat și i-am spus cu glas moale:

— Lordul ar fi căutat oricum o cale să ne aibă la mână chiar și dacă nu ai fi fost tu, i-am spus. Omul potrivit, timpul potrivit, locul potrivit. Cam la asta se rezumă totul.

— Am încercat să-l jefuiesc și m-a prins. Dacă nu aș fi urcat pe corabie...

— Dacă! am întrerupt-o și am lăsat cuvintele în aer.

Era drept că mișcarea ei fusese o idee stupidă și că ne pusese bețe în roate, dar trecutul e întotdeauna bine să rămână trecut. Reproșurile sunt diamantele răului. Par că rezolvă o mulțime de lucruri, în momentele de furie, dar nu sunt nimic altceva decât plimbări pe nisipuri mișcătoare. După ce le-ai aruncat, cuvintele, oricât de mult te zbați să îndrepți nechibzuința de a fi lăsat gura să zburde fără minte, devin mobilul decadenței. Lupta e zadarnică. Nisipul te soarbe, te trage la fund, în burta lui întunecată.

Cuvintele pot fi parfum sau venin, deopotrivă. Granița e un fir de mătase.

Pe timpul călătoriei, am reînnoit ritualul pe ascuns de vreo patru sau cinci ori și în felul ăsta ne-am ales cu o rezervă serioasă de carne. Vânam mai mult iepuri, pentru că erau mai ușor de transportat. Un alt motiv era faptul că eram doar două guri de hrănit. Oricum ai fi pus treburile în balanță, motivația lordului devenea clară și concluzia era doar una: eram nimic mai mult decât o mică și convenabilă armată. Imposibil de ușor și de ieftin de întreținut. Poate că asta-i atrăsese atenția. Dar oare știa despre noi mai mult decât ar fi trebuit?

— Încă sunt pe urmele noastre, ne-a zis Menestrel.

În tot timpul cât fugisem lăsasem o coadă. Unul, câteodată chiar doi din ai noștri, rămâneau în urmă ca să studieze intențiile lui Savant. Campania secretă a lordului era suficient de importantă cât să-l facă să nu renunțe la ea și să-și îndrepte toată atenția către noi. Dar asta nu însemna că avea să uite tot necazul pe care i-l pricinuisem atât de ușor. Cercetașii lui goneau deja pe urmele noastre și aveau sarcina să descopere dacă ne stabilisem pe undeva, prin apropiere, la o distanță acceptabilă, care i-ar fi permis să trimită un raid fulger și să ne radă de pe fața pământului. Întrebarea zilei era: ce însemna acceptabil pentru lord? O lună? Două? Poate chiar trei? Puțin probabil să fi fost chiar atât de mult. Totuși, noi ne făceam datoria și stăteam în gardă.

Ne-am terminat masa pe fugă și am pornit din nou la drum. Peste încă trei zile am lăsat în urma noastră tot ce era plăcut. Lacuri, iarbă, păduri. În față se întindea deșertăciunea. Pământul a început să capete tenta aia gălbuie

de lut și mai multe dealuri se ridicau în sus, ca oasele noduroase pe sub pielea unui muribund scheletic.

— Tot nu au renunțat, a spus Cuțit-Vesel, abia sosit din misiunea de cercetare.

— Cam despre ce distanță vorbim? a întrebat Haw-a-Wap.

Xao și Rază-de-Întuneric îl priveau tăcuți, gânditori.

— Două zile, cel mult, dacă am încetini ritmul.

Lordul continua să se țină de capul nostru. Ținea morțiș să știe ce aveam de gând. Nu-l acuzam. Aș fi făcut așișderea. Pământul Nălucilor era o opțiune numai bună ca să-l punem pe Savant pe gânduri. Oamenii credeau că deșertăciunea lui se întindea la nesfârșit, până la capătul lumii. Mai mulți călători temerari susțineau că bătuseră la picior zonele aride timp de săptămâni bune și nu descoperiseră nici cea mai mică urmă de speranță că aveau să se sfârșească prea curând. Tot creșteau, până spre partea nevăzută de nimeni, acolo unde era sfârșitul, unde te loveai de un bloc imens de întuneric dur. Dar oamenii s-au priceput dintotdeauna să mestereasc povești despre zei, lumi nemaivăzute și temeri duse spre absurd. Dacă aveam cu adevărat o șansă ca să scăpăm de furia lordului, destinul ne-o pusese dinainte, pe o tavă de argint. Trecusem noi prin unele cu mult mai rele de atât. Dacă drumeția părea una fără șansă de izbândă, cu atât mai mult și mai bine pentru noi. Aveam să lăsăm semne evidente că ne aventurasem în inima pustiului și el avea să creadă că, fugind de mânia lui, nu făceam altceva decât să ne afundăm tot mai mult în burta monstrului gigantic. Că aveam să ne descoperim ultimele scânteie de viață în inima pustiului năpădit de nisipul fierbinte.

— Mergem drept înainte, a decis Xao. Toate au un început și un capăt pe lumea asta.

Am lăsat tot atâtea urme clare că intram pe pământurile aride, că până și un cercetaș de rând ne-ar fi râs în nas.

— De ce fugim? l-am întrebat pe Haw-a-Wap, în una din zile.

Nu era ca și cum nu puteam să-mi fac o idee de unul singur, dar deșertul era al naibii de anost și pălăvrăgeala era un mod bun de a te distrage de la rutină. Încercasem să mai deschid subiecte și cu alții. Nu prea erau în toane bune. Serena încă nu era convinsă câte felii din Marele Tort al Vinei îi reveneau. Xao punea la cale tot felul de planuri cu Rază-de-Întuneric – le consideram inutile, cel puțin pentru moment. Și lista tot continua. Haw-a-Wap m-a fixat cu o privire indiferentă.

— Fugim?

— Păi... Nu asta facem?

— Mie îmi pare mai mult un fel de repliere, a spus el, rânjind.

— Pfff! Am tot auzit-o pe asta de atât de multe ori, că la un moment dat aș putea să o și cred.

Rânjetul batracianului s-a întins și mai mult pe mutra-i verzie.

— Suntem prădători, Dyomran. Lupi. Știm să adulmecăm o șansă, dar și o amenințare. Asta fac prădătorii. Fug, atunci când trebuie să fugă. Atacă, atunci când trebuie să atace.

În teorie, vorbele cu canafi sunau al naibii de bine. Dar cât de mult era adevăr în esența lor și câtă minciună? Și mai important, pe cine voiam să mințim?

— Toate au un capăt și un sfârșit, nu? am zis meditativ.

— Au. Desigur că au. Cu atât mai multe motive să ții cu dinții de lumea asta după ce ai văzut întunericul – mi-a făcut semn cu un ochi. Crede-mă, nu-i o poveste cu zâne, ceea ce ne așteaptă dincolo pe unii dintre noi.

Oh! de parcă n-aș fi știut, de parcă n-aș fi fost niciodată pe marginea prăpastiei.

Mergeam ziua și ne odihneam noaptea, așa cum s-ar fi cuvenit, doar că somnul nu părea niciodată de ajuns și nici odihnitor. Evident, doar eu și Serena resimțeam oboseala. Ei nu aveau nevoie de nimic din cele lumești. Și cu toate astea, nu era vorba despre teamă, care ar fi determinat ca oboseala noastră să devină cronică, fiindcă eram păziți fără întrerupere de frații spectre. Era mai curând vorba despre o apăsare. Tot felul de gânduri negre care mi se acumulau în minte, ca apa murdară într-un puț colector. Speram să nu se ajungă chiar atât de departe, astfel încât să fim nevoiți recurgem la soluții de ultim moment.

Într-una din nopți, Cuțit-Vesel a urlat cât l-au ținut plămânii și a venit într-o fugă, luminând ca un felinar posedat. Ținea ceva în mâna dreaptă și figura lui era expresia perfectă a copilăriei.

— Uitați-vă la mine, a strigat ca un bezmetic. Uitați-vă la mine!

Din pumnul încleștat atârna o fâșie neagră ca noaptea și lungă până-n pământ.

— Un hoinar negru! E viu, s-a auzit dintr-o parte vocea extaziată a lui Rază-de-Întuneric.

Nu pricepeam de ce erau chiar atât de veseli. Am continuat să le urmăresc foșgăiala luminiscentă prin întune-

ric. După un timp, Lalea mi-a observat nedumerirea și, mai ales, faptul că eram treaz. Îi priveam stând în fund, rezemat de palme.

— Ia te uită, s-a hlizit. Avem un bebeluș ridicat pe bombeu. Ai chef de joacă, bufleiule?

— Nu fi cap de lemn, vraciule – a continuat el să râdă ca un mânz. Ce naiba vă hliziți atât? Unii dintre noi mai au nevoie și de somn. Ce-i cu foiala asta tâmpită, n-ați mai văzut un șarpe în viața voastră sau ce?

— Călătoria va fi lungă, mi-a spus Misticul. Mai lungă decât ne așteptam. Specia asta de șarpe e foarte veninoasă și foarte rară. Trăiește în cele mai aspre condiții. Dar nu asta ne interesează acum.

— Dar ce? l-am întrerupt.

— Ne privește o anumită trăsătură a lui: faptul că rezistă foarte mult fără hrană. În inima deșertului nu dai peste suflete vii la tot pasul și noi *chiar* avem nevoie să dăm de unele, din când în când – mi-a făcut un semn cu ochiul. Nu-i așa?

Oho! Și cum aveam nevoie. Pricepeam eu unde voia să ajungă. Ritualul. Dacă drumul avea să fie mai lung decât ne așteptasem, atunci chiar trebuia să ne îngrijim de aspectul ăsta.

— Hai! a ordonat Xao. La treabă, ce mai stați pe gânduri?

Toată Brigada a luat-o din loc, mai puțin trei dintre frați, care au rămas drept santinele, să ne păzească.

— Unde se duc? l-am întrebat pe Oțel.

Grasul a desenat o spirală invizibilă prin aerul nopții. Degetul lui lucitor a lăsat o dâră unduitoare în beznă.

— La vânătoare de șerpi, a spus.

Am adunat câteva rămășițe de arbuști uscați, le-am aruncat peste jarul mărunt și am bătut aerul cu palma dreaptă, în semn de nepăsare. M-am ascuns din nou în pături și m-am lăsat pradă unor vise lucrate din candel. Dacă tot aveau atât de mult timp liber, măcar și-l consumau într-un mod util. Dimineața, într-un cufăr cu pereți translucizi, meșterit de unul dintre vraci, se zvârcoleau mai mulți șerpi. Vreo zece, am presupus, dar era aproape imposibil să numeri corpurile alea unduitoare. Ca să-mi fac o idee mai clară, am încercat să număr capetele, dar tot era dificil. Lighioanele alea se încolăceau și se înnodau fără oprire, de nu știai care-i care. Am rămas la ideea că în cutia vrăjită erau de la zece până la cel mult douăsprezece capete de hoinari negri ca ebenul. Bravo băieți! În felul acela ne asigurasem rația pentru o lună de sacrificii. Nu era rău. Nu era rău deloc.

— Minunat, am spus demonstrativ. Numai pe ăștia nu-i mai căram după noi.

— Nu-ți face probleme, m-a asigurat Lalea. După un timp, din lipsă de hrană, vor intra într-o stare de hibernare. Și oricum, o să scăpăm de ei progresiv.

Serena a făcut ochi și când a dat peste lada cu șerpi a scăpat un urlet de spaimă.

— Ce mama naibii mai faceți și cu ăștia? a continuat să vorbească pe un ton revoltat și să se uite la șerpi de la o distanță care i se părea mai sigură.

— Trebuie să mai și mâncați, nu? i-a explicat Misticul surâzând.

Serena a strâmbat din nas. Nu-i spusesem nimic despre ritual. Nici ei și nici altcuiva. Era un secret mult prea greu ca să poată fi împărtășit vreunuia care nu făcea parte din Brigadă. Și tocmai detaliul acesta trezise demonul fricii în inimile noastre. Și lighioana se zbătea serios în lanțuri. Lordul lăsase impresia, deși puțin cam vagă, c-ar fi avut o idee despre secretul nostru. Oare nu din cauza asta fugeam noi cu adevărat? Jocurile minților împovărate sunt abisuri fără fund.

Austeritatea pustiului avea frumusețea ei. Inegalabilă de oricare altă frumusețe cunoscută nouă. Pământul cafeniu, crăpăcios, pocnea sub tălpile noastre. Printre liniile imperfecte ale pânzei kilometrice de fisuri creșteau mii și mii de arbuști pitici, cât puteai să vezi cu ochii. Dealurile începuseră să dispară. Când și când, mai întâlneam câte o cocoașă stingheră de pământ cafeniu, friabil. Soarele ne privea indiferent, de la o înălțime care-l făcea să pară un medalion din cupru.

Priceperea vracilor era un atú de neegalat. Am făcut un nou popas, ca să ne așteptăm iscoadele. Pe timpul zilei, spectrele erau spioni de mare nădejde. Am adunat un braț de tulpini uscate și am făcut un foc mărunt de tabără. Misticul a venit cu un pumn de floricele violete și frunze alb-lânoase, care sclipeau argintiu și emanau un parfum ușor amar, aromatic. A învârtit din degete cu repeziciune și din neant a apărut un ceainic. L-a umplut cu apă dintr-o ulcea și l-a așezat pe foc. A dat drumul pumnului de vegetație în ceainic în momentul în care apa a început să bolborosească.

— Salvie, mi-a zis. Un tonic excelent. Reduce oboseala trupului și a minții.

— Ce o fi la capătul stepei ăsteia? l-am întrebat.

Misticul a surâs strengărește.

— Vrei adevărul sau legende?

— Adevărul, i-am spus și am sorbit o gură din ceaiul pe care mi-l servise într-o ceașcă făcută tot cu puterea vrăjilor sale.

— Poftim adevărul: habar n-am! Totuși, ceva s-o găsi, nu? Sudul, în mod evident.

A rânjit. Câteodată, când avea chef de glume, Misticul putea să fie o pacoste. Am tras aer adânc în piept.

— Indiferent ce așezări vor fi acolo, m-am uitat înspre zarea spălăcită și pustie, va trebui s-o luăm din nou de la capăt.

— Așa-i, m-a aprobat el sec.

Era o muncă serioasă. Pe Serena o racolasem pentru priceperea ei, dar și pentru a ne ține pe noi cât mai departe de ochii lumii. Planul funcționase destul de bine. Până la un punct. Alesesem Bahlalul pentru că sperasem că o cocină ca aia nu ar fi stârnit interesul cuiva. După toate aparențele, ne înșelasem. Orașul, deși ramolit, se găsea într-o poziție strategică din punct de vedere militar. Pe viitor aveam să ținem cont de mult mai multe detalii. Variantele ideale? Poate un cătun uitat de lume? Sau o existență pustnică? Totuși, nu exista probabilitatea să ne fi abătut de la drumul firesc? Aproape că nici nu ne mai puteam numi mercenari. Fugeam de focul luptei, în loc să-l căutăm. Era vorba despre sensul vieții, despre destin? Sau nu era decât sentimentul crud și ascuțit de teamă?

Despre bătrânețe? Deși, din punctul ăsta de vedere, ar fi trebuit să vorbesc doar în numele meu. Ce mai puteau ei să știe despre vârstă? Cu o rezervă suficientă de sânge ar fi putut să existe o veșnicie. Dar și-n treaba asta era o cheie ascunsă. Ce aveau să se facă în clipa în care moartea avea să-mi dea târcoale din pricina ciolanelor mele roase de bătrânețe? Evident, nu era momentul, încă nu-mi sosise vremea și aveam îndrăzneala să mă consider în putere. Asta nu făcea decât să amâne inevitabilul. Nedumerirea rămânea, plutea deasupra altor nedumeriri mai urgente, ca un nor singuratic pe un cer senin.

— Ce simți? l-am întrebat pe vraci, pătruns de un sentiment puternic de curiozitate.

— Ă?! Despre ce?

— Despre existența ta.

— Nu prea multe. În afară de faptul că-mi lipsesc unele din vechile deprinderi lumești, n-am obiecții. Sunt bine așa cum sunt.

— Ce-ți lipsește cel mai mult? l-am întrebat și am mai luat o gură din ceaiul călduț și aromat.

— Mâncarea. Băutura. Astea chiar îmi lipsesc.

În vremurile lui ancestrale, Misticul fusese negustor. Dar și un borfaș de primă clasă. Câștigase o mulțime de bani de pe urma pariurilor, pentru că știa să disimuleze. Uneori trișa, alteori câștiga pe bună dreptate. Încerca să aplice șmecheriile învățate la jocurile de cărți și în viața de zi cu zi. Dar eu îi cunoșteam trucurile, le văzusem de prea multe ori ca să mă las păcălit. Mă mințea. Puteam să văd de la o poștă că pe dinăuntru era ros de frământări.

— Ai vrea să lași totul și să mai fii cum ai fost?

A urmat un timp scurt de tăcere absolută, în care s-a prefăcut interesat de soarta ceaiului din ibric.

— Ce vrea să fie asta, Dyomran? m-a întrebat cu o voce perfect controlată. Lecții despre viața de rând și nemurirea sufletului?

Am ridicat din umeri.

— Nu. Nici vorbă. Doar niște gânduri de-ale mele, i-am spus, după un timp în care, la fel ca el, m-am prefăcut extrem de interesat de soarta ibricului de pe foc.

— Ar trebui să-i dai și fetei să bea, mi-a spus, în timp ce mi-a întins o ceașcă plină cu lichid fierbinte.

Am luat-o și l-am lăsat în apele mării tulburi care i se zbătea în suflet. I-am dus ceaiul Serenei, fata mi-a mulțumit. M-am îndreptat spre o mică adunare. Xao și încă vreo douăzeci îl ascultau pe Zece-Ochi-Ageri, abia întors din cercetare. Veștile erau bune.

— Deci până la urmă au renunțat, a spus Xao.

A părut liniștit și totodată mulțumit. Eram în consens. Asta însemna că puteam să mai diminuăm ritmul?

— Da. I-am văzut cum s-au întors. Apoi am mers pe urmele lor mai multe ore, ca să mă asigur ce intenții au. I-am auzit plângându-se de provizii. Nu cred că vor face drumul îndărăt ca să-și refacă proviziile și să pornească iar după noi.

I-am lăsat discutând și m-am întors la Serena, cu dorința de a-i împărtăși veștile bune. Fata încă se mai bucura de aroma ceaiului.

— Suntem bine, i-am spus zâmbind. Suntem în siguranță.

— Ă?!

— Cercetașii lordului au abandonat urmărirea. Suntem în siguranță. Putem să ne vedem liniștiți de drum.

— Ce mai drum! a spus ridicând din sprâncene, în chip ironic.

— Să fi rămas în oraș n-ar fi fost o opțiune mai bună.

— Știu.

— Un soldat bun se descurcă doar cu ce i se oferă.

— Aha!

A continuat să soarbă din ceaiul ei și să zâmbească. Uneori era un spion de nota zece, însă de cele mai multe ori era un copil și se purta ca atare. M-am gândit că poate aveam așteptări prea mari de la ea. Vedeam în lumea înconjurătoare un balaur cu o mie de capete și mă temeam în mod inconștient c-o s-o înhațe de un picior la un moment dat. C-avea s-o scuture fără milă prin praful vieții. În felul ăsta se nasc personalitățile *răuvoitoare* ale părinților. Nu voiam ca ea să ajungă una dintre *ăia răi*. Voiam ca ea să se maturizeze cât mai repede cu putință și să priceapă cum stau lucrurile. Ea voia să fie un copil, pentru că la asta se pricep copiii cel mai bine: să fie ceea ce sunt ei. Până la o anumită vârstă sufletele nu poartă măști. Eu, la fel ca toți adulții din lume, încercam prin tot felul de mijloace să asediez ruinele copilăriei. Să demolez totul până la temelie și să construiesc pe locul acela o fortăreață.

Într-una din nopți, așa cum făcea de fiecare dată, Xao a venit lângă mine și m-a scuturat. Zdruncinătura lui m-a smuls din miezul unui vis călduros. Am sărit ca ars.

— Ce-i?! Suntem atacați? Gata, sunt treaz.

Eram bulversat. M-am uitat la el. Incandescența i se redusese până la puterea luminii unei lumânări.

— Trebuie să reînnoiești ritualul.

— Da. Sigur. Îl refac acum.

M-am ridicat în capul oaselor. Eram buimac. Serena dormea dusă. În ultimele zile înaintasem într-un ritm infernal, chiar dacă nu mai aveam niciun fel de coadă. Xao susținea că era nevoie să menținem ritmul, să fim precauți. Și-n plus, stepa aia părea fără sfârșit. Eu și Serena trăgeam de noi ca de niște catâri încăpățânați. Rezervele fizice ne erau limitate. Ne apropiam de fundul sacului, care inițial păruse fără fund. M-am dus înspre cufărul cu șerpi și am așteptat ca Rază-de-Întuneric să-mi pregătească unul, ca să-l sacrific. Nenorociții ăia erau la fel de veninoși precum cobrele. O singură mușcătură și aș fi fost dus. Am stat cuminte până când Vraciul a ales un exemplar și i-a retezat capul folosind un cuțit. Corpul decapitat i s-a încolăcit pe mâna luminiscentă. Cu vârful unui pumnal am scrijelit simbolul ritualului pe scoarța sfărâmicioasă de pământ și pe urmă am stors sânge din trupul șarpelui pe desen. Am spus descântecul și corpurile fraților spectre au început să pulseze și să sporească în intensitate. Erau cu toții dimprejurul meu. I-am dat leșul vraciului și am plecat înapoi, de unde venisem, să mă culc.

Dimineața am mâncat bucățile de carne de șarpe fripte pe jar. Dacă n-aș fi știut ce-i cu ele, aș fi jurat că erau gătite din piept de cocoș. Serena a mâncat și ea, dar mai mult în silă. La finalul micului dejun, Misticul ne-a servit cu două cești de ceai de salvie.

— Cred c-ar trebui să fierbi de trei ori mai multe buruieni din astea, i-am spus. Nu-s miraculoase, să știi, vraciule.

Nu prea dormisem cine știe ce în ultimul timp și esența lui de salvie nu făcea minuni. Pe zi ce trecea, oboseala ritmului sporit se acumula. Ne-am terminat băuturile și, așa cum ne obișnuisem deja, am luat-o din loc. Începuse să-mi fie dor de civilizație, de vegetație abundentă, de faună, de oameni. Mă dureau ochii de la atâta ariditate și uscăciune. De zile bune nu mai găsisem nici țipenie de suflet viu.

— Începe să devină deprimant, i-am spus lui Haw-a-Wap cu voce moale.

Batracianul a ridicat din umeri. Xao a apărut de undeva din spate. Mi-a pus o mână fermă pe umeri.

— Primejdia nu se găsește în pustiu, ci în mirajul lui.

Ce simplu și înțelept au sunat cuvintele alea atunci. Aș fi vrut să fiu tot atât de filosofic ca el, dar mintea îmi zburda pe tărâmuri incerte.

Ne-am continuat mersul fără prea multe schimburi de replici. O armată de gânditori. Pe urmă am dat peste rămășițele unui aventurier. Puținele lui lucruri erau roase de soare și de vânt și îmbâcsite de praf. O sabie ruginită zăcea lângă un scut și un morman de oase. Era acolo și pieptarul unei armuri, la fel de profund mâncat de rugină, pe jumătate îngropat în pământul cafeniu. Cuțit-Vesel s-a apropiat, a inspectat lucrurile și apoi a spus, chiar în timp ce a izbit cu vârful cizmei în tigva prăfuită:

— Și noi care ne credeam temerari. Se prea pare că individul ăsta ne-a luat-o înainte.

Craniul s-a rostogolit vreo câțiva metri buni, până în tulpina unui arbust desecat de sevă. Mi s-a părut cel mai

distractiv lucru pe care cineva îl făcuse în ultimele săptămâni, chiar dacă nimeni n-a schițat un zâmbet. Ne-am reluat drumeția.

Linia orizontului vibra sub incertitudinea viitorului. Apusul înjunghiase cerul, care suferea de pe urma unei hemoragii masive. Serena s-a apropiat de mine. M-am uitat la pielița buzelor ei crăpate și mi-am trecut vârful limbii peste ale mele. Erau la fel de uscate și mă usturau ca naiba. Consumul zilnic de apă era raționalizat la sânge. Rezerva scăzuse simțitor. În cel mult o săptămână avea să fie gata. Ca să ne fie de ajutor, vracii se pricepeau să identifice un anumit soi de arbuști pitici. Aveau rădăcinile sub forma unor tuberculi, foarte adânc înfipte în sol, care stocau rezerve minuscule de apă. Minuscule, totuși utile, chiar și așa cum se găseau. Cele îmbibate bine cu apă erau moi și zemoase; celelalte, cele uscate, erau ațoase precum rădăcinile de pătrunjel. Le mâncam oricum ar fi fost. Vracii ne asigurau că erau un plus pentru alimentația noastră săracă în fibre vegetale. Și, la drept vorbind, era un plus binevenit. Mi se cam luase de carnea de șarpe.

— Cât crezi că mai avem de mers? m-a întrebat Serena îngândurată.

— O săptămână, maxim două, am mințit și m-am uitat în lungul stepei, cu o privire forțată.

— Crezi?

— Sunt convins. Mergem de săptămâni bune.

Fata și-a întors la rândul ei privirea înspre apusul sângeriu. N-a părut pe deplin convinsă, însă oricare obiecție i-ar fi crescut în minte, a preferat s-o țină pentru ea. În următoarele zile am făcut tot posibilul să evit subiectul. În

una dintre nopți, Rază-de-Întuneric m-a scuturat zdravăn de umăr. Trezitul în miezul nopții, după o zi de marș neîntrerupt, nu era tocmai o poveste cu prințese.

— Ă?! Ce-i? am spus bulversat.

— Avem o problemă, mi-a spus vraciul.

— Care?

— Vino să vezi.

Stătea pe vine, aplecat înspre mine. Ca și cum îmi șoptise la ureche. S-a ridicat și luat-o din loc. M-am uitat înspre față. Dormea un somn liniștit și profund, ca la carte. Am pornit în urma lui Rază-de-Întuneric. Se oprise în fața cufărului cu șerpi. Erau cu toții strânși dimprejurul lui, sub forma unui semicerc și bombăneau vrute și nevrute.

— Vino să vezi, mi-a cerut Xao.

M-am apropiat și mai mult și m-am uitat înăuntru. Din câte îmi aminteam eu ar fi trebuit să ne mai fi rămas vreo trei lighioane din alea. Poate chiar patru. În cufăr mai era doar un singur șarpe. Rotofei, ce-i drept.

— Au scăpat? am fost eu surprins.

— Nici vorbă! a intervenit Misticul, cu o figură care anunța că se simțea jignit de o așa presupunere absurdă.

— Atunci?

— Cred că s-au mâncat între ei, până a rămas doar unul.

— Ha?! m-am arătat extrem de surprins. Parcă ai spus că intră în starea aia de hibernare?

Misticul și-a frecat bărbia ascuțită un timp, după care mi-a spus:

— Cel puțin ăsta e comportamentul lor în libertate. Cred că au simțit că sunt în captivitate și instinctul de supraviețuire a preluat frâiele.

— Ar fi trebuit să-i ții separat, am reflectat înțelept și în mod totalmente inutil.

— Ar fi trebuit, s-a auzit un glas stins în mulțime.

Lalea mi-a făcut un semn discret din mână. Serena și-a croit drum prin mulțimea de spectre lucitoare adunată dimprejurul cufărului. Reziduurile somnului întrerupt silit i se vedeau clare, închistate pe chipul obosit.

— Ce-i? a spus sec. Ce mama naibii faceți aici cu noaptea-n cap?

Pentru câteva secunde, privirile noastre au zburat de la unul la altul, fără prea mari rezultate. Nimeni n-a spus nimic. Am ridicat din umeri și am spus, în cele din urmă:

— Șerpii. S-au mâncat între ei.

Ea s-a uitat la noi cu o privire gravă.

— Și ce, ăsta-i semn rău? Zece ani neîntrerupți de ghinion? Blesteme după blesteme?

Cineva a râs înfundat. Altul a fluierat. Misticul s-a uitat la fată cu o privire pierdută.

— Nu cred, a spus vraciul. Nu va fi niciun blestem.

— Și-atunci, care-i misterul fețelor astea căzute?

Nu era vorba despre niciun mister, ci despre o mare și veche problemă. Am ridicat din umeri și am plecat înspre culcușul meu. Serena m-a urmat la scurt timp. Mi-a vorbit pe un ton tăinuitor:

— Cam ciudăței frații ăștia ai tăi.

— Da. Niște lunatici, n-ai ce să-i faci, i-am spus cu voce dogită.

Fata a părut nedumerită de răspunsul evaziv și i-am evitat pe cât am putut privirea. M-am înfofolit în pături și m-am prefăcut adormit. Nu știu după cât timp m-a dobo-

rât somnul, cert este că am avut nevoie de minute bune ca să-mi scot ideea viitorului deprimant din minte.

Crezusem că noaptea aia nu avea să mai vină niciodată, deși avusesem un presentiment, ca un vârf de cuțit care mi se juca prin spațiul dintre coaste. Se scurseseră șase zile de când sacrificasem șarpele stingher. Xao, ca de obicei, m-a trezit în puterea nopții. În cursul zilei, ritmul fusese de-a dreptul drăcesc. Serena ne acuzase de câteva ori că ne pierdusem cu toții mințile, altfel nu-și explica de ce tot țineam ritmul ăla dement. Rază-de-Întuneric a apărut și el lângă Xao. Abia dacă mai ardeau cât o lumânare în întunericul profund. M-am uitat la ei cu o privire prăbușită în disperare.

— Nu avem altă soluție, mi-a spus vraciul.

M-am ridicat în capul oaselor, cu greutate, și m-am uitat la Serena. Dormea somnul unui prunc, într-un cocon de pături roase și prăfuite. A venit și Lalea, care mi-a întins o sabie. Cu degete tremurânde, i-am apucat mânerul. M-am apropiat și mai mult de fată. Puteam să-i aud respirația grea. Am strâns cu putere osul mânerului, am ridicat lama până deasupra capului și lacrimile mi-au explodat, șiroind în lungul obrajilor. Acceptasem ideea sacrificiului, știam că era unica soluție, și cu toate astea brațele mi-au căzut inutile și moi pe lângă corp. Am scăpat sabia din palmele paralizate de indecizie. Arma a căzut peste umărul Sere-

nei, a ricoșat, apoi s-a izbit de pământul crăpăcios. Metalul lamei a zbârnâit ca un bondar. Fata a sărit ca arsă.

— Ce-i?! Ce s-a întâmplat. Ne-au ajuns din urmă?

Un timp a bătut aerul rece și întunecat cu pumnii strânși, pe urmă s-a mai dezmeticit. Oboseala se ținea de chipul ei ca o bestie cu gheare de argint înfipte în pulpa vânatului. Bulversată, s-a uitat la mine, la sabia căzută pe pământ, și-apoi din nou la mine. Ochii i s-au căscat. Trupul i s-a încordat, ușor înclinat înspre înainte.

— Ce... Ce aveți de gând să faceți?

Am continuat să o fixez cu o durere profundă în suflet. Frații din Brigadă au început să conveargă în jurul nostru. Abia mai pâlpâiau în ebenul miezului de noapte.

— Nu e altă cale, Dyomran, s-a auzit imprecis din grup.

— Ridică sabia și fă ce trebuie să faci.

— E ea sau noi.

Serena a făcut doi pași în spate. Încordarea i-a strâns corpul și mai mult, ca într-o menghină. O vedeam cât era de speriată, cum își îngusta umerii tot mai mult, pregătită să reacționeze spontan și violent.

— Ce se întâmplă? Ce vreți să-mi faceți?

Știa, of, pe toți zeii că știa ce voiam să-i facem. Oricine s-ar fi priceput să înțeleagă intenția noastră. Ceea ce nu știa ea era: de ce? De ce oamenii care trecuseră prin atâtea și o salvaseră, cu doar câteva săptămâni mai înainte, deciseseră să-i curme viața? Totul părea ireal, inexplicabil pentru ea. Nu și pentru noi.

Fără niciun semnal aparent, aidoma unui animal încolțit, fata a reacționat. A țâșnit printre spectre, ca piatra

dintr-o praștie. Vreo doi au încercat să o prindă — Spânu și Adormitu – însă copila a trecut prin ei ca printr-o perdea de fum. Rază-de-Întuneric s-a repezit să ridice sabia, să o ia de acolo de unde o scăpasem și să mi-o înapoieze, dar palma lui pur și simplu n-a mai putut s-o apuce. Deci atât de slabă ajunsese să fie puterea ritualului. Încercasem pe cât de mult putusem să amânăm momentul nefast, cu speranța absurdă că aveam să găsim în timp util o jivină pe care s-o jertfim. Încercarea fusese zadarnică.

— Fugi după ea, m-a îndemnat Lalea. Fiecare minut pierdut contează.

Eu am rămas locului, fixând în mod neputincios negreala mată a nopții. Cu o ultimă concentrare de forță vraciul s-a chinuit să-mi aplice o palmă peste obraz. I-am simțit mâna ca pe o adiere discretă de vânt, trecând prin carnea și oasele mele, așa cum te-ai fi așteptat de la o fantomă de rând.

— La naiba, Dyomran! O să pierim pentru totdeauna. E ea sau noi, ce nu pricepi?

M-am dezmeticit. Am ridicat sabia și am luat-o la fugă. Timp de câteva minute am alergat în gol, fără să aud sau să văd în adevăratul sens al cuvântului. Am fugit, cu ochii umeziți și cu mintea pierdută în ceață. Am urmărit dâra fadă de lumină care șerpuia în fața mea. Câțiva dintre frați erau pe urmele Serenei. Îndeplineau rolul unor balize umblătoare, ca să n-o pierdem definitiv prin noapte. Să se fi întâmplat să-i pierdem urma, să scape prin întunericul greu, ar fi însemnat, fără nicio urmă de îndoială, sfârșitul lor. Apoi l-am auzit pe Haw-a-Wap cum strigă:

grăbește pasul! Aș fi putut să mă prefac incapabil de un sprint mai îndârjit, aș fi putut să-i mai dau copilei o șansă. Și totuși, n-am făcut-o. Am fugit și mai tare, până când mușchii pulpelor au început să-mi zvâcnească și am resimțit pulsația adrenalinei, care mi se împrăștia prin tot corpul ca un venin eficace.

Și iat-o, acolo, fugind și împleticindu-se, zigzagând disperată, la câțiva metri în fața mea, încercând să scape de Spânu și de Adormitu. Lumina spectrelor era slabă, totuși suficientă cât să-mi permită să disting silueta care gonea nebunește prin noapte. Am aruncat sabia. Era prea grea. Mă dezechilibra. Am scos din teacă pumnalul și am tras și mai tare de mine.

La numai doi pași în spatele ei, îi auzeam gâfâiala disperată, aproape că puteam să-i miros frica. O voce ștearsă, ca un ecou dintr-o altă lume, a răsunat în noapte:

— Dyomran, suntem la marginea prăpastiei. O să dispărem. Pentru totdeauna. Lovește! Acum sau niciodată.

Și am lovit.

Vârful ascuțit i s-a înfipt între omoplați. Ea s-a prăbușit pe pământ, zvârcolindu-se și implorându-mă să n-o ucid. Vocea tremurândă, frica ei lipsită de margini, m-au făcut să mă cutremur. Durerea și spaima s-au năpustit peste mine, eu am încercat cu disperare să le smulg, dar mi s-au lipit de suflet ca pânza de păianjen de degete. Lacrimile mi-au explodat, valuri la malul mării. Am ridicat piciorul și am lovit cât am putut de tare. Bărbia ei a resimțit șocul loviturii din plin. A rămas inconștientă, întinsă pe jos. M-am repezit înspre pumnal. L-am smuls cu sălbăticie

din mușchii spatelui și trupul căzut a început să se zvârcolească din nou. Mișcarea ei continuă, întunericul și lacrimile făceau din dorința mea de a lovi precis și rece o misiune fără izbândă. I-am înfipt o mână – stânga – în gâtul subțire; cu dreapta am ridicat cuțitul. Gura i s-a strâmbat inutilă, incapabilă să emită ceva mai mult decât icnete incomprehensibile. Presiunea mâinii mele peste traheea ei era colosală. Durerea dinlăuntrul meu ajunsese la cote delirice. În scurt timp, tâmplele aveau să-mi plesnească, ochii să-mi izbucnească în văpăi incandescente. Ură, milă, determinare, inutilitate. Toate se zvârcoleau în mine ca apa într-un turbion. Era prea târziu ca să mă mai răzgândesc. Am lovit cu putere și lama oțelită a trecut prin țesutul moale al ochiului ei drept ca printr-o bucată de pânză. S-a mai zbătut câteva secunde și pe urmă trupul i-a încremenit. Am continuat să plâng și să-mi înghit suspinele. M-am ridicat, am vrut să mă îndepărtez, dar am căzut în genunchi, lângă cadavru. Cu mișcări mecanice, am refăcut simbolul de pe antebraț folosind vârful tăios al pumnalului, pe pământul prăfos. Am înfipt lama în burta Serenei și pe urmă am lăsat sângele cald să alunece în lungul metalului, să picure peste desenul din praful moale. Am repetat procedeul de mai multe ori, în timp ce am spus descântecul. Spectrele au început să capete putere, să lumineze mai tare în noaptea dură. Am lăsat cuțitul să cadă și m-am gândit că dacă la un moment dat mai sperasem că exista ceva bun în sufletul meu, ceva care ar fi meritat să fie salvat, cu certitudine, puținul acela fusese vândut diavolului în noaptea aceea.

Pentru cei care cred în ceva, zeii lor pot să fie cruzi sau milostivi. Dar pentru atei? Ce pot să facă? Pe cine pot da vina pentru toate relele din viața lor? Nicio icoană, niciun totem care să le absoarbă vina. Poate că există dureri care nu permit plânsul, însă aceea nu a fost una dintre ele. Am continuat să jelesc ca un copil, îngenuncheat lângă cadavrul Serenei, pentru că ucisesem unul, cu bună știință.

Partea a doua

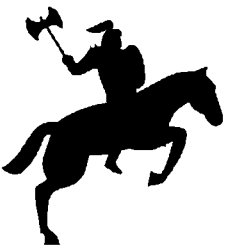

rumul dinaintea noastră, galben și pustiit, a devenit oglinda sufletului meu. Pentru ei, ca spectre, vremea rea nu prevestea niciun necaz. Însă eu mergeam forțat. Mergeam, era un mod de a spune, pentru că părea mai mult un fel de târșâială prin mocirla sinelui. Durerile vin și pleacă, sunt precum țintele bătute într-o scândură. Cu puțină pricepere și cu un clește le vei fi scos pe toate din fibra lemnului. Însă găurile? Ei bine, găurile sunt acolo ca să rămână. Și sta-vor pre eternitatea sufletului. Căci îngenuncherea spiritului nu e blestemul lumii de după viață, ci lespedea trecutului purtată de-a spinarea din prezent, spre incertitudinea viitorului.

Vântul pustiei cânta o cantică cu un glas moale, dar înșelător, și scuipa praf și pulbere din toate părțile. Eu ascultam supus melodia pustiei și înaintam cu privirea lipită de vârfurile cizmelor. După moartea Serenei, gândurile care ar fi amintit de durerea deciziei de a o ucide le sigilasem cu ceară. În tăblia sertarului cu memorii despre imaginea copilei de odinioară bătusem cuie din oțel și fixasem un lacăt greu ca un bolovan. Cu un mesaj mărunt, prins cu o țintă: a nu se mai deschide de-a pururea. Ei mi-au respectat decizia.

Rază-de-Întuneric a măsluit un scut translucid și mi l-a fixat dinaintea feței. Vizibilitatea mi s-a redus la jumătate.

Înaintam mecanic, fără să avem o idee încotro mergem. Speram ca apariția vântului să fie un semn de bun augur. Într-un fel, așa a și fost. Rafalele rebele mă făceau să mai tresar, îmi țineau mintea departe de pustiul din sufletul meu, care era mai aspru și mai profund decât cel pe care-l aveam dinaintea ochilor.

Praful grunjos se aduna în dune la tot pasul, care arătau ca niște cocoașe uriașe de cămile. Asta m-a făcut să-mi amintesc de poveștile scrise în Cronicile Vechi despre popoare misterioase, care cutezau să slujească scânteia vieții în inimile aspre ale deșerturilor. Oare să fi fost posibil ca toate istorisirile acelea halucinante să fi fost adevărate? Părea imposibil să poți să exiști în praful ăla. Am tot mers mecanic, în pofida vântului. Fără măcar să mai știu cât, fără să am habar încotro hoinăream. O zi, și încă una, și încă una, și pe urmă glasul moale și blând al vântului s-a transpus în urlete și țipete. Aerul a început să se coclească și fruntea mi s-a împodobit din minut în minut cu broboane de transpirație. Umezeala de pe piele, amestecată cu nisipul grunjos, s-a transformat într-o mâzgă sărată și granulată. De fiecare dată când îmi ștergeam fruntea cu palma, simțeam de parcă mi se jupuia pielea. Lipsa apei începea să se facă simțită. Îmi ardea limba, aveam buzele umflate și crăpate profund. Scutul vraciului ajuta, dar nu făcea cine știe ce minuni. Semn rău, m-am gândit. Câte zile să fi trecut de când înaintam prin deșert? Trei? Patru? Ritualul își pierdea din nou din vigoare și de data asta avea să fie pentru ultima oară. Nu mai era nimic de sacrificat și tot ceea ce fusese sacrificat de-a lungul timpului

devenea inutilitate odată cu pieirea noastră. Vieți curmate zadarnic. Neputința, o hâtră ajunsă la rangul de regină.

Mi-am mai șters o dată fruntea. Să mi se fi umplut palma cu sânge, nici nu m-ar fi mirat. Atât de tare ajunsese să mă usture fiecare atingere a pielii pe piele. M-am uitat la Rază-de-Întuneric, la Haw-a-Wap. La Misticul și apoi către Lalea și Xao. Mi-au părut, în puterea soarelui acela cutremurător de fierbinte al amiezii, veritabile plăsmuiri năucitoare ale deșertului. Nu arătau prea încrezători. Eu mă simțeam așijderea, poate chiar de două ori mai rău. Pierdut, slăbit fizic, mintea mi se transformase într-o bucată de cârpă mucedă. În față ne aștepta o moarte de tot râsul. Eram decăzut până la dimensiunea unui împărat drept și neputincios, învins de cleptocrație. Aș fi dat mormane de aur pentru o moarte demnă. Pentru o spadă înfiptă în inimă. M-ar fi vindecat, pe toți zeii, dacă nu ar fi făcut din mine chiar un erou al sinelui fărâmițat. M-ar fi urcat pe un soclu din marmură și aș fi murit ca un rege, în obscuritatea imperiului meu decrepit. Aș fi căzut în neființă într-un mod demn, aproape uman. Nu ceream mult, doar o lamă care să-mi cresteze carnea.

Am simțit zdruncinătura puternică și am tresărit din actul final al scenetei ce se derula în visul meu. Probleme? Din nou? Halucinam? M-am găsit cu genunchii înfipți în nisipul fierbinte. Rază-de-Întuneric m-a fixat cu o privire încordată, mi-a spus ceva și apoi a întins un braț. N-am înțeles o iotă. Să fi fost din cauza furtunii sau puterea ritualului slăbise atât de mult că nici nu mai erau în stare să vorbească? Nu m-ar fi mirat. Sau era doar vigoarea

care se scurgea din mine ca vinul dintr-o amforă spartă. M-am uitat în direcția indicată de vraci. În inima turbioanelor de nisip stăteau mai multe siluete întunecate, înalte. M-am ridicat în capul oaselor. Cu greu, dar m-am ridicat. Vântul lătra la mine și împroșca praf în toate direcțiile. Mi-am făcut palma dreaptă căuș și mi-am lipit-o de linia sprâncenelor. N-am putut să descopăr mare lucru. Umbre imprecise, tăiate de fuioarele de nisip furios. Să-mi fi ascultat oare zeii dorința unei morți vitejești? Și iată cum inima de piatră a unui ateu se va fi transformat într-un bulgăre din aur în lumina credinței, mi-am spus atunci.

Umbrele imprecise au venit mai în față, sfidând furtuna de nisip și realul. Un grup de călăreți atipici, ascunși în haine și turbane lucrate din mătăsuri din fir de zăpadă. Fâșii lungi și tremurânde de material alb se zvârcoleau prin curenții fierbinți, ca niște aripi care nu știau cum să zboare. Prin urletul vântului, mi s-a părut că aud cuvinte sparte. Mi-am ciulit urechile și tot ce am pescuit a fost furia furtunii. Străinul a descălecat, a venit lângă mine și mi-a întins un burduf. Cu mâini tremurânde, am apucat pielea aspră și clipa în care am simțit lichidul călduț pe buzele crăpăcioase și pe limba umflată, mugurii fericirii au plesnit pe crăcile uscate din pădurea toamnei sufletului meu desecat.

Străinul s-a apropiat și mai mult.

— Cine ești?

Cuvintele mi s-au înfipt în timpane precum vârful sabiei în scut. Cu o suflare grea, cu glas tremurând, i-am spus:

— Dyomran, un frate din Brigada de Crom.

Numele meu n-a aprins nicio scânteie în ochii necunoscutului.

— Cu ce fărădelegi ai înveninat lumea? De cine fugi?

Și pe bună dreptate că un asemenea drum ar fi fost ales numai de un hoț, de un suflet cu o ultimă speranță și nimic altceva de pierdut decât viața. Am mai luat o gură de apă și el mi-a smuls burduful din mână. Eram atât de slăbit că n-am luptat nici cât o furnică pentru a mă împotrivi. Cu greutate m-am tras într-o parte și am trecut pe lângă el, ca și cum nici n-ar fi existat. Am depășit grupul de călăreți misterioși și am continuat să merg pe un drum iluzoriu, știut numai de mine. Vizibilitatea însemna să vezi doi pași în oricare parte te-ai fi uitat. Am tot luptat cu nisipul și colții vântului și în tot timpul ăsta i-am simțit cum vin pe urmele mele. Oare chiar sunt aici? m-am gândit atunci, demolat de neputință. Pe urmă am căzut moale ca o frunză în bătaia vântului.

Am sărit ca ars. Întunericul și liniștea în care eram sigilat m-au cutremurat. Apoi am auzit glasul sălbatic al vântului vibrând invariabil dincolo de membrana cortului. S-a auzit un pocnet și o lumină moale a inundat interiorul mărunt. În fața mea, străinul m-a fixat cu o pereche de ochi făcuți din diamant. Fața îi era încadrată de o barbă neagră ca păcura. Piele arsă de soare. Nas coroiat. Pomeți ascuțiți. Dur ca o stâncă.

— Cine sunteți?

Pluralul m-a cutremurat. Slăbiciunea îmi furase mințile și uitasem complet de Brigadă. Neliniștea a început să mă cuprindă. Îi pierdusem? Cu siguranță. Vraja se slăbise până în punctul în care se rupsese complet. Toate zilele acelea fără sânge. Fără să fie refăcut ritualul. Erau morți. Pierduți pentru totdeauna. Panica aproape că-mi ieșea prin piele.

— Cine sunteți și ce căutați prin ținuturile astea? a repetat străinul.

Mi-am ridicat mâneca și m-am uitat la simbolul de pe antebraț. O peliculă fină de sânge, dar fină de tot, acoperea cicatricea. Privirea mi s-a lipit de ochii pătrunzători ai străinului.

— E doar o amânare a inevitabilului, dacă nu-ți miști limba, a adăugat bărbatul. Așadar?

N-aveam nimic de pierdut. Nimic mai mult decât viața, pe care mi-aș fi pierdut-o oricum dacă nu ar fi fost ei. Așa că i-am povestit totul, cu patimă, cum oricare muritor își povestește povestea vieții lui. Evitând, desigur, unele episoade care ne-ar fi pus într-o lumină nefavorabilă. La capătul vorbelor mele, duritatea de pe chipul străinului se mai topise. De undeva, din clarobscurul cortului, a scos o cutie. Lemnul era lustruit și încrustat cu motive florale lucrate dintr-un metal alb, strălucitor. Argint? Bătută cu nestemate? Nu puteam să văd prea bine în lumina slabă. Bărbatul a deschis cutia și un val de licăriri de corindon a spălat membrana cortului. N-am crezut ochilor ce vedeam. Nu-i spusesem nimic despre înfruntarea pietrelor, despre Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină.

— Aici!? O piatră?

A fost tot ce am putut să spun.

— A fost adusă cu mult timp în urmă. A fost abandonată în lumea noastră ca ea să nu le aibă niciodată pe toate trei.

Apoi mintea a început să mi se limpezească treptat și întrebările au început să-mi înflorească în minte.

— De unde știi toate astea?

— Știu, păstrător al pietrei. Glasul lor nu are graniță. Și, în plus, asta nu poate să mintă – degetul lui a arătat înspre antebrațul meu. Porți cu tine un semn greu. Semnul Luptătorului cu Moartea.

— Cine sunteți voi?

— Cine suntem noi nu e întrebarea potrivită – străinul a închis capacul cutiei și luciul albăstrui s-a estompat. Cine ești tu? Acesta este întrebarea pe care trebuie să o deslușești. Cine ești tu?

Cine eram eu, de fapt?

— Un fugar? Un mercenar? Un rege? Un laș? Un luptător?

Vocea lui a sunat în mintea mea într-un mod aproape acuzator.

Textura aspră a limbii m-a făcut să strâmb din nas și să mă trag pe o parte. Botul țuguiat al unei cămile mi-a sărutat buzele. Cu o ultimă rezervă de putere, mi-am scos cuțitul și am lovit cu sete. Lama s-a înfipt în musculatura

dură a gâtului și animalul rănit a scos un sunet tulburător. A mai făcut trei pași împleticiți prin nisipul fierbinte și pe urmă s-a prăbușit în poalele îngerului negru. Am mers în patru labe prin arina încinsă și moale.

— Ce-ai făcut, nebunule? Ce-ai făcut?

Cuvintele au sunat precum vaietele unei muieri. Le-am ignorat total. Folosindu-mă de lama cuțitului, am refăcut simbolul de pe antebraț în nisip și am picurat sânge din animalul mort. Am spus descântecul și în tot timpul ăsta stăpânul cămilei s-a văitat că aveam să murim amândoi în deșert. Nu s-a întâmplat nimic. Niciun spectru n-a vibrat în fierbințeala aerului coclit. Am tăiat din nou, mult mai adânc, în burta cămilei. M-am mânjit pe mâna stângă cu sânge cald și mi-am trecut palma cu frenezie peste cicatrice, tot repetând descântecul, ca un fanatic religios. Și am continuat. Din nou. Și din nou. Până când mi s-a părut că aud voci înfundate, îndepărtate. Voci care-și căutau calea prin întunericul dur al lumii de dincolo, înspre lumea noastră. Am început să râd. Vocile imprecise se suprapuneau peste bombăneala stăpânului cămilei și totul era un amestec spart și confuz. M-am schimbat drastic la față și am urlat:

— Taci odată!

A tăcut și i-am auzit cum strigau după mine.

— Mai mult sânge! a răsunat un glas moale, imprecis.

M-am spoit iar cu lichidul cald și am repetat cuvintele magice. Iar și iar, precum un papagal. Cu fiecare încercare strigătele fraților mai căpătau un gram de snagă. Totuși, nu cine știe ce rezultat miraculos. După minute bune am

simțit că ajung la capătul puterilor și dacă nu aveau să izbutească să scape de amenințarea lumii întunericului cu tot ceea ce făcusem până în momentul ăla, atunci chiar că avea să fie finalul. Vederea mi s-a împăienjenit și am simțit cum nisipul alunecă de sub mine. Pentru o fracțiune de secundă, am trăit cu siguranța nebună că lumea avea să se dea de-a dura și eu am să alunec dintr-o parte în alta, ca firele de nisip într-o clepsidră. Speriat, mi-am înfipt degetele adânc în arină și am așteptat ca lumea s-o ia razna dintr-o clipă într-alta. Dar am așteptat inutil, vreme de mai multe secunde, apoi, când m-am convins că prăbușirea nu fusese decât iluzia minții mele ostenite, m-am repezit înspre leșul de cămilă. Am bâjbâit prin desagele prinse de harnașament și prin tot soiul de mătăsuri fine. Într-un final, am găsit ce căutam cu disperare: un burduf plin ochi cu apă. L-am auzit pe proprietar cum protesta să nu beau în exces sau să vărs apa pe jos, dar eu l-am ignorat complet și am băut lacom și pe urmă am așteptat ca lichidul cald să-mi aline inima. Am simțit nevoia să mă prăbușesc în gol. Rațiunea, totuși, a luptat cu dramul de rebeliune care creștea în mine. Înainte să arunc burduful cât colo, i-am fixat cu grijă dopul. Apoi am căzut pe spate, cu gândul precis că ar mai fi trebuit să repet ritualul de vreo câteva ori, să mă asigur că aveau să scape, dar am căzut, extenuat și incapabil să mai mișc un deget.

N-am nici cea mai vagă idee când am adormit.

Însă în clipa în care mi-am dezlipit genele îmbâcsite cu sudoare și nisip, stelele ardeau aurii și indiferente pe cerul împâclit. Căldura sufocantă din timpul zilei se di-

luase și mi s-a părut chiar frig. Eram învelit cu o țoală. Proprietarul cămilei era la o aruncătură de băț de mine și privea cu tristețe orizontul. Era un băiat înfofolit, la rândul lui, cu o țoală tocită. Părea de vreo cincisprezece ani. Asta explica multe. Să fi fost un adult, m-ar fi ucis din prima clipă după ce-i omorâsem cămila. Eram suficient de slăbit ca să nu fiu cine știe ce adversar și să opun rezistență. Pe urmă i-am văzut și pe ei, lucind prin apropiere. Haw-a-Wap a fost primul care s-a prins că mi-am venit în fire și a sprintat către mine.

— În sfârșit, te-ai pus pe picioare, s-a arătat el mulțumit.

S-au adunat și ceilalți, unul câte unul. Băiatul a rămas la locul lui, uitându-se la noi cu o privire nesigură.

— Am discutat noi cu băiatul, mi-a spus Xao, chiar în timp ce mă pregăteam să mă ridic. Am așteptat și restul detaliilor, care n-au întârziat să vină. Băiatul spune că vine dintr-o așezare, la trei zile de mers de aici, dinspre sud.

M-am ridicat și m-am dus înspre tânăr.

— Îmi pare rău pentru cămila ta, i-am spus. O să te despăgubim.

El s-a uitat la mine cu o privire imprecisă. A întins o mână. În palma desfăcută, în lumina zgârcită a lunii, au lucit mai mulți arginți.

— La ce-mi sunt de folos? Fără cămilă o să murim aici. Cum o să batem atâta drum?

— Nu-ți fie teamă, băiete, a intrat Rază-de-Întuneric în vorbă. O să te ducem noi înapoi. O să fie bine. Ai să vezi.

— Ce-s spiritele astea? a schimbat băiatul subiectul. Arăta mai puțin speriat pe cât m-aș fi așteptat. Ești un fel

de vrăjitor? Avem și noi unul în sat. Nu e la fel de priceput ca tine, dar se pricepe și el să invoce spirite și să vorbească pe limba morților.

— Nu sunt vrăjitor, i-am spus.

— Nu?! s-a mirat. Atunci, ce ești?

— E ceva mai complicat. Lasă asta. Zi-mi, satul tău e la trei zile distanță? El a scuturat din capul învelit cu un turban pestriț făcut din cârpe vechi. În direcția aia? – am întins brațul înspre sud. Băiatul a scuturat din nou din cap. Bine, am mai spus. Hai!

— Unde?!

— Trebuie să ne grăbim, i-am explicat. Să profităm de răcoarea nopții și să câștigăm timp.

Frații se ocupaseră de tot. Și când spun tot, vreau să spun: absolut tot! Tranșaseră cadavrul de cămilă și porționaseră carnea. Vracii colectaseră sângele, pe cât mai putuseră să salveze, și îl adunaseră într-o butelcuță. Lalea, folosind o vrajă constantă, îl împiedica să se închege. Era o mișcare isteață. De ce nu-i venise prin minte mai din timp să facă asta? Am fi putut... Dar am lăsat gândul acela baltă. Era o uliță înfundată. Apoi vraciul, ca și cum ar fi ghicit frământarea, a venit și mi-a explicat că exista un risc destul de mare ca sângele să nu mai aibă niciun efect din cauza expunerii îndelungate la condițiile din mediul atipic în care era conservat. Cu alte cuvinte, era o pierdere de timp, dar pe care atunci se întâmpla să-l avem la dispoziție, din lipsa altor opțiuni. Mai adunaseră ei tot ce consideraseră util din bagajele băiatului și măsluiseră un scorpion uriaș să le care. Rază-de-Întuneric a creat, pentru mine și pentru băiat, alți doi scorpioni uriași și am luat-o din loc.

— Scorpioni? m-am mirat. Cam teatrală decizia, nu crezi?

— Nici vorbă, m-a combătut Rază-de-Întuneric. Scorpionii sunt croiți special pentru ținuturile astea. Nu pune la îndoială raționamentul naturii. Caii după care oftezi, nu s-ar fi descurcat la fel de bine pe întinderile de nisip. E chestiune de mecanică simplă.

Puștiul nu părea prea convins. Nu știam dacă era speriat sau impresionat de creațiile vracilor. M-am apropiat de el și i-am spus, zâmbind:

— Să știi c-am simțit la fel în clipa în care am urcat pe un animal închipuit. Mult timp am crezut că avea să dispară de sub mine dintr-o clipă în alta și urma să mă izbesc cu fundul de pământ. Nu s-a întâmplat niciodată asta. Sunt niște vraci pricepuți. Ai cuvântul meu!

I-am făcut un semn cu un ochi. Privirea puștiului s-a mai îmblânzit. M-am întors la Xao. Aveam mintea tulburată. Pentru o clipă am vrut să nu-i spun nimic, dar ceva din lăuntrul meu m-a împins în direcția greșită și i-am spus cu o voce moale:

— A început să nu-mi mai placă toată nebunia asta cu ritualul.

El s-a uitat la mine cu o privire care s-ar fi vrut indiferentă. Era orice, numai indiferentă nu.

— Prea mulți morți care n-au nicio vină, am adăugat.

În cazul în care aprecierile băiatului s-ar fi dovedit false, în cazul în care nu am fi găsit la timp așezarea despre care ne spusese, avea să servească același scop ca Serena. Era carne de tun. Nu era ca și cum le-aș fi dorit moartea alor mei, dar simțeam că ajunsesem la capătul unei

alei adumbrite. Încă vreo doi pași în direcția aia și mă temeam că aveam să mă pierd pentru totdeuna în întuneric. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu ipocrit și vreau să cred că mi-am ținut mereu învoiala, atunci când a fost vorba despre onoare. E drept, nimeni nu-i perfect și toți aveam momentele noastre de rătăcire. Deviații de pe drumul firescului. Se poate întâmpla oricui. Problema era ca execuțiile în scopul ritualului să nu devină un pretext, o dorință ascunsă de a ucide pentru a deservi un alt scop. Unul ascuns, cu mult mai sumbru. Când ucizi te afli la capătul unui tobogan. Puțină neatenție și imediat aluneci înspre gloata de monștri. Sentimentul de putere oferit de linia oțelită a lamei care desface carnea este nespus de înșelător și ademenitor. Dacă ești slab și te lași ademenit de vraja lui, te face să te simți puternic, important. Imediat după asta urmează o cădere liberă, în gol, înspre monstruozitate.

— Înțeleg, a spus Xao.

N-am mai insistat. Dacă Xao spunea că înțelege, atunci însemna că înțelegea. Speram totuși să țină cont și pe viitor. În măsura în care mai existau variante. Însă adevărul era că, oricât ne-am fi trudit noi să ne asigurăm spatele, părea că nu eram stăpâni pe destinul nostru. Ca drept dovadă stătea faptul că de fiecare dată când trăiam sentimentul realizării, imediat cădeam în dizgrația soartei. Ghi-nion? Doar logica faptului că sfidasem moartea și Doamna Întunecată se ținea după noi ca un cățelandru după castronul cu lapte?

Ne-am continuat drumul prin noaptea rece și tăcută. Era o binecuvântare că vântul nu mai sufla nici cât să miște

un amărât de firicel de nisip. Cât avea să țină minunea, nu prea puteam ști. Băiatul susținea că furtunile de amploarea celei prin care tocmai trecuserăm erau destul de rare. Nu-mi plăcea ideea că exista o notă de misticism în prezența noastră. Pe oriunde mergeam noi se întâmplau lucruri, atrăgeam necazuri. Detaliul mă făcea să simt o răceală în suflet, o impresie perpetuă că eram urmăriți din umbră de o forță pe care nici măcar vracii noștri, foarte pricepuți, de altfel, în ceea ce făceau, nu izbuteau s-o înțeleagă. Perspectiva nesigură și imaginea generală a trecutului au lăsat în acel moment urme grave, adânci pe chipul meu, exact în felul în care o lovitură de lamă lasă cicatrici urâte. Eram nevoiți să o luăm de la zero. Să reclădim imaginea Brigăzii. Poate chiar să renunțăm la ea. Xao era total împotriva ideii. Pentru el Brigada era coloana noastră vertebrală. Haw-a-Wap mă susținea. Ca-ntot-deauna, un prieten devotat. Vracii nu erau pe deplin convinși, dar vedeau în abandonul sugerat de mine o variantă bună de a ne pune la dos, de a ne pierde urma. Balanța era echilibrată. Unii de partea mea, alții de partea lui Xao. Ca într-o familie ceva mai numeroasă. Unii preferă pâinea, alții mămăliga. Cuțit-Vesel, ca de fiecare dată, a ridicat din umeri și a rânjit. Dacă din când în când se întâmpla să curgă sânge, pentru el era suficient. Un sadic nenorocit. Varianta noastră de romantism incurabil. Bastardul ăla pur și simplu nu putea să scape de gustul sângelui. În linii mari, ideea era că expunerea ne trăgea mereu înspre belele. Oricum ar fi fost, aveam să schimbăm strategia. Fără prea multe conexiuni cu oamenii. Dar în felul acela exista un singur deznodământ: exilul.

Prin toată ființa noastră aduceam distrugere. În mod direct și indirect. Oare asta să fi fost pedeapsa pentru că îndrăznisem să sfidăm firescul? Ca o pedeapsă continuă? Să lupți cu disperare ca să revii într-o lume care nu te mai acceptă. Merita, totuși, strădania noastră?

Și pentru că tot îmi stătea gândul la incertitudine, m-am apropiat de Haw-a-Wap. Un timp, înainte să moară și să revină, obișnuia să se agațe de tot soiul de credințe, care mai de care mai stranii. M-am gândit că el ar fi putut să mă descurce. Poate că s-ar fi priceput să vadă ceva ce mie îmi scăpase. Sau măcar să mă ajute să-mi fac o idee mai clară.

— Am avut un vis ciudat, i-am spus cu oarecare reținere în glas.

Batracianul a ridicat din umeri.

— Ai fost prada inconștienței. Ce te-ai fi așteptat? E normal.

— De data asta chiar a fost unul din alea ciudate.

I-am povestit.

— Nu știu ce să-ți spun. Sună profetic – a rânjit. De ce nu-i întrebi pe vraci?

I-am spus că aveam s-o fac, dar am lăsat totul baltă. Nu pentru că vracii nu s-ar fi priceput să-mi descâlcească visurile, ci tocmai de frica a ceea ce mi-ar fi spus. Nu-mi plac profețiile. Îmi lasă impresia pieselor pe tabla de șah. Prefer să cred, cel puțin la un nivel teoretic, că am controlul propriului destin. De multe ori mă ocărăsc de unul singur. Prea mult sânge scurs. Ce m-a ținut legat așa de mult timp în slujba războiului? Nopți lungi și triste, de-a lungul anilor, adunate ca un șirag de mărgele sângerii pe

firul vieții. Dar am și momente în care optimismul meu e un bloc de piatră. Atunci aș fi în stare să înfrunt până și un zeu. Genul acesta de oscilații te fac să te simți viu, că încă mai ești pe linia de plutire. O alunecare, de oricare parte a baricadei, ar însemna dezastrul.

Eu mergeam în fruntea coloanei, urmat îndeaproape de băiat, de scorpionul cărăuș și mai apoi de întreaga Brigadă. Mă legănam deodată cu mersul calculat al arahnidei uriașe și gustam în tăcere spectacolul magnific oferit de melanjul oranj-galben-roșietic al răsăritului precoce. Tabloul emana un sentiment profund de liniște, o liniște care în lăuntrul meu nu exista sub forma aceea deplină. Era doar sentimentul nesedimentat al ideii că scăpasem de un necaz colosal ca prin urechile acului. Din nou. Asta nu ne garanta faptul că nu avea să mai apară altul. În linii mari, lucrurile sunt simple: victoria e antitetică înfrângerii. La prima vedere, nu pare complicat. Ca să poți să fii ancorat în realitatea unui viitor palpabil, onest, trebuie să vii cu argumente solide, care să te convingă că există o posibilitate reală de izbândă. De obicei făceam asta contrabalansând eșecurile și reușitele din trecutul apropiat, raportându-mă la experiența dobândită în trecutul îndepărtat. Cu toate că destinul nu e chiar aritmetică pură, are totuși niște șabloane. Problema era că în ultimul timp credințele mele în favoarea reușitei începuseră să șovăie. Aveam, pur și simplu, senzația că deși reușisem să ajungem de fiecare dată la liman, până la urmă tot avea să ni se înfunde. În ultimul timp, în pofida avantajului dat de condiția spectrelor, scăpasem de prea multe ori ca prin urechile acului. Cum aș fi putut să interpretez asta? Ne

ieșeam din mână? Deveneam neglijenți? Frivolități? Poate. Oricui i-aș fi povestit ce gândeam m-ar fi considerat un simplu prăpăstios. Nu l-aș fi contrazis. Așa că am ținut totul pentru mine.

În fine, câteodată nici măcar eu nu pot să mă înghit. Pot să fiu o pacoste. Deși, cu o oarecare indulgență, toată îndoiala asta aș putea să o consider un fel de precauție dusă la extrem. Uneori ajută, alteori nu face altceva decât să te afunde și mai mult în mocirla indeciziei.

Melanjul vulcanic s-a estompat treptat și a lăsat imensitatea cerului în slujba unui albastru spălăcit, curat până aproape de perfecțiune. Căldura a început să se facă simțită chiar de la primele raze de soare ale dimineții. Lalea a făurit două umbrele, care să ne ferească de dogoare. Pe la amiază mă simțeam ca și cum aș fi inspirat aerul fierbinte de la gura unei sobe, dar măcar mă aflam sub conul acela de umbră. Făcea drumul să pară ceva mai suportabil, deși era oricum, numai suportabil nu.

Când am deslușit în zare imaginea așezării tremurând din cauza căldurii extreme, aproape c-am simțit cum mi s-a ridicat o piatră de moară de pe suflet. O așezare considerabilă, judecând după prima impresie. Casele sărăcăcioase erau clădite din lut, întărite cu trunchiuri de palmieri pe post de traverse și stâlpi, și convergeau în jurul unei oaze de dimensiunea unui lac ceva mai mic. Palmierii creșteau la fel de deși ca pilozitățile pe scăfârlia unui octogenar. Ici și colo, aruncau câte o dungă subțire și lungă de umbră. Așezarea părea pustie, dar știam că viața în climatul deșertic începe deodată cu primele semne ale

apusului de soare. Localnicii se ascundeau ca șoarecii prin casele lor modeste de fierbințeala amiezei.

Ne-am oprit în loc. Era momentul să stabilim detaliile. Xao și Rază-de-Întuneric au sărit primii de pe scorpionii lor. Am coborât la rândul meu și am întrunit un consiliu de urgență. Băiatul a urmărit intrigat toată foiala noastră. Eu, Misticul, Xao, Lalea, Haw-a-Wap și Rază-de-Întuneric ne-am pus pe făcut strategii de abordare, cu restul Brigăzii convergând concentrați în jurul nostru.

Rază-de-Întuneric susținea cu tărie să evităm expunerea. Din punctul ăsta de vedere, toți am căzut de acord. Însă oricât am fi dorit să ne ferim de ochii curioșilor, cele două detalii primordiale ne cam puneau bețe-n roate: ritualul și nevoile mele, ca muritor de rând – apă și hrană.

— Aș putea să-l însoțesc doar eu pe băiat, am observat. Să studiez zona. Să trag unele concluzii.

— Nici nu intră în discuție! s-a zburlit Xao. E un risc prea mare să pleci singur.

A urmat un episod de tăcere, apoi:

— Se pare că suntem nevoiți să recurgem la vechea strategie, a zis Haw-a-Wap.

În linii mari, asta însemna că în timpul incursiunii urma să fiu însoțit de câțiva camarazi fantomă, care să-mi fie aproape în cazul unor probleme.

— Desigur, dar de data asta nu mai pomenim nimic despre Brigadă, a propus Misticul.

Xao a mustăcit. Cum spuneam, nu-i plăcea ideea. Părea ca și cum ne-am fi rupt de istoria grupării noastre, ca și cum ne-am fi abandonat principiile. Fiind unul din Garda Veche, ar fi fost în stare să poarte tot timpul cu el

un stindard care să-i ateste originile. Dar pe urmă s-a resemnat. Înțelegea, deși cu o puternică durere în suflet, că indiferent ce fusese Brigada în zilele ei bune, după episodul cu Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină devenise cu totul altceva. Ceva aproape inclasificabil. Luptători cu Moartea. Puternici și biruitori. Totuși, atât de fragili. O sabie, atârnată de un fir de ață. Mă simțeam ca și cum aș fi fost veriga slabă. Ei mă contraziceau de fiecare dată când aveau ocazia.

La apus am pornit agale înspre așezare. Eu, Lalea, Misticul, Cuțit-Vesel și, evident, băiatul, care părea neliniștit într-o manieră nejustificată. Nu mai călăream scorpioni, ci frizoni negri ca noaptea. M-am apropiat de băiat și l-am abordat:

— Ce-i cu tine?

L-a început a ezitat, pe urmă mi-a spus, cu o privire tristă și prăbușită înspre nisipul omniprezent:

— Animalul pe care l-ai ucis nu era al meu. Era – a făcut o pauză scurtă, apoi a continuat: l-am luat de la cineva.

— L-ai furat?

Ca și cum ar fi încercat să-și exprime și mai mult vinovăția, a lăsat ambii umeri să i se prăbușească în față. N-a cutezat să-și ridice privirea.

— Da. L-am furat.

M-am gândit că era un moment prielnic ca să ne revanșăm. L-am bătut pe umăr.

— O să găsim noi o soluție ca să te scoatem din încurcătură, am completat. Stai liniștit.

Singurul han din satul acela era, de fapt, o clădire puțin mai mare decât cele obișnuite. O sală la parter și un

rând de scări șubrede, care urcau înspre ceea ce am presupus eu că ar fi fost accesul înspre camerele de dormit. Mesele, scaunele și tot mobilierul erau lucrate dintr-un lemn tăiat cu cel puțin o sută de ani în urmă și cel mai recent strat de rășină protectoare fusese aplicat cam tot pe vremea aia. Proprietarul a fost de-a dreptul extaziat să afle că doream să închiriem o cameră pe o perioadă nedeterminată, iar în clipa în care și-a primit plata în avans pentru o săptămână întreagă, i s-a tăiat suflarea. A făcut gologanii să-mi dispară din palma întinsă cât ai zice pește și pe urmă ne-a condus înspre cea mai bună cameră ce o avea. Care s-a dovedit a fi o odaie cât un făraș.

— E numai bună, i-am spus, cu un zâmbet prefăcut întins pe buze.

Hangiul m-a analizat un timp cu o uitătură încordată, nesigur dacă încercam să-l iau peste picior sau chiar exista posibilitatea surprinzătoare a adevărului absolut. Pe urmă s-a uitat la fel de lung și întrebător la siluetele invariabile ale fraților. Am așteptat în tăcere. Privirea finală, cea de dinainte să dipară în josul scărilor alea șubrede, n-a prezentat garanția c-ar fi ajuns la vreo concluzie. S-a înclinat discret, în semn de mulțumire, și pe urmă a dispărut cu un mers legănat, dar iute.

Am lăsat în cameră lucrurile inutile pe care le purtam cu mine și m-am întors înspre băiat. I-am spus, zâmbind:

— Am petrecut atât de multe ore împreună și cu toate astea nu-ți cunosc numele.

— Ahmed, mi-a spus.

— Sunt bucuros să te cunosc, Ahmed. Eu sunt Dyomran. El e Lalea. El, Misticul. Iar el, Cuțit-Vesel.

Vracii i-au surâs băiatului și au întins palmele lor strălucitoare. Cuțit-Vesel s-a mulțumit să clatine din cap.

— Acum, Ahmed, c-am rezolvat problema șederii, hai să găsim o soluție și pentru problema ta.

Nesigur, băiatul ne-a arătat drumul. Am pornit alene înspre grajdul unui geambaș. Pe drum Ahmed s-a confesat. Fusese în slujba lui de mai bine de un an și în ultimele luni individul îl plătise cu jumătate din învoiala inițială sau chiar deloc. Băiatul n-avea o familie sau rude care să se-ngrijească de el, care să-i țină partea în cazul uzurpării evidente. Fapt pentru care supraviețuirea lui depindea strict de felul în care reușea să se descurce de unul singur. Chiar dacă în schimbul plății mai primise din când în când și câte un blid de mâncare, asta tot nu trăgea linie dreaptă socotelilor, ne-a mai explicat Ahmed. Mai erau și altele de trebuință. O haină ceva mai bună, un turban mai de soi, dar angajatorul refuza să-i respecte munca și să-l plătească după cum ar fi fost firesc. Așa că într-o noapte i-a trecut prin minte să-i fure geambașului cea mai zdravănă cămilă, un stoc de mătăsuri alese și să fugă. Socotise el cu tristețe că oricum prea multe nu-l mai legau de locul acela, din moment ce toți îl priveau ca pe un suflet fără rost. Un sărman copilandru lipsit de familie.

— În alt loc aveam să fiu un străin, a mai spus el, dar măcar n-aveau să mai strige după mine Ahmed, vagabondul.

Grajdul era plin cu animale și în fața porților larg deschise mai mulți doritori negociau la sânge pentru a intra în posesia lor. Ne-am prins dintr-o suflare care dintre toți cei aflați acolo era geambașul. Un bărbat gras, cu obraji

exagerați și bine rumeniți, a pornit în viteză înspre noi. Șalvarii de culoarea furtunii i se vânturau pe pulpele butucănoase. Dacă nu m-aș fi poziționat între el și Ahmed la timp, grasul ar fi fost în stare să-l mănânce pe băiat.

Geambașul m-a analizat din cap până-n picioare cu o privire precaută, apoi s-a uitat la cei doi vraci. Băiatul a făcut un pas în spate, defensiv.

— Derbedeul ăsta mi-a furat o cămilă și un stoc serios de mătăsuri scumpe, a spus el indignat.

— Știm. Ăsta-i motivul pentru care suntem aici. Dorim să îndreptăm lucrurile.

A etalat un zâmbet imperfect, cu mai mulți dinți lipsă și câteva carii avansate.

— Foarte bine! Am să rog pe cineva să i se pregătească ștreangul golanului ăsta.

Ahmed a dat să fugă. Misticul l-a înhățat de un braț. Mișcarea bruscă m-a făcut să-mi întorc privirea, să văd ce se întâmplase. Vraciul continua să-l țină pe băiat de încheietura mâinii. Groaza din ochii lui Ahmed avea dimensiunea unui ocean.

— Liniștește-te! i-am spus, cu voce blândă, apoi m-am întors către grăsan. O să-ți plătim paguba.

Geambașul a părut surprins, apoi contrariat. Spațiul aproape inexistent dintre sprâncenele stufoase a căpătat cute profunde.

— Vreți să scăpați un hoț de la judecată?

Cuțit-Vesel a făcut un pas mai în față. Degetele au început să-i joace nerăbdătoare prin preajma mânerului cuțitului de la cingătoare. Mulțimea care aștepta dinain-

tea grajdului a devenit curioasă. Câte unul mai curajos a început să vină mai aproape de noi, cu urechile ciulite. Cel mai prost lucru pe care am fi putut să-l facem, ar fi fost să provocăm o încăierare chiar din prima clipă în care pusesem piciorul acolo. După nici câteva ore de la consfătuirea secretă, planurile noastre alunecau la vale cu viteza unei avalanșe. Dacă nu aveam s-o scoatem la capăt, Xao avea să ne servească o morală ca la carte. L-am înfruntat pe Cuțit-Vesel cu o privire de taur, care-și trăsese deja cuțitul afară din teacă, și i-am spus geambașului, pe un ton calculat:

— Hai să nu transformăm o afacere profitabilă într-un circ de două parale. Cât îți datorează băiatul?

Umflatul a stat un timp pe gânduri și pe urmă și-a spus prețul. După cum era de așteptat, suma a fost umflată. Însă banii erau cea mai mică problemă pe care o aveam atunci. I-am plătit și am făcut stânga-mprejur. Pe băiat aproape că l-am târât după noi. Printre dinți, s-a plâns de faptul sigur că geambașul avea să-l aștepte la cotitură și, dacă-i voiam cât de cât binele, era musai să-l lăsăm să plece.

— Liniștește-te, am insistat. Toate la timpul lor.

După vreo câțiva pași, Cuțit-Vesel și-a arătat nemulțumirea:

— Ar fi trebuit să mă lași pe mine. I-aș fi arătat eu grasului ăla cum se negociază.

— Ai uitat? l-am atenționat. Nu căutăm scandal cu lumânarea, nu ne expunem în mod inutil?

Evident că doar ce făcusem întocmai pe dos. Dar teoria o știam cu toții pe de rost. El a ridicat din umeri și a rânjit.

Când ne-am întors în cameră, Ahmed nu contenea să stea locului. Se foia dintr-o parte în cealaltă a camerei, de parcă în loc de pardoseală ar fi călcat pe cărbuni încinși.

— Ce-i cu tine, băiete?

Mi-a răspuns pe un ton repezit, fără să stea locului o clipă:

— O să vină după mine. A fost o greșeală să mă întorc. Lamal este răzbunător. N-o să se mulțumească doar cu plata pagubei. O să vrea să mă știe spânzurat.

M-am uitat înspre vraci, apoi către Cuțit-Vesel, care stătea rezemat de un perete. Au ridicat cu toții din umeri.

— Vrei să pleci? am întrebat.

La auzul vorbelor mele Ahmed s-a oprit în loc, fascinat de aura libertății iminente.

— Da, a spus sec și m-a fixat cu o privire plină de dorință.

— Bine. Ești liber să faci cum vrei. M-am scotocit prin buzunare și i-am pus în palmă mai mulți arginți. Ia-i. O să ai nevoie de ei să te pui pe picioare. Băiatul a cules banii din palma desfăcută și i-a ascuns în buzunarul șalvarilor. Am reluat: aș vrea totuși să...

În clipa următoare Ahmed a fost dincolo de ușă și cuvintele mi s-au lipit de limbă. Aș fi vrut să-l previn că fuga nu e niciodată o opțiune. Făcusem asta de prea mult timp și de prea multe ori ca să nu știu cum stau lucrurile. Scăpase o dată și, prin mecanisme tainice, soarta îl adusese din nou dinaintea geambașului. Semnele erau clare, ca întotdeauna. Libertatea înseamnă, de fapt, puterea de a-ți înfrunta destinul, chiar și cu riscul de a fi învins. Dar unii oameni pur și simplu nu vor să învețe din trecut. Nu era

ca și cum noi am fi fost mai breji, dar la un anumit nivel pot să spun că măcar ne dădeam silința.

Mai târziu am coborât în sala hanului. Se înnoptase de-a binelea și totul era cufundat în umbre. Trebuia să caști ochii bine ca să vezi pe unde calci. Bună parte din mese erau libere. Doar vreo câțiva mușterii uitați de vreme, într-un colț, care discutau monosilabic și beau ceaiuri aburinde din niște căni de lut scorojite. Într-o sobă descentrată ardea un foc zgârcit din vreascuri uscate, cocoțate pe un morman de cenușă, care pocneau la intervale neregulate de timp. Fusese aprins pentru ambianță, nicidecum pentru a livra vreun strop de căldură. La tejghea era doar hangiul, ștergea de praf niște blide cu o cârpă jumulită. Ceea ce însemna că afacerea nu strălucea, devreme ce nu avea sub plată nicio ospătăriță. Din propria experiență, aș fi considerat contractarea unei dudui cu forme generoase drept o mișcare strategică. Dar cine eram eu să-i vreau binele? Așa că am comandat ceva de mâncare și i-am oferit un mic bacșiș.

— Adu-mi porția în cameră, i-am spus.

Hangiul și-a luat privirea de la blidele lui din lut ars și a înclinat din cap, aprobator, apoi a spus voios:

— Desigur, domnule.

A dispărut pe ușa dinspre bucătărie. Ar fi fost chiar culmea ca tot el să fie și bucătarul. În timp ce urcam scările, a revenit la blidelele lui. Ceea ce însemna că exista un bucătar veritabil. Detaliul m-a mai liniștit puțin.

Ajuns în cameră am început să sacrificăm cuvinte, doar de dragul unei așteptări care-mi făcea deja stomacul

să mârâie. În mod neașteptat și destul de repede, dicuția a pornit într-o direcție interesantă.

— N-o să facem purici aici, a observat Misticul. Așezarea nu promite prea multe. Posibilitățile par limitate.

Cuțit-Vesel, o fire succintă de fel, și-a dat imediat consimțământul:

— Așa-i!

Lalea a rânjit și a scuturat din cap.

— Întrebăm pe unul sau pe altul și vedem în ce direcție se află cel mai apropiat oraș. Într-o săptămână am face bine să spălăm putina.

Cineva a bătut în ușă și am strigat că poate să vină mai repede, dacă nu cumva are de gând să mă lase să mor de foame. Ușa a fost împinsă cu sfială și o femeie la vreo patruzeci de ani a intrat în cameră. Oacheșă, câteva fire albe rătăcite prin părul de culoarea ebenului. Un trup viguros, dar bine proporționat și învelit de țesătura unei rochii din bumbac, s-a curbat când a împins pe tăblia mesei o tavă. În tavă fuseseră așezate un set de tacâmuri compus din trei piese lucrate din fier brut, un blid cu tocană, o bucată de pâine și o cană plină ochi cu ceai. Din ambele recipiente se ridicau aburi.

— Comanda dumneavoastră, domnule! a spus, în vreme ce i-a analizat curioasă pe vraci și pe Cuțit-Vesel și a așezat pe masă un ștergar alb, împăturit cu grijă.

Mi-a urat poftă bună și a ieșit din cameră, după care s-a trudit să închidă ușa fără niciun zgomot. Nevasta hangiului? m-am întrebat, în timp ce am tras tava cu mâncare mai aproape de colțul mesei. Am început să înfulec și să ascult absent sporovăiala fraților fantomă.

— Băiatul spunea ceva despre un vraci de-al locului, a punctat Misticul. Am putea să încercăm să luăm legătura cu el.

Misticul avea dreptate. Vracii sunt plimbați și de obicei au habar despre împrejurimi. O discuție cu acel individ ne-ar fi scutit de căutări inutile și am mai fi câștigat ceva timp. M-am întors la tocana mea, care era de-a dreptul delicioasă. Am mai luat câteva linguri din strachină și pe urmă am sorbit o gură zdravănă din ceaiul fierbinte și aromat.

— E o idee bună, am spus absent, întârziat.

Lalea a spus ceva despre suspiciozitatea vracilor față de alți vraci, necunoscuți. Cuțit-Vesel a garantat colaborarea totală a individului, bazându-se strict pe metodele lui infailibile de tortură. Misticul i-a spus ceva ce bunul simț m-a făcut să dau uitării bucata aceea de conversație. Lalea s-a pus între convingerile ălora doi și i-a mustrat că avea să-i tragă de urechi până în fața lui Xao. S-au potolit, dar au continuat să-și arunce priviri încordate. De jos, din sală, s-au auzit voci ridicate. Fie mușteriii ăia rătăciți se puseseră pe distracție, fie veniseră alții noi, cu un chef nebun de viață. Mi-am văzut de tocană și de ceai. Pe urmă m-am gândit la bucătăreasa oacheșă și m-am dus lângă tocul ușii. Am deschis-o cu grijă și am tras cu urechea. Voci repezite, dar indistincte, se rostogoleau prin încăpere ca fructele căzute din copaci prin iarbă. Am închis ușa. Orice intervenție ar fi însemnat expunere în mod inutil. Așa că mi-am reluat locul în colțul mesei și am continuat să mănânc.

Necazul era că pe măsură ce ne străduiam să ne ferim din calea complicațiilor, cu atât parcă lucrurile mergeau mai anapoda.

Mai multe perechi de tălpi lovind furioase lemnul șubred al scărilor au făcut holul îngust să duduie. La câteva secunde după asta ușa camerei s-a izbit de perete. Patru indivizi, unul mai solid ca altul, au dat buzna peste noi și au făcut camera să pară de dimensiunea unui pahar. Ne-am uitat înspre ei, fără să scoatem o vorbă. După un timp scurt de tăcere invariabilă, unul dintre musafiri a deschis dialogul:

— Căutăm pe cineva. Un vagabond pe nume Ahmed. Avem informații care spun c-ar fi cu voi.

Am mai luat o lingură de tocană și, după ce am terminat de mestecat, m-am șters la gură cu ștergarul lăsat de femeie, apoi am spus:

— Am crezut că odată cu plata datoriei față de geambaș lucrurile au intrat pe făgașul normal.

Uriașul m-a fixat cu o privire dură ca stânca.

— Nu ne privește povestea geambașului. Băiatul este dator și la noi.

— Da? am spus.

— Da.

— Cât vă datorează?

Cu vederea periferică l-am văzut pe Cuțit-Vesel cum se legăna încet de pe un picior pe altul. I-am făcut un semn să nu se pripească. Cu greu s-a abținut, dar a stat locului. Vracii au asistat la discuție cu figuri de piatră. Borfașul a spus suma, eu am scos patru arginți din buzu-

nar și i-am aruncat pe masă. Monezile au dispărut imediat în buzunarul așa-zisului păgubit și vreme de câteva clipe trupul i-a stat suspendat într-o poziție care a trădat indecizia. A vrut să plece, dar unul dintre tovarășii lui i-a făcut un semn cu mâna. Nu știu ce anume i-a insuflat curaj, dar purtătorul de cuvânt al borfașilor s-a întors, s-a aplecat înspre masă, și-a lipit palmele butucănoase de blat și mi-a spus, zâmbind ironic:

— Am uitat să adaug dobânda.

Unul din acoliți a râs ca un mânzat. Altul s-a apucat să-și scobească dinții cât niște lopeți cu un pai de mătură. Al treilea a stat țeapăn, cel care-i făcuse semnul, nu s-a mișcat nici cât o sperietoare de ciori în bătaia vântului, în lanul cu grâne.

— De două ori încă pe atât, a completat mardeiașul.

Ceva îl făcea să se simtă un pic cam prea sigur pe el. Încrederea, uneori, poate să fie un tigru cu colți de lapte, care îți face figura când te aștepți mai puțin.

Am încuviințat cu o mișcare subtilă din cap și, complet dezamăgit de lipsa golanilor ăia de a coopera, am așteptat calm ca Lalea să-și facă intrarea în joc. Fără un efort prea mare, degetele vraciului s-au mișcat unduitor prin aer și masa a dispărut într-un joc teatral de scânteie și fum. A reapărut lipită de peretele din dreapta mea. Știam trucul, îl mai văzusem de o mie de ori, la finalul nenumăratelor partide de cărți pe bani, din trecutul îndepărtat al Brigăzii. Rămas fără un punct de sprijin, uriașul a plonjat în gol, înspre podea. La jumătatea distanței, în picaj, s-a întâlnit cu genunchiul meu drept. Lovitura a fost atât de

violentă, că un dinte din față i-a zburat chiar atunci, pe loc, cu viteza unei săgeți. Nu m-ar fi mirat să i se fi înfipt în vreo scândură din perete sau în pervaz. Podeaua a duduit și matahala a înțepenit acolo. Ceilalți trei mardeiași s-au mișcat o secundă mai târziu decât Misticul. Un puhoi de șerpi negri ca păcura a țâșnit de printre scândurile podelei și i-a strâns pe tustrei într-un purcoi uriaș de membre, capete și umbre zvârcolitoare. I-a dat de-a dura, dintr-o parte în alta, izbindu-i de pereți de mai multe ori. Când vraciul a făcut ofidienii ăia să dispară, mardeiașii s-au ridicat de pe jos și au luat-o la sănătoasa șchiopătând și scheunând ca niște potăi fugind cu cozile între picioare.

Am mers și m-am uitat în lungul scărilor, prin rama ușii deschisă în lături, pe urmă m-am dus înspre masă. Am tras scaunul într-o poziție convenabilă și m-am apucat să-mi termin mâncarea. Uriașul s-a împleticit prin aer, atunci când s-a ridicat. O furie pură băltea în ochii bulbucați de pe urma surprinderii. Un fir gros și lung, de bale amestecate cu sânge, i s-a prelins din colțul gurii. Buza de jos era crăpată și vineție. Chipul căzut al mardeiașului aducea izbitor de mult cu mutra unui buldog bătrân și morocănos.

— N-o să se termine în felul ăsta, a bolborosit el în vreme ce s-a retras.

M-am ridicat speriat, dând din mâini și încercând să-l determin pe Cuțit-Vesel să se oprească. Lama cuțitului s-a înfipt în ceafa lată și derbedeul a căzut în genunchi și imediat după aceea pe burtă, cu labele-i uriașe încercând în mod zadarnic s-o îndepărteze. Ultimele lui cuvinte au fost un amestec disparat de gâlgâituri și horcăieli. Am

vrut să-l ocărăsc, dar Cuțit-Vesel a fost cu mult mai rapid ca mine. Cu o figură impenetrabilă, mi-a arătat înspre antebraț. Am ridicat mâneca. Simbolul. Avea dreptate. Uitasem complet de descântec. M-am apropiat de cadavru și m-am așezat în genunchi. Am scos cuțitul și folosind vârful tăios am scrijelit simbolul în lemnul podelei. Am mânjit cu sânge desenul de pe jos și cel de pe antebraț și am spus descântecul. În timp ce lucram de zor, s-a auzit un chițăit ca de șoarece și m-am uitat mirat înspre ușă. În rama ei stătea femeia care-mi adusese mâncarea. Chipul speriat era înrămat de frumusețea liniștitoare a trăsăturilor ei aflate la o distanță infinitizecimală de perfecțiune. Își acoperise buzele cărnoase cu palmele strânse cu putere într-un gest disperat de conservare a fricii tot mai evidente, crescânde. S-a întors brusc și a luat-o la fugă în lungul scărilor. Cuțit-Vesel a pornit pe urmele ei, urmat la foc automat de vraci. M-am ridicat și eu cât am putut de repede și am plecat după ei.

Când am coborât în sală, femeia stătea chircită în spatele hangiului, amândoi îngrămădiți într-un colț. Bărbatul ținea în pumnii strânși, îndreptată spre camarazii mei, o mătură cu coadă lungă. Am fugit până la ei și am strigat:

— Nu vă temeți. Nu vă vrem răul.

Bărbatul a căzut în genunchi și a scăpat mătura pe jos. Cu palmele unite sub bărbie, ca și cum s-ar fi pregătit să spună o rugăciune, s-a uitat înspre mine.

— Vă rog din suflet, nu ne ucideți. Luați tot ce vreți, dar cruțați-ne viețile.

Am încercat să le mai spun ceva care să-i liniștească, dar imaginea a fost șocantă. Ca lovitura unui pumnal în

spate. Poate de două ori mai dureroasă. Până la urmă totul se rezuma la ceea ce devenisem: o adunătură de ucigași. Ce mercenari? Ne depărtasem, hăt, cât zarea, de definiția luptătorilor care fusesem odinioară. Scopul scuză mijloacele? Exact în felul în care un prădător este absolvit de vină în fața divinității pentru actul vânătoresc? Situația avea implicații colosale, pe care nu izbuteam să le așez într-o ordine. M-am gândit cu groază la clipa în care aveam să accept totul, la clipa în care remușcările aveau să fie doar amintiri șterse. Ordinea firească a simțământului se rezuma la simpla acceptare a situației date?

Eram o amenințare constantă pentru cei dimprejurul nostru și gândul devastator că la un nivel subconștient instinctul de conservare lucra implacabil, m-a făcut să mă cutremur. Surprinderea mea nu mai făcea nici cât o ceapă degerată. Am făcut câțiva pași în spate și m-am așezat pe un scaun. Cuțit-Vesel s-a uitat la mine, mirat. În privirea vracilor am descoperit un strop de melancolie. Moliciunea mea spirituală era pesemne contagioasă.

Ce avea să se aleagă de noi? Încotro hoinăreau sufletele noastre chinuite? Care poteci adumbride, ale unor drumuri nemaibătute, aveau să devină labirintul existenței noastre?

Îmi venea greu să găsesc rezultatul calculelor reci ale destinului. Nici nu am idee cât am stat înțepenit în scaun. În cele din urmă au hotărât ei și pentru mine și m-au tras afară din han.

— Trebuie să plecăm, a spus Misticul. Nu putem să mai stăm aici. Riscăm să schimbăm cursul firesc al lucrurilor. Facem prea multă zarvă.

Vraciul avea dreptate. Nici măcar nu apărusem în formație completă și oamenii deja intrau la bănuieli. Vorbele zboară mai iute ca păsările. Dacă veneam numai vreo doi, atrăgeam șarlatani. Miroseau imediat că nu eram de-ai locului și mirajul unui profit ușor îi determina să facă lucruri prostești. Cât despre mine, unde-mi era sângele rece de odinioară? Rănile din suflet erau oricum, numai superficiale nu. Crezusem că trecusem peste moartea Serenei, dar acolo era vorba despre o floare rară. Era scăldată de lumina soarelui și avea rădăcini profunde înfipte în solul uscat – floarea remușcării.

Xao putea să fie un conducător rigid ca o stâncă, dar și un umăr pe care să plângi. A fost frate și tată, deopotrivă, pentru fiecare dintre noi. Când ne-am întors în deșert, Brigada ne-a primit bulversată, nepricepând din care parte venea amenințarea, ce anume ne făcuse să venim la ei cu fețele alea fisurate. Le-am povestit în linii mari toată isprava. Incertitudinea alerga printre frații spectre ca o muiere scrântită și le șoptea pe la urechi cuvinte vicioase. Degajau o stare de tensiune, genul acela de energie nervoasă care anunță vești proaste. L-am vă-zut pe Xao cum a tras aer în piept și pe urmă a făcut ceea ce s-a priceput el mai bine dintotdeauna. Ne-a adunat, cu grijă și răbdare, în jurul lui, ca pe niște oi rătăcite. Câteva ordine ferme au redat sentimentul, aparent afectat, de ordine și disciplină cazonă.

— Doar pentru simplul motiv că unii din noi nu avem un adversar dinaintea ochilor, ne-a spus pe un ton grav, asta nu înseamnă că dușmanul este inexistent. Hai să ne cărăm naibii din prăpastia asta de așezare.

Majoritatea Brigăzii era pradă sigură nedumeririi. Am pornit din loc, pentru a nu știu câta oară, fără nicio țintă anume. Doar asigurarea improbabilă a vracilor că lucrurile aveau să se așeze pe făgașul corect. Bătuseră lumea în lung și-n lat, în vremurile lor de odinioară. Din experiența lor, geografia locului promitea lucruri mai bune. Mizau pe cel puțin un oraș în toată regula, pe o rază de o sută, o sută și ceva de kilometri, dar eu credeam că sunt nimic altceva decât baliverne. Vorbe atent ticluite ca să mai calmeze spiritele.

M-am apropiat de Xao. Conducea procesiunea de spectre.

— Mulțumesc, i-am spus.

El și-a oprit calul în loc și a făcut semn celorlați să-și vadă de drum. M-am oprit la rândul meu. Unul câte unul, ne-au depășit toți. Am rămas doar noi.

— Îți datorăm existența, a spus. Măcar atât am putea să facem și noi pentru tine. Să încercăm să te înțelegem.

— Ce va fi de aici încolo?

Xao a ridicat din umeri. Erau rare ca diamantele sângerii dățile în care el se rezuma la semne cu subînțeles. Apoi, realizând probabil o secundă mai târziu că tăcerea aia ar fi fost ca și cum ar fi azvârlit cu nămol în reputația Brigăzii, a spus:

— Pot să înțeleg că nu ești într-o poziție care să promită visuri din spumă de lapte și miere. Sacrificii de genul ăstora lasă crestături adânci în suflet. Sunt de partea ta. A făcut o pauză infinitizecimală, apoi s-a corectat: suntem toți de partea ta. Încercăm din răsputeri să te menajăm, însă în situațiile limită n-avem nicio putere. Suntem la mâna destinului.

— Tot ce există prin preajma noastră este supus continuu sub presiunea morții. Gândul ăsta îmi face zilele negre și nopțile albe. O altă Serena și... Pare ca și cum m-aș uita la lume de pe marginea unei prăpăstii.

A urmat o tăcere de câteva secunde în care privirile nu ni s-au atins.

— După cum văd eu lucrurile, a spus Xao, avem două opțiuni. Prima: ne întoarcem în slujba zeului războiului. Sau, a doua, ne retragem într-o zonă mai populată și sperăm că nimeni nu va da, din nou, de noi.

În primul caz însemna că Brigada ar fi trebuit să-și scoată iar serviciile la vânzare. În slujba vreunui duce sau într-o poliție locală, să ucidem în numele dreptății, oricare ar fi fost de fapt pretextul ei, acolo unde era cazul. Scuteam în mod eficient și relativ simplu truda procurării sângelui pentru ritual. Varianta secundă o încercasem de mai multe ori. De fiecare dată, un fiasco total. E ciudat, dureros în același timp, cum ceva clădit cu truda lunilor – poate chiar a anilor – se năruie în câteva ore.

Să fi rămas în așezarea aceea măruntă, n-ar fi funcționat. Am fi atras atenția. Localnicii n-ar fi priceput felul nostru de a fi. S-ar fi mirat: de ce o brigadă de luptători cu experiență să vrea să rămână în umbră? Mințile oamenilor ar fi zbârnâit. Ar fi întrebat în stânga și în dreapta. Vorbele ar fi fost purtate de vânturi și de negustori. Lipsiți de logica unui răspuns oamenii n-ar fi avut înțelepciunea să ne acorde pacea mult căutată. De ceea ce nu înțeleg, se tem. Nimeni n-ar rezista prea mult lângă o amenințare latentă. Pentru că asta am fi devenit, inevitabil,

iar mai devreme sau mai târziu ei ar fi încercat ceva. Încercarea lor s-ar fi dovedit, ca de fiecare dată, scânteia care ar fi declanșat incendiul.

Gândindu-mă la cum stăteau lucrurile, ar fi trebuit să ne ridice statui pentru simplul fapt că decisesem să plecăm de acolo fără să ne răzbunăm furia interioară.

La cel mai apropiat oraș am ajuns după trei zile de mers neîntrerupt. Primul lucru pe care l-am făcut, chiar din prima clipă în care am intrat în bazarul ticsit cu lume și negustori, a fost să cumpăr o găină. Pe urmă m-am tras într-un loc ceva mai ferit și am înnoit ritualul. Găina moartă am făcut-o cadou unui băietan îmbâcsit din cap până-n picioare cu praf. Ne-a mulțumit și a dispărut prin mulțimea de târgoveți. La prima vedere Kameria promitea ceea ce puține așezări ar fi putut să promită: liniștea de mult timp vânată, găsită la adăpostul zarvei neîncetate. Era un oraș realmente înfloritor, în care puteai să-ți pierzi urma cu ușurință, dacă știai să fii discret. Mare și dezvoltat, chiar dacă inima-i era înconjurată de pământuri seci și ziduri de apărare. Era construit în jurul mai multor oaze. Unul din ochiurile de apă era de-a dreptul uriaș. Găseai zeci de locande, prăvălii, pânzării, un bazar care se întindea cât un sătuc și o rețea de drumuri care era tot timpul bătută de negustori de condimente, țesături pentru haine și turbane sau covoare.

Ca de fiecare dată n-am mers de unul singur. Haw-a-Wap, Cuțit-Vesel și Lalea au venit cu mine. Totuși, de data aia am decis să schimb strategia. I-am încotoșmănat în țoale, din cap până-n picioare, și pe urmă i-am obligat să se acopere cu mantii drapate și lungi până la nivelul tălpilor. Glugile, trase bine peste capetele luminiscente, ca să fie cât mai puțin vizibile. S-au văicărit în tot timpul cât am umblat prin bazarul uriaș, cum că hainele alea le afectau mobilitatea și i-ar fi încetinit amenințător de mult în cazul unui atac surpriză. Eu i-am asigurat că în aura roșietică a amurgului, cu haloul acela de lumină care scăpa din paza hainelor, căpătaseră un aer sobru. Îi făcea să arate, cumva, legendar. Ei au continuat să se vaite.

Ne-am oprit în fața unei locande – Mistrețul de Aur – și rumoarea ne-a lăsat de înțeles că era unul din locurile în care se mânca și se dormea bine. N-am intrat. Nu asta căutam. Am mers mai departe în josul străzii înguste, minute bune, până în poarta Perlei Deșertului. Locul părea de-a dreptul pustiu și, dacă vreodată fusese o perlă, probabil că asta se întâmplase cu ani buni în urmă. Arăta deplorabil. I-am trecut pragul și am mers până la tejgheaua din lemn ros. Hangiul, un gras cu calviție profundă și barbă cenușie, a ridicat privirea, care până la sosirea noastră fusese cufundată într-un butoi cu murături. Ne-a căutat cu priviri surprinse din cap până-n picioare.

— Ce vreți? a spus.

— O farfurie cu mâncare și un pat peste noapte.

Grasul s-a încruntat la imaginea așa-zis legendară a fârtaților.

— Prietenii ăștia ai tăi arată ca unii care atrag belele. N-am nevoie de unele. Am destule pe cap.

— Stai liniștit, l-am asigurat. N-o să ne vezi și n-o să ne auzi.

— Prea bine. Nici nu-mi doresc.

Ne-am așezat la una din mese și hangiul ne-a expus meniul. Puține opțiuni. Am ales cocoș la jar și o stacană cu vin.

— Voi nu vreți nimic de mâncare? s-a mirat hangiul.

Ei au scuturat din capetele acoperite de glugile mari.

— Nici de băut?

L-au refuzat din nou și grasul a plecat mustăcind.

— Intrăm din nou l-a bănuieli, mi-a șoptit Lalea, aplecat înspre mine.

— Ai dreptate, am spus. Pe viitor am să stau să mănânc de unul singur la masă.

Am primit mâncarea într-un blid ciobit. Până i-am plătit, hangiul i-a analizat pe frații spectre cu priviri dezagreabile, în timp ce și-a șters palmele grase de șorțul soios, care-i acoperea bazinul și picioarele până la genunchi.

— Vraci? a întrebat, după ce a luat banii. Lalea a scuturat din cap. Hangiul a reluat: sper să nu am surprize. A ales una din mondele pe care i le dădusem și a încercat-o cu dinții.

— Nu sunt falși, l-am asigurat.

— Ar fi bine să fie cum spui.

S-a întors și și-a văzut de ale lui.

— Legendar pe naiba! s-a văicărit Haw-a-Wap. Nici nu-i de mirare că ne privesc oamenii cu suspiciune. Arătăm ca o bandă de tâlhari.

Figurile lui Lalea și Cuțit-Vesel au căpătat o aură de speranță că punctul de vedere adus de Lalea avea să-i scape de povara hainelor.

— Mai bine să fim disprețuiți decât temuți, le-am spus.

Haw-a-Wap a strâmbat din nas, ceilalți doi au bombănit nemulțumiți că speranța lor se dovedise a fi o cioară vopsită. M-am ospătat în tăcere. Mămăliga mai mult ca sigur zăcuse vreo două zile printr-un blidar obscur, înainte ca un nefericit s-o mănânce. Însă friptura de cocoș a fost acceptabilă. Mi-am băut vinul și apoi am plecat, nu înainte să-i plătesc hangiului camera. Mi-a dat o cheie.

— Mâine la prânz o vreau înapoi, mi-a cerut cu o privire încordată. Să n-o pierzi. N-am chef de cheltuieli inutile.

— Așa o să fac. Deși nu pot să spun cu exactitate ce va fi, există posibilitatea ca șederea noastră să se prelungească.

— Bine, mi-a spus cu un aer mulțumit că venitul avea să-i crească dacă aveam să mai zăbovim prin Kameria. Să ai grijă de cheie.

Am părăsit orașul, am mers un kilometru înspre vest, acolo unde ne aștepta restul din Brigadă. Primul care m-a abordat, nerăbdător, a fost Misticul:

— Cum e?

— Orașul promite, i-am răspuns.

Xao m-a analizat cu o privire concentrată. În baza răspunsului meu sec, întrebarea lui s-a dovedit așișderea:

— Dar?

Am stat o clipă pe gânduri, apoi am oftat și i-am spus, deși mi-aș fi dorit să nu fie necesar s-o spun:

— Cu toate astea cred că vom fi nevoiți să ne oferim din nou serviciile, exact cum spuneam. Oamenii ne pri-

vesc mereu cu suspiciune. Mai bine să ne știe parte dintr-o miliție locală, decât să scotocească prin trecutul nostru.

Principele a ieșit cu un pas mai în față.

— Păi chiar și așa, nu se vor întreba cine suntem, de unde venim?

— Desigur, am spus. Dar o să le vindem o poveste inventată și, mai apoi, dacă vom sluji dreptatea, în scurt timp vom trece de-ai locului. Le vom câștiga încrederea și nu vom mai fi puși la îndoială.

— Sună puțin cam...

Zece-Ochi-Ageri și-a înghițit vorbele. Eu am vrut să-l ispitesc să continue. Xao m-a întrerupt:

— Sună ca singurul plan pe care-l avem și de care trebuie să ne ținem cu dinții.

Nimeni n-a mai avut obiecții. Nici măcar Zece-Ochi-Ageri, care mai mereu găsea câte ceva care să nu-i convină.

— Și cum facem să captăm atenția conducătorului local? a spus Menestrel.

Haw-a-Wap a făcut un pas în față. Și-a scos pumnalul și a început să-și scobească cu vârful ascuțit o unghie.

— Am un plan numai bun pentru treaba asta.

Cuțit-Vesel a rânjit. Mi-a fost limpede ca bună ziua că ăia doi puseseră ceva la cale.

În ziua următoare m-am întors la han. Nu ca să-i predau cheia hangiului, ci ca să-mi prelungesc ședera cu o

săptămână. I-am plătit și grasul a luat arginții cu o lăcomie chinuită de restrângeri. Cu greu s-a abținut să nu-i numere, să cântărească mulțumit greutatea banilor. Dar n-a avut încotro, a fost nevoit să ne acorde votul încrederii. De data aia ne-am sporit efectivul. Am mai cumpărat câteva țoale și i-am adus alături de mine și pe Rază-de-Întuneric și Mistic. În formație de șase, pe amurgite, am pornit înspre bazar. Cuțit-Vesel și Haw-a-Wap au mers în stânga și în dreapta mea. Fusese, doar, planul lor, așa că i-am implicat direct. Restul s-au pierdut prin mulțime. Aveau să intre în joc doar dacă apăreau probleme care ne depășeau pe noi trei.

Cu ajutorul unui truc pus la cale de Lalea, pieptul și degetele mi-au fost împovărate cu iluzia prosperității. Un lanț cu zale de grosimea degetului și mai multe inele bătute cu pietre scumpe. Toate, de un auriu impecabil, ademenitor. Ne-am așezat la masa în aer liber a unei locande și am comandat mâncări, băuturi și deserturi scumpe. Copiii au început să ne dea târcoale. Le-am dăruit desertul și câte ceva de-ale gurii, pe cheltuiala mea, în timp ce am așteptat cu urechile ciulite vânatul. Care n-a întârziat să apară.

Cât m-am dat în stambă, de la o masă alăturată, doi pirpirii nu m-au scăpat din ochi o secundă. Unul dintre ei a plecat și, la câteva minute după asta, s-a întors cu patru matahale. Cel mai mare și mai înspăimântător, care arbora aerul unui lider, a venit și s-a așezat pe un scaun, la masa noastră. Ceilalți au rămas în picioare. Avea toată pielea feței neagră de la prea mult stat în soare și ciupită

de pojar. Copiii care se tot foiseră prin jurul nostru până atunci au dispărut numaidecât la vederea cetei de bătaci, ca printr-un truc magic.

Matahala și-a scăldat ochii în aura bijuteriilor care mă făceau să arăt ca o pasăre cu penaj exotic.

— Ți s-a dus faima că ești un suflet mărinimos, negustorule, a spus. Afacerile sunt prospere, observ. Ce vinzi?

Am mai luat o gură din vinul bun pe care-l comandasem.

— Mătăsuri, l-am mințit.

— Da?

— Da.

— Foarte bine pentru tine. Ia să-mi spui, nu vrei să ajuți un frate negustor aflat la ananghie?

Cu coada ochiului i-am văzut pe Cuțit-Vesel și Haw-a-Wap cum și-au dat acceptul. Erau pregătiți să intre în joc.

— Ce necaz s-a abătut peste tine, frate? am zis.

— Mare necaz. Afacerile merg prost. Marfa nu prea se vinde bine și am nevoie de un împrumut ca să-mi înnoiesc stocul.

M-am lăsat pe spate, lipit de speteaza scaunului.

— Uitându-mă la tine, n-aș zice că trăiești de pe o zi pe alta.

Matahala și-a mușcat buza de jos, a strâns un pumn de fier și a lovit în blatul mesei. Lemnul șubred a fost la un pas să cedeze din îmbinări.

— Am nevoie de un împrumut, a urlat. Urgent!

Acoliții matahalei au făcut un pas mai în față, lângă masă. Ne-au fixat cu priviri ca de stâncă. Puținii gură-

cască ce mai rămăseseră prin zonă după sosirea bandei ăleia de tâlhari și-au căutat de lucru și au început să dispară, unul câte unul. Am continuat să-i privesc pe golanii ăia, fără să le spun nimic. Uriașul s-a ridicat de pe scaun și și-a lipit labele ca de urs de tăblia mesei. S-a aplecat peste masă. Nasul borcănat și ciupit de pojar aproape că i s-a lipit de al meu. Exact momentul pe care-l așteptam. Speram ca vracii să fie pe față.

— N-ai auzit? a mârâit umflatul. Ai cumva bălegar în urechi? Scoate banii, cap de guștер.

Prietenii lui au rânjit. Eu am ridicat un deget și masa a dispărut. Mardeiașul n-a căzut în felul în care m-am așteptat. N-am reușit să-mi înfig genunchiul în bărbia lui lată, dar în ultima clipă, chiar înainte ca el să vină buluc peste mine, i-am aplicat o directă în tâmplă. Pupilele i s-au rotit în cap ca două titireze, o dâră lungă și groasă de bale i s-a scurs din colțul gurii. M-am lăsat pe sapte și m-am dat de-a dura, peste speteaza scaunului. Simultan, Cuțit-Vesel și Haw-a-Wap au sărit de unde stăteau. Săbiile lor au fulgerat ucigător prin aer și capetele a doi dintre borfași au luat-o de-a dura, în lungul străzii, ca merele căzute dintr-un coș. Muierile care vindeau la tarabele din apropiere au început să orăcăie și să strige după ajutor. Ușile prăvăliilor au fost trântite. O parte din târgoveți au luat-o la sănătoasa ori s-au baricadat, care pe unde a putut.

Rămas singur în picioare, borfașul încă neatins, a luat-o la fugă și a dispărut numaidecât. M-am uitat la cele două cadavre. Erau numai bune pentru înnoirea ritualului, însă a trebuit să mă abțin, să-mi văd de treabă. Paza locală

a avut nevoie cam de vreo cinci minute ca să-și facă apariția. Erau cinci, purtându-și țanțoși uniformele. Au venit până la noi într-o fugă, cu surle și trâmbițe. Când au văzut cadavrele și-au scos imediat săbiile. Haw-a-Wap și Cuțit-Vesel s-au lipit de mine, fiecare cu sabia la vedere și pregătită, pentru orice eventualitate.

— Aruncați armele! a strigat la noi unul dintre gardieni.

Cu pași calculați, s-au poziționat dinaintea noastră în formă de semicerc.

— Suntem nevinovați, am strigat și m-am uitat înspre cel care ne ceruse să aruncăm armele. Întrebați oamenii. Au fost o mulțime de martori.

Am avut senzația că au fost niște murmure, dar tensiunea era prea mare ca să-mi fac o idee precisă.

— Asta n-o decideți voi.

— Bine, am adăugat. Suntem dispuși să acceptăm judecata. Nu am făcut altceva decât să ne apărăm.

— Aruncați armele! a repetat gardianul.

Ne-am supus. Peste umerii lor încordați am putut să-i văd pe vraci cum erau pregătiți să intervină. I-ar fi pus în dificultate pe soldați cu o singură mișcare de deget, folosind trucuri magice, dar au așteptat. Întăririle au sosit destul de repede.

Sala era plină. Dregători, gărzi și ofițeri așteptau cu interes judecata noastră. Vracii se țineau după coada con-

voiului de soldați, care ne escortaseră până la administrația centrală a orașului, infiltrați printre zecile de gură-cască ce se lipiseră de escortă precum un cârd de gâște. Rumoarea norodului de dincolo de ziduri răzbea prin ochiurile ferestrelor deschise în lături și se combina cu murmurul spectatorilor de vază din sala tronului. Arhiducele era un bărbat la vreo patruzeci de ani, arătos, dar care nu-și trăda vârsta. Învești mântat complet în alb, pielea bronzată părea ca mânjită cu smoală. În loc de ochi avea două bucăți de beril. S-a uitat la noi cu un interes marcant, așezat pe ceea ce ar fi trebuit să țină locul unui tron. Dacă nu ar fi fost cele câteva modele sculptate neglijent și la repezeală în fibra lemnului, ai fi spus că stătea pe o laviță ceva mai de soi, dar cu un singur loc. La picioarele bărbatului moțăiau două animale cu trupuri musculoase ascunse de o blană neagră, sclipitoare. Cineva din mulțime a vorbit pe un ton răstit și unul dintre animale a tresărit. Și-a ridicat cu repeziciune botul de pe labe și a cercetat mulțimea cu atenție. O zgardă din piele neagră și zale argintii a lucit dimprejurul grumazului. În timp ce urechile i-au tremurat trădând încordare și nervozitate, coada i s-a legănat domol prin aer. Pe urmă pantera m-a fixat cu perechea ei de ochi nisipii și când s-a asigurat că nu era nicio primejdie, s-a întors la moțăit.

— Așadar, să pricep că i-ați făcut felul lui Salaman și încă altor doi?

S-a uitat insistent și precis la mine. Eram cu un pas mai în față, prin comparație cu Haw-a-Wap și Cuțit-Vesel, și m-am gândit că poziția arbitrară m-a pus în postura de căpetenie. Am ridicat din umeri.

— Este drept că am intrat în conflict, dar nu avem idee cine erau oamenii aceia. Nu suntem de prin locurile astea.

— Desigur, a spus arhiducele. Asta pot s-o observ și eu. Îmi cunosc oamenii – ne-a analizat un timp cu de-amănuntul.

— Îmi cer iertare, dacă vorba mea a fost prea îndrăzneață, am intervenit peste tăcerea lui cercetătoare. Spuneam doar că...

Arhiducele a desenat un zâmbet scurt, ca prins în piuneze de colțul gurii, în timp ce și-a fluturat palma dreaptă prin aer.

— Bine, bine. Nu te acuz de nimic. A tăcut din nou o clipă, ca și cum mai avea ceva de inspectat și de tras concluzii, apoi a reluat: ce vreau să spun e că nu te acuz de îndrăzneală, în ceea ce privește discursul tău. Dar dis-cuția rămâne în picioare: ce a fost acolo? Am fost pe punctul să țes o explicație atentă, ca mersul pe gheață, când el a virat neașteptat pe un alt făgaș: de fapt, cine sunteți voi? Ce interese v-au purtat în Kameria?

Am tras aer în piept.

— Suntem mercenari, domnule, i-am spus și am făcut o plecăciune. Până nu demult am onorat câteva contracte în Bahlal. Dar situația a devenit incertă acolo și am fost nevoiți să ne retragem.

— Hmm! Bahlal, zici? Arhiducele și-a frecat vârful bărbiei cu degetele. Groapa aia plină de hoți și politicieni corupți? Îmi imaginez cam ce fel de contracte ați fi putut să găsiți acolo.

A râs. L-am întrerupt:

— Cu toată îngăduința, în tot timpul cât am stat... lucrat, acolo, m-am corectat eu repede, nu am fost interesați de situația politică. Tot ce am făcut a fost să ne câștigăm o pâine. Deși suntem mercenari, avem un cod pe care-l urmăm cu strictețe.

— Sunt spioni! a răsunat în mod neașteptat o voce pițigăiată din mulțime.

Amândouă panterele și-au săltat capetele, alarmate. Au scuturat din urechi și m-au fixat cu privirile lor agere, îngustate.

— Liniște! a ordonat arhiducele mulțimii, fără să mă scape din priviri. Și, mă rog, în ce constă codul ăsta al vostru?

— Facem tot ce trebuie făcut ca să ne onorăm contractele, dar avem limitele noastre. Nu suntem asasini pe bani.

— Tot ce trebuie făcut? E o graniță fină între asasin și mercenar. Poți să fii mai exact?

— Cu toată îngăduința domniei voastre, este un soi de jurământ secret și am prefera să rămână așa cum este.

Arhiducele și-a frecat din nou bărbia. Șoaptele au devenit mai sonore. Cu vederea periferică am văzut cum un soldat și-a pliat degetele pe mânerul sabiei. Imediat, o altă voce a tăiat aerul:

— Prostii! Sunt spioni, mai mult ca sigur!

— Liniște, am zis!

Arhiducele s-a întors înspre mulțime și mai mulți privitori s-au ascuns sub propria lor umbră, încercând să se facă de mărimea unei furnici. Apoi s-a uitat iarăși la mine. Din locul în care stăteam nu puteam să-i văd pe Haw-a-Wap și pe Cuțit-Vesel. Cuprins de febra discuțiilor aproa-

pe că și uitasem că erau acolo, dar eram sigur că stăteau pe punctul să explodeze nervos din cauza presiunilor.

— Bine, bine! a îngăduit el cu glas ferm și rece, lipsit de ambiguitate. Pot să accept și să înțeleg ideea unui jurământ secret. Vreau totuși să știu de ce sunteți aici?

— Căutăm ceva de lucru, domnia ta, am spus.

— Doar nu crezi că Bahlalul e totuna cu Kameria?

L-am privit în ochi fără măcar să clipesc o singură dată.

— Nu, domnule. Nu credem asta. De fapt, suntem convinși că nu este așa nici în cel mai mărunt mod. Orașele astea două nu pot fi comparate.

— Mă bucur. Am să consider asta drept o dovadă de inteligență din partea ta.

Zgomotul unei uși care s-a deschis a făcut ca mai bine de jumătate din oamenii aflați în sală să-și îndrepte privirile într-acolo. Un bărbat cu barbă sură, solid și înalt, a trecut prin mulțime și s-a oprit aproape de arhiduce. Au schimbat câteva vorbe în surdină și pe urmă nou-venitul s-a dat deoparte.

— Prea bine! a revenit arhiducele. Martorii oculari spun că incidentul a degenerat după amenințările lui Salaman. Ceea ce, în linii mari, v-ar confirma nevinovăția. Aceleași voci mai spun, de altfel, că intervenția voastră a fost remarcabilă. Hmm! Să zicem că aș fi interesat de serviciile unor luptători de vază. Ce spuneți?

— Plăcerea și mulțumirea ar fi de partea noastră, domnule, i-am spus. Ne-am simți onorați să vă fim de folos.

— Desigur, pentru început va fi vorba despre o perioadă de probă.

— Mi se pare rezonabil, i-am zis zâmbind.

Arhiducele s-a ridicat de pe tron. Veșmintele din mătase albă ca zăpada s-au așezat după linia siluetei subțiri. Panterele au tresărit la rândul lor din moțăială. S-au ridicat și pe urmă s-au scuturat cu mișcări lejere, însoțite de zornăitul zalelor zgărzilor.

— Tibor, arhiducele s-a întors către bărbatul cu barbă, cel nou-venit. Să te ocupi de oaspeții noștri. Vor fi cazați în una din rezervele cazarmelor.

Arhiducele a părăsit sala pe ușa principală, însoțit de pantere. Bărbosul ne-a cerut să-l urmăm. M-am întors către Haw-a-Wap și Cuțit-Vesel. Le-am zâmbit și pe urmă am pornit tustrei cu un mers țanțoș pe urmele bărbosului. Șușotelile mulțimii aflate în sală s-au intensificat, dar când am ajuns în dreptul ei, toți au făcut câțiva pași mai în spate. În afară de soldați, care ne-au urmărit cu priviri tensionate până când am dispărut pe ușa mică prin care bărbosul intrase puțin mai devreme în sala tronului.

Cazarmele din Kameria nu făceau notă discordantă față de oricare alte cazarme în care mai dormisem de-a lungul anilor. Titulatura de *rezervă* provenea nu de pe urma confortului sporit, am socotit noi de capul nostru, fiindcă nu primisem nicio informație în sensul acela, ci mai curând de la ferestrele suplimentare, care nuanțau singura diferență prin surplusul de lumină ce scălda in-

teriorul sărăcăcios și rece al încăperii. În ziua următoare instalării, după ce i-am predat cheia propietarului Perlei Deșertului, am fost chemați să mâncăm în sala tronului. Hangiul Perlei s-a arătat pe o parte mâhnit – pentru că șederea noastră nu se mai prelungea, scăzându-i astfel profitul și așa aproape inexistent; dar în egală măsură mulțumit – pentru că scăpase de ceea ce, după cum spusese chiar el, arăta ca o sursă sigură de belele. N-am prea fost sigur dacă eram în posesia argumentelor care să-mi permită să-l contrazic, dat fiind modul original în care zigzagasem printre obstacolele destinului în ultima vreme.

Prânzul a fost bogat și era limpede că nu era meniul obișnuit al cazarmelor. Stăteam la o masă uriașă doar noi și Tibor. Eu prânzeam chiar în coasta lui și puteam să-i amușinez surprinderea. Ne studia cu priviri scurte, pătrunzătoare. Era a treia masă servită și camarazii spectre nu gustaseră nici măcar o frimitură de pâine. Veniți după un drum atât de greu, oricare om normal ar fi dat literalmente iama în blide. Era de așteptat să-și pună întrebări. Țanțoși și tăcuți, înveliți în țoalele și cârpele pe care îi silisem să le poarte, frații spectre așteptau cuminți pe locurile lor ca eu să-mi termin mâncarea. Tibor s-a uitat înspre Haw-a-Wap și Cuțit-Vesel. În lumina slabă din sală, pe ici și pe colo, pe unde țesătura cârpelor era departe de perfecțiune, scăpau linii subțiri de lumină. Și deși ei se văitau că arătau ca niște borfași de rând, pe onoarea mea o spun, amestecul acela straniu de lumină spectrală și lumina naturală din încăpere îi făcea să arate magic.

— Carevasăzică, voi doi sunteți vrăjitori?

Dintr-un motiv simplu și evident de îngrijorare, pe care și eu îl simțeam cum mi se zbate în minte la fel de sălbatic, Haw-a-Wap a fost precaut. A înclinat din cap, apoi i-a spus cu calmitate și precizie:

— Suntem, cum bine spui, un fel de vraci. Însă nu chiar modelul acela obișnuit.

— De rang superior, presupun, a completat Tibor și apoi a luat o lingură din tochitura lui de vânat.

Așadar, bărbosul pricepea una sau două despre ierarhia vracilor. Evident că ăia doi nu erau nici pe departe vrăjitori. Temerarii noștri, Lalea, Misticul și Rază-de-Întuneric, erau de fapt vraci de rang superior și ne așteptau cu sufletele la gură dincolo de zidurile administrației Kameriene. Știam că vegheau asupra noastră fără întrerupere, dovada vie fiind acvilele care survolaseră zi și noapte cerul ce se căsca fără granițe deasupra crenelurilor. Cele câteva gărzi sprijinite de merloane stăteau să-și luxeze gâturile de la atâta încordare, în timp ce urmăreau zborurile line ale păsărilor spion.

— Mai curând de rang inferior, i-a spus Cuțit-Vesel cu voce egală, calculată.

Tibor a mai luat o lingură din farfuria adâncă și a mestecat la fel de tacticos pe cât era de neîncrezător în afirmația camaradului meu. Scârțâitul ușii ne-a făcut pe toți să tresărim și arhiducele, însoțit de două gărzi și panterele lui, ni s-a alăturat la masă. Animalele s-au plimbat prin cameră puțin și pe urmă s-au culcat silențioase precum moartea însăși, la picioarele bărbatului. Arhiducele nu mai purta haine albe, ci unele la fel de întunecate precum blănurile panterelor.

— Pofta voastră să fie hrană pentru mulțumirea sufletului meu, a spus el și noi i-am mulțumit la rândul nostru pentru generozitate. Am să fiu scurt și la obiect, pentru că nu-mi place să fiu protocolar, deși poziția mea mă obligă de cele mai multe ori să fiu. Dar cu voi cred că nu este cazul să ne pierdem în diplomații inutile – s-a uitat lung la tustrei, trecându-ne cu privirea, căutând încuviințarea noastră.

— Așa e cel mai bine, domnule, i-am oferit eu aprobarea de care avea nevoie.

A primit cu mulțumire răspunsul meu și a continuat:

— E clar că demonstrația voastră din bazar a fost un spectacol de măiestrie și forță în arta luptei, pentru a-mi atrage atenția. Pot să accept asta, la fel de bine cum pot să accept și faptul că trecutul vostru nu mă privește. Dar vreau să vă spun un lucru: nu știu cine sunteți și nici nu vreau să știu, dar sunt convins că la mijloc stă un mister care vă leagă de un trecut dur. Nu-mi stă în fire să judec oamenii pentru ceea ce au fost, atâta timp cât prezentul nu înclină balanța într-o direcție greșită. Recunosc, nu-mi păreți niște terchea-bercea. Însă, pe numele tatălui meu, ducele Leon al III-lea al Kameriei, la cea mai mică urmă de îndoială față de onestitatea voastră, capetele vă vor sta tot acolo unde vă stau tălpile. Ne-am înțeles?

L-am fixat cu o privire de fier.

— Nu suntem hoți, domnia ta, i-am spus. Oferă-ne un contract și nu o să regreți nici ultimul bănuț plătit. Poate că arătăm ca niște pierde-vară, dar te asigur cu mâna pe inimă că nu suntem nici pe departe așa ceva.

Arhiducele și-a trecut o palmă peste creștetul unei pantere și s-a uitat la mine cu ochi îngustați ca două linii.

— Bine, a spus. O să vă cumpăr serviciile, dar asta se va întâmpla numai după o dovadă de bună credință.

— Vă stăm la dispoziție, domnia ta.

— Rapada, a zis arhiducele. Este o așezare măruntă la granița din sudul îndepărtat. Acum două săptămâni am primit o misivă care enumeră tot soiul de întâmplări bizare. Pârcălabul administrației din Rapada, deopotrivă cu toți vornicii lui, suspectează că ar fi vorba despre un caz de licantropie. Fapt pentru care, așa cum sunt boierii de obicei, niște fricoși ordinari, au părăsit locul și nu vor să mai calce acolo până nu se vor liniști apele. Nu m-ar deranja să mă lipsesc de ei, dar în timp și-au dovedit credința față de mine și oamenii cinstiți sunt greu de găsit în ziua de azi. Așadar, vă simțiți în stare să vânați un vârcolac?

— Greu de crezut, i-am spus. Cronicile Vechi confirmă că boala a fost stârpită de Legiunea Albă, cu sute de ani în urmă.

Cunoșteam detaliile de pe urma poveștilor împletite dimprejurul focurilor de tabără de către vracii pe care-i cunoscusem de-a lungul timpului, în trecutul meu îndepărtat, pe vremea când ambiția și sângele-mi fierbinte mă îndemnase să urmez calea sabiei, nu pe cea a sacilor cu făină, după cum făcuse tatăl meu. Cronicile spun că vampirii și vârcolacii scăpaseră de sub control și Cele Trei Regate au pus pe picioare, din spuma armatelor lor, Legiunea Albă. După un deceniu de vânători și războaie bestiile au fost stârpite, lăsând în urma lor doar istorii sângeroase și

mituri. Când ești tânăr e o vreme în care nopțile fără povești despre magie și necunoscut sunt totuna cu sufletul pruncului lipsit de sânul mamei.

— Înțeleg punctul tău de vedere, a subliniat arhiducele. Însă atacurile descrise nu sunt tipice animalelor sălbatice, ci denotă ferocitatea demonică a creaturilor blestemate. Vreau să cred că nu-i nimic mai mult decât un truc parșiv. Care om al puterii nu are dușmani? Și, pot să te asigur, sunt mulți cei care mă vor căzut în dizgrația tatălui meu. Însă oamenii din locurile alea sunt speriați și microbul fricii a început să învenineze și mințile din așezările învecinate. Sosirea voastră aici nu cred c-ar fi atins un moment mai bun ca acesta nici în o sută de ani. Vreau să mergeți și să rezolvați în numele meu acest caz.

M-am uitat în ochii arhiducelui în același fel în care m-aș fi uitat la Xao.

— Da, domnule! Vom face întocmai.

— Perfect! Și-a mângâiat din nou panterele. O să vă pun la dispoziție tot ce aveți nevoie. Provizii și oameni.

— O să primim cu brațele deschise proviziile, dar nu și oamenii domniei tale. Preferăm să ne face treburile în felul nostru.

Arhiducele a smuls o boabă dintr-un strugure și, după ce a aruncat-o demonstrativ în aer, a zdrobit-o în dinți.

— Credeți c-o să reușiți în trei ceea ce n-a reușit un pluton din oamenii mei?

— E dreptul nostru să încercăm, i-am spus zâmbind.

A mai luat o boabă de strugure. N-a mai aruncat-o prin aer, ci a dus-o pur și simplu la gură.

— Prea bine, mi-a spus el amuzat. Tibor, fii bun și fă pregătirile necesare. Cei trei magnifici vor apuca drumul către Rapada la prima sclipire a dimineții.

Tibor s-a ridicat de la masă și și-a aprobat suveranul cu un rânjet disprețuitor ascuns sub barba cenușie. M-am gândit la frații din Brigadă și la toate cele prin care trecusem umăr la umăr, cot la cot, călcând peste cadavre și răpăind în goana asaltului prin bălți de sânge. Oare dacă le-aș fi povestit, ar fi putut să priceapă dimensiunea tabloului la adevărata lui valoare sau ar fi văzut în cuvintele mele fandosite nimic mai mult decât tentativa laudativă prin fabulații exagerate? Nu m-aș fi mirat să nu creadă o iotă. N-ar fi fost primii și, cu certitudine, nici ultimii. Așa că l-am salutat pe bărbos, oglindindu-i disprețul cu o privire dură și rece; iar pe arhiduce, atunci când a părăsit sala tronului, la câteva minute distanță după plecarea subalternului său, l-am salutat cu un respect profund și sincer.

În timpul zilei n-am făcut cine știe ce mari planuri sau pregătiri. Am pierdut pur și simplu vremea prin curtea administrației. Din experiență știam că pereții au urechi, așa că am preferat să discutăm tainic după căderea nopții.

Am așteptat la pervazul rezervei până târziu în noapte și o acvilă s-a așezat pe piatra dură, în cele din urmă. Frații mei vraci erau, fără tăgadă, adevărați artiști. Plăsmuirea imita modelul veritabil de zburătoare până la cel mai mic detaliu. M-am uitat în ochii galbeni ca aurul și am spus:

— Arhiducele a acceptat să lucrăm pentru el. Pentru început trebuie să ducem la capăt o misiune de *bona fede*.

E vorba despre un caz de complot mascat. În zori pornim către Rapada, o localitate din sudul îndepărtat. Lucrurile s-au așezat exact în felul în care am sperat. Nu ne paște niciun pericol, așa că puteți să plecați chiar în clipa asta și după trei zile de mers așteptați-ne.

Pasărea n-a cârâit și nici n-a țipat atât de tăios și specific precum acvilele adevărate, ci a scrijelit piatra pervazului cu ghearele ei ascuțite, după care a zburat tăind cu iuțeală întunericul semeț al miezului de noapte.

Cuțit-Vesel m-a scuturat viguros când genele nopții s-au lipit și pupila neagră și-a aruncat ultima scânteie de întuneric peste lume.

— Ce-i?! am bombănit bulversat.

— Scoală. Trebuie să ne pregătim de drum.

— Îhâm, am mormăit. Sunt treaz.

Mi-am îndreptat oasele spatelui amorțite din cauza saltelelor umplute cu paie, care de fapt cam duceau lipsa paielor, și mi-am tras țoalele pe mine, folosind mișcări tărăgănate, plictisit și leneș. La vreo cinci minute după asta a apărut Tibor și ne-a cerut cu voce dogită, încărcată de oboseală ca să-l urmăm. Am mers în urma lui până la un grajd, unde ne aștepta, pe lângă arhiduce, ceea ce ai fi putut să numești o mică armată. La picioarele lui, nelipsite, stăteau pe cozile lor groase cât șerpii, sprijinite pe labele din spate, panterele. Figura arhiducelui era spoită de o acreală ce nu anunța parfumul miedului.

— Vești proaste, a rupt el liniștea care s-ar fi vrut regina momentului.

Am așteptat tustrei muți, cu un fior rece și apăsător de nerăbdare și surprindere, ca el să continue. A continuat:

— Azi noapte au venit alte două misive. Altara și Quilla. Două așezări, la fel de mici ca întindere ca Rapada, dar situate la granița de vest. Treburile devin destul de serioase. Descriu atacuri identice. Dacă zvonurile se adeveresc... A refuzat să mai vorbească și, în ochii invadați de alge marine, mi s-a părut că descopăr o scânteie de teamă. Sunteți la fel de siguri că vreți să vă încercați norocul doar în trei?

Am răsuflat ușurat. În tot timpul cât vorbise îmi făcusem un milion de scenarii în care eram acuzați de tot atâtea comploturi, de altfel închipuite, pentru că noi nu făceam altceva decât să ne ferim de necazuri. Dar câți n-au fost cei care au plătit cu viața pentru ceva ce n-au făcut? Învăluit de plăcutul sentiment al ușurării, mi-am îndreptat spatele și am spus cu fermitate:

— Da. O să mergem doar noi. O să ne descurcăm. Am trecut prin unele și mai grele. Suntem călițiîn focuri iuți, domnia ta.

Arhiducele a stat un timp pe gânduri, apoi a încuviințat alegerea noastră, deși nu pe deplin convins. Înainte să împartă ordine micii armate adunate în curte, care urma să fie împărțită în două grupe egale și trimisă să investigheze atacurile misterioase din Altara și Quilla, l-am întrebat:

— Departe de mine gândul să-mi vâr nasul în treburi care nu mă privesc, domnule, dar aș avea câteva întrebări.

— Desigur. Spune-mi, ce vrei să știi?

— În ce stare sunt relațiile diplomatice cu vecinii din sud și din vest?

Arhiducele și-a frecat barba.

— Am luat în calcul posibilitatea unei intervenții externe mascate, însă relațiile tatălui meu cu regatele vecine sunt solide. Pentru moment excludem varianta asta.

Am scuturat din cap, în sensul în care îi dădeam dreptate pe deplin. Acuzațiile nefondate pot ruina alianțe vechi de sute de ani. Discreția și răbdarea au fost dintotdeauna, pe lângă curaj și priceperea strategică, atuurile marilor conducători. Nu puteam să bag mâna în foc pentru arhiduce, ar fi fost o afirmație precoce, dar existau speranțe ca din el să se nască un general de vază. Am preferat să țin elogiile pentru mine. N-ar fi servit nimănui.

— La ce distanță se află Rapada de Kameria?

— La o lună de mers călare, în regim normal.

Asta însemna că noi aveam nevoie de fapt de maxim două săptămâni ca să ajungem acolo, o alta ca să dezlegăm misterul – poate două – plus drumul îndărăt, alte două săptămâni. Ceea ce mi s-a părut rezonabil. Ne-am primit caii – câte un murg pentru fiecare – și încă doi roibi, pe post de rezerve, încărcați cu provizii. Am fi putut să-i refuzăm, s-ar fi priceput vracii să măsluiască unii, dar ideea era să nu atragem atenția în mod inutil. În plus, îi mai scuteam de un consum inutil de energie magică. Pe lângă două putineie îndesate cu brânză de burduf, bucăți de carne și șuncă afumate, mai erau și patru găini vii, atârnate câte două, de o parte și de alta, de harnașamentele

cailor. Noi le cerusem. Plus un săculeț plin cu grăunțe. Am justificat totul drept un capriciu, o dorință ciudată și foarte personală de a servi măcar o dată pe sătămână altceva decât afumătură. Desigur că ei au interpretat solicitarea noastră în baza obișnuitelor dar absurdelor credințe vehiculate prin norodurile din toate regatele, din toate lumile, conform cărora vracii foloseau în mod regulat capete sau gheare de găină pentru vrăjile lor. Pentru noi a fost convenabil și am înnoit ritualul la câteva ore după ce am trecut de granița Kameriei.

Partea a treia

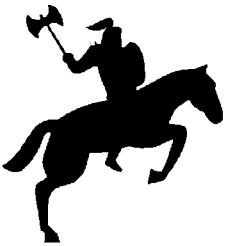

e-am regăsit în cea de-a treia zi de drumeție, după cum ne fusese planul. Xao, vracii și, de fapt, întreaga Brigadă, au aruncat cu întrebări ca și cum ar fi aruncat cuțite la țintă pe bani grei. Le-am făcut un rezumat.

— Licantropie? s-a mirat Rază-de-Întuneric. Prostii. Vârcolacii au fost stârpiți cu sute de ani în urmă. Ăsta-i unul din primele și cele mai vechi trucuri pe care un vraci trebuie să-l învețe în perioada de ucenicie. Dă-le oamenilor un motiv cât de mic să se uite la o moarte cu suspiciune și vor face imediat din țânțar armăsar. Panica e un aliat de nădejde, când nu ai mijloacele necesare dar ai un scop precis.

Știam teoria, ne scutise de nenumărate ori de lupte inutile. Chiar dacă nu credeam în varianta oamenilor-lup, era de datoria noastră să scoatem adevărul la iveală și să câștigăm încrederea arhiducelui.

— Mai mult ca sigur că la mijloc e o încercare de a-l pune pe arhiduce într-o lumină proastă, a spus Xao. Jocurile puterii sunt întunecate precum smoala. Nu m-ar mira să fie vorba despre o rocadă.

Consideram rocade încercările parșive din sânul familiei. Văzusem scenarii de acest gen cu zecile. Un frate, o soră sau un verișor care se simțea nedreptățit și-și făcea

singur dreptate pe drumul anevoios către tron. E ceva, când vine vorba despre aur și putere, care învenințează mințile. Nici măcar truda celor mai pricepuți magi n-a adus vreodată leacul lăcomiei.

— Bine-ar fi s-avem norocul ăsta, s-a băgat în vorbă Zece-Ochi-Ageri.

Cârcotaș ca de obicei, dar știa el ce știa. Biruiți de greutatea trădării unei rubedenii se întâmplă destul de des ca regenții să cadă în episoade adânci de mâhnire, în timpul cărora caută cu aviditate un punct de sprijin, un substitut pentru sentimentul de inutilitate. Lovit de furia unui apropiat arhiducele ar fi văzut în noi unealta care a stârpit răul. Ar fi fost un avantaj binevenit. Sau, ca să fiu mai sincer, o pomană grasă.

După o săptămână de mers după tiparul unui ritm susținut pământul nu mai era nisipos. Își pierduse mult din granulația specifică deșertului, aducea mai mult a praf și uscăciune. Prin aer aluneca un amestec de ierburi uscate și coacăză spinoasă. Vântul nu era un obstacol, însă se făcea simțit. Câte o pală rebelă ridica valuri de pulbere cenușie, ca și cum ar fi umflat o fustă. Calul meu a nechezat. Am tras de hățuri și a sărit într-o parte. Cu urechile lăsate pe spate, cu mușchii vibrând nervos pe sub catifeaua sură, a început să bată pasul pe loc. La fel, restul animalelor.

Mi-a scăpat o înjurătură și pe urmă am strigat:

— Ce-i cu tine, nebunule? Stai locului!

Rază-de-Întuneric s-a apropiat de mine și a întins un braț, indicând un punct îndepărtat din zariște, peste umărul meu. Am dat pinteni calului și m-am întors în loc, ca

să pot să mă uit într-acolo. O construcție veche se închina zeului timpului, implorându-l să nu-i răpească și puținele coloane care nu fuseseră deja culcate la pământ. Din centrul ruinelor se ridica, respectând linia unui unghi oblic imperfect, ceea ce părea să fi fost aripa unui dragon. Cealaltă era ruptă de la jumătate, iar coada i se arcuia înspre cer. Cândva, în vremurile ei bune, colosala statuie se odihnise cocoțată pe acoperișul templului. Dar mai apoi căzuse pradă decreptitudinii și prafului timp de sute, poate chiar mii de ani, și colapsase distrugând o bună parte din structura templului.

— Artefacte, mi-a spus vraciul. Emit niște vibrații stranii în registre pe care doar animalele le simt. Și-a luat privirea de la mine și a lipit-o de imaginea construcției ramolită și învelită de praf. Unele ascund comori, altele puteri nebănuite, pe care oamenii le-au uitat demult.

Zece-Ochi-Ageri a dat pinteni calului măsluit și a venit lângă noi, unde s-a învârtit și el în loc.

— Să nu uităm de blesteme, otrăvuri și tot soiul de capcane, a spus contrariat, cum obișnuia s-o facă de obicei.

Lumea era plină de astfel de temple, pe care nu le revendicase nicio cultură știută omului ca fiind parte din istoria strămoșilor ei. Cine le ridicase, în care vremuri, nimeni nu se pricepuse să ofere un răspuns. Pe prima foaie din primul volum al Cronicilor Vechi stau așternute cuvinte care descriu ruinele unui Templu Artefact din Campalana-Valua. Este considerat a fi cel mai vechi, dar și cel mai important templu, ridicat cu ani buni înainte ca pe paginile alea să se fi așternut un cuvânt. Și Cronicile există de când lumea, din vremea Primelor Imperii.

Mi-am trecut palma pe gâtul animalului și am simțit tensiunea musculaturii. Am încercat să-l liniștesc. Fără prea mare succes. A luat-o totuși din loc la îndemnul meu. Cu nările dilatate, cu urechile tot pe spate, cu un mers rigid, la fel de încordat.

În următoarele zile am trecut pe lângă trei așezări. Case mărunte, sărăcăcioase ridicate din chirpici și învelite cu acoperișuri din iarbă uscată. Ne-am ținut la adăpost de privirile oamenilor, urmărind un drumeag îngust care aluneca înspre sudul îndepărtat ca un șarpe. Urmele de copite erau descoperiri rare în pământul bătucit, iar cele de picior de om adevărate comori. Însemna că drumul era folosit mai mult de negustori și șansele ca să dăm peste unul, judecând după sărăcia care trona prin locurile acelea, erau destul de mici. Asta era bine. Aerul era stătut și învăluit într-o liniște stranie, care pe mulți i-ar fi scos din minți, dar pe noi ne reconforta. După un timp ne-am intersectat cu un alt drum. În lungul lui erau urme cu nemiluita. Un drum principal, bătut și de căruțe. Dungile roților unduiau aproape unele lângă altele. Am dat pinteni cailor și i-am îngropat amintirea în praful care se ridica în urma noastră.

În noaptea următoare am înnoit ritualul și am mâncat pe săturate carne de găină friptă. Și deși imaginea Serenei încă-mi mai bântuia mintea, am făcut un efort și am sperat că dacă aveam s-o scoatem la capăt cu misterul din Rapada, traiul nostru avea să devină considerabil mai ușor. În slujba arhiducelui, bătând drumurile între orașe și sate, unși de conducerea locului și cu însemnele poliției

locale în piept, procurarea sângelui de animale pentru ritual n-avea să mai fie o povară. N-aș mai fi fost silit să ucid.

Copiii se foiau prin buruieni ca iepurii. Am trecut prin dreptul unor tufe înalte de grozamă obligându-ne caii la un trap mai mult forțat. I-am făcut unui țânc cu ochiul. Copilul a chicotit și a luat-o la sănătoasa. Noi ne-am continuat mersul țanțos. Rapada îmi amintea de locul în care crescusem. Nimic cu adevărat special, dar modest și plăcut în felul lui. Ne-am condus caii printr-un loc public, deschis, care părea să fie un soi de piață centrală, până în fața unei clădiri din piatră cu acoperiș înalt și cu grajd anexat. După toate aparențele, aceea ar fi trebuit să fie clădirea Poliției Regale. De data aia decisesem, prin vot unanim, c-ar fi fost preferabil să fiu însoțit de mai mulți frați, ca să nu ne asumăm riscuri inutile. Nu din cauza localnicilor, ci din cauza presupusului vârcolac. Eram zece cu toții. Vracii, Haw-a-Wap, Cuțit-Vesel, Zece-Ochi-Ageri, Principele, Xao și Menestrel. Îi înfofolisem pe toți în țoale jerpelite. Nu s-au mai văitat. Au priceput și ei utilitatea manevrei. Am descălecat și ne-am priponit caii de stănogul grajdului. Sătenii s-au adunat treptat prin preajma clădirii și au început să uguie, păstrând totuși distanța față de noi, fără să trădeze vreo tentativă de abordare directă. Am intrat eu, Xao și vracii. La o masă din centrul

antreului, vârât cu capul în două tenculețe de papirusuri oficiale, stătea un gras în uniformă. Și-a ridicat privirea către rama ușii și a părut vizibil afectat. În clipa în care ne-a văzut fața i s-a prăbușit mutra la propriu.

— Suntem aici la ordinul arhiducelui, am spus, mai mult ca să scutesc un dialog inutil de introduceri și alte bazaconii complementare.

S-a ridicat stângaci de pe scaun, a pus cele două tenculețe de documente unul peste altul și s-a repezit ocolind colțul mesei la mustață, ca să ne întâmpine.

— Desigur, a spus repezit. Așteptam întăriri. Eu sunt Fermi Amna. Sunt căpitanul Poliției Regale din Rapada. Dar presupun că știați deja asta. Mi-a întins mâna.

Evident că n-aveam nici cea mai vagă idee cine era.

— Dyomran.

Fermi a așteptat un timp ca eu să continuu, posibil ca să-mi prezint gradul militar pe care îl dețineam sau cine știe ce funcție de conducere. I-am strâns palma cu bărbăție.

— Vă rog, domnule căpitan, să ne oferiți detalii, am reluat. Timpul lucrează implacabil în defavoarea noastră, a tuturor.

Grasul s-a fâstâcit, obrajii rotunzi i s-au colorat cu un roșu pal.

— Desigur, desigur. I-a analizat pe camarazi în fugă, apoi privirea afectată i-a căzut din nou asupra mea. Au fost niște atacuri foarte îngrijorătoare pe timp de noapte, domnule. Felul în care au fost sfârtecate victimele, vreau să spun... Este de-a dreptul grotesc. Aș vrea să cred că sunt operele unor animale sălbatice, lupi sau urși, dar din pă-

cate urmele descoperite în cărnurile morților spun cu totul altceva.

L-am fixat pe căpitan cu o privire neclintită.

— Ce altceva spun, domnule căpitan?

Bărbatul a făcut o pauză, ca și cum s-ar fi rușinat de ceea ce urma să spună, pe urmă și-a plecat privirea și a spus cu voce stinsă:

— Noi credem că sunt cazuri de licantropie, domnule...

— Dyomran, i-am amintit.

Am făcut un pas înspre căpitan. La fel și Rază-de-Întuneric. L-am lăsat pe vraci să preia interogatoriul. El era expertul în magie și necunoscut. L-a întrebat direct:

— Cadavrele mai pot fi examinate?

Fermi a scuturat din cap.

— Nu. Le-am ars, a spus slab, abia audibil. Oamenii erau speriați. A trebuit să ard cadavrele ca să-i liniștesc măcar un pic.

— Înțeleg, i-a spus vraciul. În afară de urme, mai sunt și alte indicii care să întărească presupunerea unui caz de licantropie?

Grasul a ridicat din umeri a neștiință.

— Câte cazuri au fost?

— Trei.

— Pentru că ați descoperit tot atâtea cadavre?

— Da.

— N-a mai dispărut nimeni?

— E o așezare mică, a spus cu convingere căpitanul. Oamenii ar fi observat numaidecât alte dispariții. Le-ar fi raportat, cu certitudine. Sunt speriați.

— Poate vreun vagabond?

— Nu-s prea mulți prin locurile astea. Și, la drept vorbind, oamenii nu prea-i iubesc. Oricum, dacă ar fi crăpat vreunul, nu e ca și cum le-am fi dus dorul, dar totuși sunt sigur că oamenii m-ar fi anunțat.

— Ați cerut opinia unui vraci?

— Nu mai e niciun vraci în Rapada. Ultimul a plecat acum trei ani. E o așezare mică, domnule, priceperea lui nu era la mare căutare, așa că a decis să plece.

— Dar măcar poți să-mi spui dacă s-au respectat tiparele? Lună plină? Vreun smoc de păr prins în pumnii victimelor? Lucruri de genul ăsta.

Căpitanul a ridicat iarăși din umeri.

— N-am fost inspirați să verificăm.

— Când a avut loc ultimul atac?

— Acum opt zile.

— Și cel de dinaintea lui?

Grasul și-a lipit privirea de tavan și a început să socotească în gând. În primă instanță s-a împotmolit, apoi a reluat socotitul, de data aia pe degete.

— Tot opt, a spus într-un târziu. Ba nu! Zece. Da. Desigur. Zece zile.

— Dar primul?

Fermi și-a încadrat bărbia rotundă cu palma dreaptă.

— Poate cu vreo săptămână înainte de alea zece zile, dar n-aș putea să fiu prea sigur de asta.

— Ne poți conduce în locurile în care au fost descoperite cadavrele?

— Desigur, a spus căpitanul.

A urmat un moment de tăcere grea.

— Acum? s-a mirat Fermi.

Rază-de-Întuneric a scuturat din cap.

— Da. Acum.

Am ieșit din clădirea Poliției Regale și ne-am dezlegat caii. Oamenii adunați dimprejurul clădirii se purtau în mod obișnuit, așa cum s-ar fi purtat oricare civil – erau speriați, adunați în grupuri mărunte și sporovăiau. Probabil că se întrebau ce aveam noi atât de special de arhiducele crezuse că eram în stare să-i salvăm de blestemul omului-lup. În ochii lor eram, până la urmă, doar o mână de oameni. Rază-de-Întuneric m-a abordat cu discreție, după ce inițial a studiat cu o privire pierdută cerul și a spus câteva descântece scurte în păsărească lui magică.

— Nu-i vorba despre niciun caz de licantropie, mi-a spus el. Zilele atacurilor nu corespund cu fazele lunii, dar am zis totuși că n-ar strica să aruncăm o privire.

— Atunci? a întrebat Xao, în timp ce s-a alăturat discuției.

— Merg mai mult pe ideea înscenării. Nu e dificil să-ți procuri o gheară din fier cu care să induci în eroare. Știi, e foarte simplu să ascunzi o crimă în spatele unui atac mistic.

Fermi înșeuase și ne aștepta la câțiva metri distanță. Xao și-a mânat calul până în dreptul lui.

— Unde-ți sunt ajutoarele, domnule căpitan? Aghiotantul?

Căpitanul s-a uitat la el cu deznădejde.

— Prima victimă a fost o țărancă. Constatând ferocitatea atacului, am organizat patrule constante pe timpul nopții. Următoarele victime au fost oamenii mei.

— Aveați doar trei oameni sub comandă?

— Nu trei, nouă. Am fost zece cu toții. Doi au murit, unul îl aveți dinaintea ochilor și ceilalți șapte au dezertat. După plecarea lor am subliniat disponibilitatea posturilor în repetate rânduri, dar niciunul dintre săteni nu s-a arătat dornic să se alăture forțelor de ordine.

— Lesne de înțeles, a mustăcit Zece-Ochi-Ageri și a dat pinteni calului.

Primele două locuri inspectate nu au scos nimic folositor la iveală. Amblele atacuri, consumate în aer liber. Primul caz, femeia, fusese ucisă în apropierea unei fântâni. Evident că, fiind o sursă de apă, locul era vizitat intensiv, zilnic și varianta descoperirii unor urme intacte a fost de la bun început fără speranță. Cazul secund, primul om din garda căpitanului, sfârtecat grotesc, conform declarațiilor lui Fermi, fusese descoperit în zori de către un sătean, abandonat pe un drumeag. La fel, nicio urmă care să ne ducă pe vreo pistă.

Cel de-al treilea atac avusese loc în apropierea unui grajd abandonat și, din cauza faptului că era situat la marginea așezării, imediat după incident localnicii se feriseră să mai calce pe acolo. Fapt devenit dintr-odată o comoară. Am inspectat fiecare centimetru de pământ cu atenție sporită. Urmele luptei încă erau acolo, dacă aveai ochi să le vezi. Gardianul fusese unul din genul celor cu vână sau pur și simplu nu fusese luat prin surprindere, pentru că spre deosebire de primul soldat acesta din urmă ripostase. Lupta inițială se consumase în fața grajdului și se finalizase în interior. Haw-a-Wap a descoperit ceva la

baza unui stâlp și ne-a strigat. M-am așteptat ca să fi descoperit doar o pată de sânge, însă pe lângă asta mai erau și alte detalii cutremurătoare. Ne-am apropiat și am analizat urma cu atenție. Avea forma unei labe. Prea mare ca să fie a unui lup obișnuit, diferită față de oricare altă urmă de urs pe care vreunul din noi o văzuse vreodată. Zece din opt am căzut de acord că nu era fabricată și ne amintea de un detaliu care ne-ar fi stat precum un ghimpe în coastă. Ar fi fost prea mult, așa că am refuzat să acceptăm varianta aia, fără măcar să dezbatem mai mult de vreo două sau trei secunde probabilitatea. Am dat-o imediat uitării. Căpitanul nu intra în calcul cu opinia lui. Era ferm convins de ceea ce văzuse cu ochii lui. Din punctul lui de vedere jura că aveam dinaintea noastră urma labei unui vârcolac. În fibra lemnului, pe stâlp, la o înălțime de un metru și jumătate de la baza lui, am putut să vedem clar urme de gheare.

— Asta schimbă complet scenariul, a observat Lalea.

— Poți să fii sigur de asta, a spus Rază-de-Întuneric, în timp ce s-a aplecat și mai mult ca să analizeze urma. Pe toți zeii, că nu pare aranjată. Sau, dac-o fi făcut-o careva, atunci individul ăsta merită un premiu. Cât despre crestăturile din stâlp, fără îndoială, sunt rezultatul unei lovituri de o forță impresionantă.

— Ar putea să fie posibil? am întrebat pe nimeni în mod deosebit, mirându-mă ca oricare din noi.

— Imposibil e un cuvânt nepotrivit în zilele noastre, a spus Misticul. Totuși încercarea de a arunca blestemul licantropiei asupra cuiva necesită un efort considerabil. Sunt zece vrăji de protecție invocate de Legiunea Albă

care veghează. Ar fi de o mie de ori mai simplu să folosești alte blesteme sau, la îndemâna oricui, să plătești un asasin, dacă la mijloc e vorba despre o vendetă.

— Și totuși, l-am întrerupt, dovada e în fața noastră.

În următoarele minute nimeni n-a mai scos un sunet. Dacă raționamentul meu era corect, problema nu stătea în faptul că aveam din nou un caz de licantropie după sute de ani de la eradicare, ci în faptul că un vrăjitor reușise să spargă cele zece descântece și să treacă neobservat. Nu mă dădeam un expert în magie, dar știam de la vracii noștri că orice vrajă de intensitate ridicată perturba câmpul energiei magice. O încercare ar fi făcut valuri. Și, ca să rupi zece protecții magice, chiar era nevoie de măiestrie și putere.

Să fi fost oare la mijloc vorba despre apariția unui pion nou pe tabla de joc?

Nu ne așteptam ca în prima seară să avem parte de vreun strop de acțiune. Cu toate astea am decis că era imperios să ne deprindem cu locul. Ne-am împărțit. O echipă de patru și două a câte trei. Pe Fermi l-am silit să rămână în clădirea Poliției Regale, deși insistase să ne însoțească. Cu toate că era de-al locului și cunoștea fiecare colțișor de sat, totuși prezența lui era ca și cum am fi călătorit cu un car cu roți pătrate. Nu ne putea fi de prea mare folos, nu descoperisem un tipar, așa că mai mult ne-ar fi încurcat

să stăm să-i dăm explicații sau să ne ferim de el. Era evident că animalul acționase oportun. Am pornit agale pe ulițele satului, cântărind posibilitățile pe care le aveam pe viitor în cazul unui atac. Mergeam alături de Haw-a-Wap și Misticul. Sub arcurile amurgului târziu luna stătea umflată ca o minge, forma-i perfectă fiind mânjită de o fâșie îngustă de nor cenușiu. Am încercat să facem timpul să treacă mai ușor.

— Care sunt șansele s-aveam un caz veritabil de licantropie? l-am întrebat pe vraci.

— De-ar fi să fie, detaliul schimbă complet cursul evenimentelor. O renaștere a vârcolacilor ar destabiliza multe regate. Produc pagube însemnate acolo unde apar.

— Căpitanul a părut destul de convins de ceea ce a văzut, a intervenit Haw-a-Wap, după ce a investigat atent un drum îngust și încărcat de umbre.

Misticul a subliniat:

— Au fost doar presupuneri pe baza unor probe neconcludente, a spus el.

— Cele descoperite de noi sunt la fel de lipsite de credibilitate? a dat Haw-a-Wap o notă personală discuției.

— Soldații înfrânți au tendința să supraevalueze capacitatea taberei adverse ca să-și ascundă eșecul, i-a explicat Misticul. E un gest reflex.

— Spui că și-a făcut scenarii fantomă, doar ca să evite imaginea inferiorității? am spus.

— Nu neapărat. Spun că mintea s-a repezit să-l apere. E într-o situație disperată. Și-a pierdut oamenii, nu mai are credibilitate să pună o altă poliție pe picioare. Avea

nevoie de o amenințare cu adevărat notabilă, care să-l disculpe în fața arhiducelui. Ar fi în stare să creadă orice.

— Cum explici cazurile din celelalte sate, din vest? am adăugat.

Haw-a-Wap a mustăcit, mulțumit de alianța care se lega între mine și el.

— Nu trebuie să mi le explic. Zvonurile circulă multidirecțional și oamenii sunt bănuitori. În momentul de față prefer să-mi concentrez atenția pe o singură pistă.

— Te simți încolțit? l-a șicanat batracianul.

Misticul a ridicat un deget în aer. A desenat o spirală rapidă în gol și a rânjit.

— Vrei să te transform în broască râioasă?

Haw-a-Wap a rânjit și a continuat să-l șicaneze, însă vraciul s-a prefăcut ocupat cu cercetatul cotloanelor adumbrite. La un timp după asta batracianul a renunțat, dezamăgit și frustrat că jocul lui menit să alunge plictiseala n-a dat roade.

Ne-am condus caii pe o pantă blândă, care ocolea o colină năpădită de buruieni. Copitele cailor clămpăneau pe pământul durificat al drumeagului. De la baza colinei, în lungul drumului, de o parte și de alta, eram flancați de construcții. Case, hambare, grajduri. Toate lucrate din scândură veche, înnegrită de veșnicul (dar lentul) ciclu de eroziune – umezită de ploi și zăpezi, zvântată de soare și de vânturi. Ceva s-a mișcat fulgerător prin noaptea precoce. Am prins invariabilitatea unei umbre trecând printre spațiile de două degete căscate între scândurile strâmbe ale unui hambar, care se străduiau din răsputeri să mai

ținã mãcar pentru o vreme construcția într-o piesă completă. Un câine? Mai mult ca sigur. Calul meu a tresărit și pe urmă a fornăit nervos. La un minut distanță a lătrat un câine. Și pe urmă a urlat și n-a fost unul din urletele alea obișnuite către lună. Sunetul a avut încărcătură – suferință, durere. Ne-am oprit tustrei locului. Prea vechi în branșă ca să ne scape detaliile. Le culegeam din mers, tot timpul. Haw-a-Wap și-a tras sabia din teacă. Misticul a făcut un joc rapid din degete și imediat ne-a cuprins într-o bulă protectoare. Abia atunci am realizat că nu-i mai văzusem pe vraci făcând cine știe ce trucuri importante de săptămâni bune. Când nu erau amenințați își conservau energia. Mi-am scos și eu sabia, însă cu o mișcare lentă, tărăgănată. Mă aflam sub un scut magic, n-aveam niciun motiv real să mă precipit. Aerul a pârâit în spatele nostru. Caii ni s-au speriat, au reacționat simultan, însă al meu s-a cambrat și, fiind luat prin surprindere, am fost la un pas să mă duc de-a dura, pe spate. Am strâns cu putere de hățuri și abia am izbutit să-mi mențin echilibrul.

— Ceva a lovit scutul, ne-a avertizat Misticul.

Ei s-au întors mai repede decât am făcut-o eu, dar tot n-au văzut nimic prin întunericul unduitor. Am așteptat un timp și așteptarea mută ne-a adus doar scenarii inutile. Încă ascultam cu încordare zgomotele prozaice ale nopții, sperând c-aveam să descopăr un indiciu, când l-am auzit pe Haw-a-Wap strigând:

— Acolo!

Vârful sabiei lui a plecat într-o direcție care mie, personal, nu mi-a spus nimic atunci. Însă nu mă îndoiam de

capacitatea de apreciere a batracianului. Am luat-o din loc în direcția indicată și am fost nevoiți să înaintăm vreo zece metri buni ca să putem să deslușim la rândul nostru umbra animalului uriaș. Stătea cocoțat pe panta absurdă a acoperișului unui grajd înalt. Luna era pierdută sub o pătură de nori și puținul strop de lumină care cădea peste sat făcea tot decorul să pară un joc imposibil de nuanțe de gri șobolan și negru. Însă ținta noastră era acolo. O formă brută lucrată din fir de întuneric, care stătea înțepenită ca un gargui. Mi-am încordat privirea până când tâmplele au început să mă doară, comparând imaginea neclară de pe acoperiș cu proiecția mentală a unui vârcolac. N-am reușit să trag vreo concluzie. Misticul a încercat să pună la cale un truc. A azvârlit în aer o sfârleză, care a ars, a zbârnâit și a învelit decorul timp de câteva secunde cu o lumină roșietică, obositor de intensă. Șmecheria aia m-a făcut să clipesc în mai multe rânduri, convulsiv. Nimeni nu-i perfect, cu toții suntem oameni. Vrăjitorii sunt și ei atinși de timpii morți. Exact în felul în care un soldat stă prea multă vreme departe de câmpul de luptă. Reflexele scad, musculatura ruginește. L-am văzut pe vraci atins de oftica eșecului și cu vederea periferică am prins o mișcare precisă și elegantă, care mi-a dat de înțeles că animalul a sărit de pe acoperișul grajdului. A aterizat pe o clădire alăturată, pe învelișul de vegetație al unui cătun, pe iarba veștejită, care ținea locul unui acoperământ în adevăratul sens al cuvântului, lucrat din șindrilă. Ceva din structura de lemn de sub vegetația uscată a cedat sub greutatea bestiei săltărețe. S-a dus buluc, înăuntru. Imediat după asta au venit și urletele de groază ale oamenilor. Am lovit cu

furie coastele calului și nu m-am oprit până în ușa casei. Haw-a-Wap și Misticul au fost la o palmă în spatele meu. Am sărit din șa și am izbit cu putere în ușa șubredă. Pe dușumea erau trei cadavre. Fetița – cinci sau șase ani? – arăta cel mai rău. Lovitura fiarei trecuse peste trupul ei într-un mod pe care am refuzat să-l accept. Am simțit o strângere puternică de inimă și pentru o clipă m-am pus în pielea căpitanului Poliției Regale. Cadavrele rupte ale camarazilor. De cât timp îi cunoscuse pe subalterni? Poate chiar vreun frate, pe care-l ajutase să capete un post mai bine plătit?

Misticul s-a apropiat și a studiat morții.

— Care-i verdictul? am întrebat. Vârcolac sau nu?

Un timp n-a spus nimic, a continuat să studieze scena. Aveam nevoie de un răspuns urgent, pierdeam timp. Haw-a-Wap se foia și el dintr-o parte în alta.

— Pierdem timp, vraciule, a spus batracianul, întărindu-mi îngrijorarea. Hotărăște-te odată.

Misticul a ridicat din umeri, indecis. Ne-a cerut să-i arătăm săbiile. A scos un săculeț din unul din multiplele lui buzunare secrete ticsite cu poțiuni și tot felul de recipiente minuscule. În timp ce a spus un descântec, a presărat un praf fin pe lamele săbiilor noastre. Praful alb a căzut lent și artistic de parcă ar fi fost puf de pasăre. La atingerea metalului praful a sfârâit și camera s-a umplut cu un miros greu de pucioasă.

— Pentru orice eventualitate, praful ăsta imită proprietățile argintului. Va trebui să ne mișcăm repede. Efectul lui este limitat.

— Cât timp avem la dispoziție? am întrebat.

— Cel mult un ceas, dar pentru siguranță și pentru un efect maxim ar fi ideal să reducem marja la jumătate.

Am înjurat și am ieșit tot pe acolo pe unde ieșise animalul, prin ochiul unei ferestre mari, cu ramele fărâmate și prăbușite în exterior. Am fluierat după cal și am gonit în lungul drumului principal cot la cot cu Haw-a-Wap. În urma noastră vraciul a eliberat o pasăre de foc, care s-a ridicat înspre înaltul cerului. Din momentul acela toți erau puși în gardă. Alergând, furia creștea în intensitate și o sclipire de moment m-a smuls din adrenalina scenei: de unde atâta dorință de răzbunare? Cine avea nevoie să fie răzbunat? Oare era mai mult decât o simplă demonstrație de forță, care ulterior avea să scape de sub frâie cu fiecare scenariu care mă ambiționa să-mi ridic spada? Imaginea cadavrelor din cătun mi-a trecut pe dinaintea ochilor minții și rațiunea a devenit o casă din cărămizi netencuite, o zidărie fără mortar, care vibra și avea să colapseze la primul impuls mai zdravăn. M-am prefăcut incapabil să mai cern întrebările din minte. A fost mai simplu așa. Întotdeauna e mai ușor, cel puțin pentru un timp, atunci când ignori lucrurile cu bună știință. N-am simțit nevoia să-mi caut echilibrul, ci doar să împroșc durere.

Am trecut în viteză pe lângă un grajd și un joc dubios de scântei amestecate cu bucăți de întuneric m-a determinat să trag de hățuri și să mă opresc în loc. Haw-a-Wap m-a depășit cu precizia și viteza unui fulger. I-am făcut semn să-și vadă de drum, să facă un raid prin apropiere. Am condus calul până în dreptul fantei, două scânduri

rupte din peretele grajdului, și m-am uitat înăuntru. Ceva aștepta și pândea în tăcere din întunericul dur. Două scântei roșietice au crescut în bezna plată și fiara a devenit totuna cu o săgeată. S-a năpustit asupra mea, vălurind misterios și amenințător prin noapte. Calul a nechezat și a sărit în lături în același timp în care eu am încercat să lovesc. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut pe spate, de-a dura. Peretele din scândură putrezită a explodat în sute de așchii și surcele și animalul uriaș s-a izbit de trupul musculos al calului. Bulversat, am sărit în capul oaselor, orbecăind cu ochii mijiți ca să-mi găsesc sabia. Nechezături ascuțite și mârâituri groase, feroce. Corpurile animalelor s-au contorsionat pe pământul tare, pocnind și plesnind – unul să scape cu viață, celălalt ca să rupă în carne vie și să ucidă. Am găsit sabia, am ridicat-o de pe unde zburase și m-am pus în gardă. O namilă cât toate zilele și-a încordat mușchii și a tras cu putere. Beregata calului a pârâit și bucata de carne smulsă a rămas zdrențăroasă și atârnată în fălcile masive, încleștate ale bestiei. Noaptea a lunecat sinuos peste luciul blănii negre. Fiara a scuturat din cap și carnea ruptă a zburat cât colo, la metri buni depărtare.

M-am lepădat de ideile nebune de moment și mi-am întărit convingerea că trupul a fost dintotdeauna văzut ca un popas de ocazie. Prea încordat ca să-mi fie frică, prea experimentat ca să cred c-aveam să mai scap cu zile. Animalul s-a arcuit și a biciuit aerul cu coada-i groasă cât un șarpe. Era una din panterele lordului Savant. Câtă nerozie din partea noastră să credem că fuseserăm dați uitării, că scăpasem printre degetele de gheață ale răzbunării.

Panterele fuseseră trimise în mod expres după noi sau eram doar ciotul dinaintea planului măreț al lordului? Însă raționamentul, în vremuri de restriște, colapsează. Gravitatea momentului întotdeauna face gândurile negre să se înmulțească precum buruienile.

Pantera a sărit, eu am fandat anticipativ. Am mai făcut un salt într-o parte, în ultimul moment, și am rămas înmărmurit de flexibilitatea animalului. Fără măcar să lovesc, hipnotizat de ideea că lovitura mea ar fi fost de-a dreptul inutilă. Prea mare, prea rapidă ca să-i pot veni de hac de unul singur.

Un vâjâit colosal a erupt în noapte pe neașteptate și un val tumultuos de flăcări compacte a căzut din înaltul cerului, ca un perete din foc între mine și panteră, lovind pământul dur și împroșcând limbi de lumină în toate direcțiile. Speriat și forțat de dogoarea văpăilor galben-portocalii m-am retras, cu brațul pus dinaintea feței ca să-mi apăr ochii. De undeva din dreapta Misticul a strigat la mine, dar din cauza sfârâielii necontenite a zidului de foc n-am înțeles un cuvânt. După alte câteva secunde scutul plăsmuit de vraci a mai scăzut în intensitate. Misticul a venit într-un suflet. Ne-am înțeles din priviri. S-a uitat la cal. Trupul căzut pe o parte era plin de crestături profunde provocate de loviturile de gheare. Din gâtul sfâșiat, o baltă mare cu reflexii sticloase crescuse pe pământ. Avea forma unui nufăr supradimensionat. Vraciul a miș-cat repezit din degete şi a apărut un bidiviu. Pe urmă a mai eliberat în aer o altă pasăre de foc.

— Hai! am spus. Să nu-i scăpăm urma.

Un zâmbet ciudat s-a întins pe fața Misticului.

— Ce-i? am spus.

Vraciul a ridicat un braț înspre norii din fibră de bumbac tuciuriu. Un pumn de stele scăpăra palid. Mai multe păsări de foc planau la o înălțime năucitoare, urmând un sens de zbor ca un fel de tipar fractalic, prestabilit.

— De data asta îi punem blana-n băț, a spus vesel și a dat pinteni calului.

Copitele au plescăit când au lovit balta de sânge acumulată din gâtul calului rupt de panteră. Am luat-o pe urmele vraciului, cu un semn de întrebare rătăcindu-mi prin minte. Magii și metodele lor neconvenționale de comunicare. Probabil că Misticul văzuse ceva ce eu nu puteam să văd în felul în care păsările alea de foc pluteau sub arcada nopții.

Am dat bice cailor și după un timp am putut să zărim umbra negricioasă cum sărea de pe un acoperiș pe altul. Am stat locului doar în clipa în care și fiara s-a oprit și ne-a analizat un timp cu o privire sălbatică, totuși intransigentă, de pe un colț de grindă groasă. Strategic vorbind, a fost o mișcare greșită în ceea ce o privea. Intervalul acela de timp i-a permis Misticului să arunce o vrajă de urmărire. Un roi de insecte plămădit din lumină a pornit bâzâind către ținta noastră și s-a ținut scai de ea, din momentul în care a luat-o din nou din loc.

Cu mini fanioanele alea roind în urma animalului, urmărirea a devenit mult mai simplă și la un moment dat pantera a dat peste un obstacol. Orientându-ne după roiul de insecte lucitoare am galopat printre cătune și graj-

duri, căutând o scurtătură. La început au fost mârâiturile, atât de specifice, pe urmă s-au deslușit vocile precipitate. Am depășit colțul unui hambar și l-am găsit pe Lalea luptând de zor ca să țină fiara în frâu. Îi fixase un laț luminiscent dimprejurul grumazului musculos și se muncea ca s-o priponească de stâlpul unui pridvor. Rază-de-Întuneric a apărut și el în viteză de pe un drumeag lăturalnic. A sărit din șa și a bolmojit un lasou chiar din timpul saltului. Lațul magic a zigzagat prin aer, dedublând lupta de la sol a animalului. L-a fixat în ochiul larg și vraciul s-a pus pe tras. M-am apropiat de Lalea. O fi fost el un spectru, dar puteam să-i observ brațele cum tremură, cum trag cu jind ca s-o țină locului. Misticul s-a alăturat luptei, dar n-a pus la cale un al treilea pripon, ci a eliberat o salvă de foc. Noaptea a fost invadată de lumina variabilă a văpăilor vrăjii lui. Tentacule luminiscente biciuind bezna. Pantera s-a zvârcolit sălbatic, haotic, în laturile magilor. A primit șocul de fierbințeală în plin, în coaste. A urlat și a mârâit într-un mod supranatural și s-a zbătut, căzută la pământ, încă legată. Lovitura a lăsat în urma ei o gaură cât gura unei găleți. Curgea sânge ca vinul dintr-o amforă, însă animalul, chiar și grav rănit așa cum se găsea, tot nu contenea să se zbată. Cuțit-Vesel a apărut de niciunde cu o sabie ridicată mult deasupra capului. A lovit o dată. Și încă o dată, violent, decapitând pantera. Trupul musculos a încetat să se mai zbată și a căzut inutil.

Vracii și-au anulat imediat vrăjile. Eu am fugit până la cadavrul decapitat și am profitat de ocazie – am refăcut ritualul. Frații fantomă s-au adunat dimprejurul meu, pe post de paravan, ca să țină departe privirile curioase.

Chiar în timp ce spuneam descântecul, oamenii au început să-și scoată capetele prin fantele ferestrelor întredeschise. Vreo câțiva mai îndrăzneți, totuși cu priviri și gesturi rezervate, mânate de frică, au cutezat să treacă un pas sau doi dincolo de tocul ușilor. Duceau facle care aruncau sclipiri moi peste pereții caselor și făceau umbrele să danseze pe scândurile roase și pe pământul dur. După ce am isprăvit ritualul Rază-de-Întuneric i-a cerut unui puști să facă rost de un sac. Băiatul a dispărut din rama ferestrei și a reapărut după un minut. Flutura de zor un sac din cânepă, cam jerpelit ce-i drept, dar numai bun pentru depozitat căpățâna fiarei. L-am primit cu mulțumiri.

Cât noi am mai dat ocol cadavrului decapitat, studiindu-l, a apărut și căpitanul. Avea fața îmbujorată din cauza efortului. Se vedea că alergase cu sufletul la gură. Mânat de nerăbdare, uitase să-și îmbrace tunica. Cămașa din postav alb era leoarcă. Broboanele de sudoare îi sclipeau pe fruntea înaltă în lumina moale a făcliilor. S-a oprit în dreptul panterei și și-a sprijinit palmele desfăcute pe genunchi. A încercat să ne spună ceva, dar tot ce s-a priceput să scoată au fost câteva cuvinte șuierate, modelate în forme lipsite de sens de osteneala marcată ce-i împovărase trupul. A avut nevoie de minute bune ca să-și vină în fire.

— Asta-i fiara pe care ați răpus-o? a întrebat mai târziu folosind cuvinte fluierate.

— În carne și oase, i-a spus Lalea. După cum bine vezi, nici vorbă de vârcolac. Treaba este ca și rezolvată. Și, în cazul în care te întrebi, să știi că nu trebuie să ai îndoieli. Poziția de căpitan în Poliția Regală nu îți este viciată. Chiar

dacă nu e vârcolac, bestia tot este un adversar redutabil. Arhiducele va judeca drept că ați fost în dezavantaj și complet lipsiți de opțiuni.

Deodată cu încheierea partidei de vânătoare nu era nici pe departe vorba despre liniște și siguranță, dar am preferat să ținem detaliile pentru noi. Puteam măcar să ne dăm silința să-i convingem pe ei că problema era rezolvată. Încă nu venise momentul ca norodul să afle tabloul complet. Mai mult ca sigur, Savant era încă departe. Nu era necesar să punem pe jar întregul sud. Poate că fusese un caz izolat, o panteră rătăcită prin părțile alea. Cine putea să spună cu precizie? Ce-i drept era puțin probabil ca să fie așa, însă nu imposibil. Lucruri ciudate și nelalocul lor se întâmplă de când lumea. Poate că în Altara și Quilla erau doar reacții de tip domino, temeri legate în lanț. Un cadavru sfâșiat de un urs sau de o haită de lupi, care au devenit imediat atacuri mistificate, din cauză că au avut loc într-un moment oportun. Cum spuneam, oamenii se pricep cel mai bine să exagereze.

Și totuși acolo, la fața locului, nu era nimic de exagerat. Dovada era clară, dinaintea ochilor noștri. Am căzut cu toții de acord. Existau șanse destul de ridicate ca presupunerile noastre să fie corecte, justificate de existența teoretică a unui plan prin care lordul își propusese să cucerească sudul. Același plan la care ne gândisem inițial, dar care părea doar o pânză țesută din presupuneri.

Sătenii au prins curaj și s-au adunat cu zecile, minunându-se de dimensiunea animalului, dar și de calitatea blănii cu reflexe vii, care imita în lumina faclelor luciul carapacelor verzii ale insectelor. Vreo doi mai îndrăzneți

au cerut să vadă și capul din sac. Xao i-a ușuit, cu vorbe repezite, totodată ferme:

— Aici nu-i bâlci. Valea! Vă rămâne trupul. Faceți ce poftiți cu el.

Nu-i stătea în fire să fie necioplit și am pus totul pe seama gândurilor. Ne-am străduit cu toții să părem neafectați. Cât ne-a reușit încercarea, n-aș putea să spun. În ora următoare ne-am cărat de acolo cât am putut de repede și ne-am reunit cu restul Brigăzii. I-am lăsat pe căpitanul Fermi și pe localnici cuprinși de aura falsă a unei probleme încheiate și ne-am afundat în grijile și convingerile noastre. După toate aparențele, nori întunecați și grei se adunau iarăși deasupra capetelor noastre. Erau aduși de vânturile destinului.

Brigada a rămas ascunsă la kilometri buni de oraș, iar noi ne-am prezentat în fața arhiducelui în vechea formulă de trei. Bănuiam eu că avea să ne primească la sosire cu un strop de reticență, dar nu-mi făcusem griji. A părut una din situațiile alea tensionate, dar nu imposibil de controlat. Însă nu aș fi ajuns până la ideea de a fi înșfăcat de gulerul hainei și de a mă trezi izbit de un perete nici dacă aș fi primit un pont în sensul ăla.

— Sunteți niște nenorociți de spioni?

Privirea lui verde și rece mi-a amintit de norii coagulați dinaintea exploziei unei furtuni. Panterele, loiale și impasibile ca de obicei, așteptau doar un semn din partea stăpâ-

nului lor. La fel, camarazii mei – Cuțit-Vesel și Haw-a-Wap. Le-am dat de înțeles să mai aștepte, chiar și așa cum eram, prins la înghesuială.

— Nu suntem spioni! i-am spus. Ce te face să crezi asta?

A continuat să mă fixeze. O privire dură, dar dură de tot, ca și cum s-ar fi simțit trădat sau ar fi mirosit cine știe ce truc mișelesc. Din perspectiva mea n-aș fi mers atât de departe cu presupunerile despre trădare. Noi și arhiducele nu împărțeam aceeași barcă. În cel mai fericit caz era, la un anumit nivel, o banală sincronizare a destinului. O intersecție a fatalității cu interese comune. M-am gândit că poate era mai curând îngrijorat de faptul că-l trădase intuiția, că nu ridicase garda puțin mai sus. În umbra eșecului se întâmplă deseori ca orgoliul să fie un ghimpe. Speram să nu fie cazul. N-ar fi servit niciunui scop nobil să vărsăm sânge în scopuri demonstrative.

— De ce nu mi-ați spus tot ce știați despre Bahlal? De ce nu mi-ați spus despre proaspăta amenințare?

— Noi nu facem politică, am continuat. Tot ce vrem să facem este să ne câștigăm pâinea.

Tibor a făcut un pas în față, dincolo de semicercul descris de plutonul de gardieni din fața noastră, care asistau cu mâinile strânse pe mânerele săbiilor. Li se evidențiaseră nodurile degetelor – albe, rotunde, osoase – de la atât de multă încordare.

— Domnia ta, eu te-aș sfătui să le tai beregata, a propus bărbosul de Tibor.

M-am uitat la el, peste umărul arhiducelui. Acolo era vorba despre banalul truc *bunul și răul* sau la mijloc era

ceva mai mult decât asta, ceva mai profund? Degetele arhiducelui au strâns și mai tare gulerul cămășii mele.

— Am trimis iscoade, mercenarule, în Bahlal. Nu suntem proști, să știi. Vorbele zboară precum vrăbiile. Gurile slobode spun multe și mărunte, vrute și nevrute despre niște luptători cam ciudați – a făcut o pauză de o secundă sau două, apoi a continuat: și, dacă stau să aplec urechea, nu sunteți chiar atât de nepricepuți într-ale politicii. Ca să nu mai zic despre faptul că sunteți cu mult mai mulți decât vreți să lăsați impresia. Tu ești căpetenia? Unde le-ai ordonat să aștepte? Ce plănuiești, șarpe?

L-am înfruntat și i-am analizat privirea. Dincolo de furie mai ascundea ceva. N-am putut să găsesc un răspuns, dar am știut din prima clipă că nu era vorba doar despre ură. Mai era ceva acolo, care se zbătea să iasă la suprafață. Apoi, aparent, am lăsat garda jos.

— Nu suntem hoți, domnia ta. E drept că n-am fost pe deplin sinceri și-ți cerem iertare în privința asta. Însă intențiile noastre nu ascund scopuri meschine.

— Câți sunteți?

Am stat câteva secunde în dubii, apoi i-am spus adevărul. Avea să mă elibereze? Probabil. Era o posibilitate, era un punct de plecare.

— Suntem nouăzeci și opt cu toții.

Lumina ochilor arhiducelui a scânteiat. Surprinderea s-a evidențiat deodată cu apariția ridurilor fine la colțurile ochilor. Mai puțini decât s-ar fi așteptat? Mai mulți? Poate prea mulți?

— Ce urmăriți voi, de fapt?

În umbra incertitudinii de moment întrebările arhiducelui mi-au părut atât de simple, încât m-am gândit pentru o secundă că încerca să ne distragă atenția de la ceva mai important. Trăgea de timp? Nu-mi venea în minte niciun motiv pentru care să fi făcut asta. Părea doar o erupție vulcanică de moment, care făcea logica și priceperea să umble pe câmpii rectilinii, fără urcușuri sau coborâșuri. Dacă exista un plan mai amplu dincolo de asta, atunci aveam dinaintea mea un maestru în arta disimulării.

— Vrem doar să avem un scop, i-am spus și felul în care gura mi-a luat-o pe dinainte aproape că mi-a adus pete roșii în obraji.

Arhiducele a eliberat strânsoarea. A început să se plimbe prin sală, de colo-colo. Panterele și Tibor s-au ferit din calea lui, însă au continuat să ne privească vigilenți. Poate greșisem? Poate mă bazasem prea mult pe priceperea mea de mediere? Ar fi trebuit să fiu mai reticent? Întâlnirea cu animalul gonaci al lordului mă destabilizase. Începusem să-mi pierd concentrarea. Obosisem după atâta fugă? Eram, oare, obosit și făceam totul în virtutea inerției? Am simțit cum se apropie o teamă, cum se acumulează, cum mă înconjoară. Și nu era o teamă de moment. Era ceva cu mult mai complex. Un ecou al tuturor dăților în care scăpasem ca prin urechile acului și, ca oricare lucru folosit în exces, norocul nostru pierdea din consistența calității.

Viața e un cerc, obișnuia să ne spună Xao. Totul era simplu la o analiză ceva mai detaliată. Revenirea principială la necazurile ce nu ne dădeau pace nici în ruptul capului. Încrederea cu care intrasem în sală a început să se fisureze. O undă fină de pesimism lucra cu răbdare și pri-

cepere la demascarea optimismului meu friabil. Sunt dușmani pe care poți să-i vezi și mai sunt cei pe care nu poți să-i vezi. Vocile interioare. Defetismul autoindus poate să facă ravagii în mintea unui soldat.

Am dat drumul sacului, pe care îl strânsesem cu putere în mâna dreaptă în tot timpul cât fusesem interogat. A căzut cu o bufnitură seacă pe pardoseală și pe urmă m-am aplecat, l-am apucat de un colț și l-am golit de conținut. Capul retezat s-a rostogolit un metru sau doi, ca un pepene scăpat dintr-o grămadă mai mare. Este drept că mirosul animalelor este foarte dezvoltat și pricepusem din start că izul de mortăciune fusese ușor de reperat încă de la primul pas, dar m-aș fi așteptat ca panterele arhiducelui să reacționeze virulent la vederea capului. Tot ce au făcut a fost să-i urmărească traiectoria imprecisă, până în clipa în care s-a lovit de piciorul unui scaun. În urma căpățânii a rămas o dâră inconstantă de sânge negricios.

— Creatura aceasta a provocat tot amalgamul de superstiții, am spus.

Arhiducele s-a apropiat de căpățână. Tibor a venit până în spatele lui. Gărzile și-au lungit gâturile, curioase. Era un moment bun, unul în care atacul nostru i-ar fi luat prin surprindere. Am fi avut o șansă reală să scăpăm. M-am uitat la Cuțit-Vesel. Ca întotdeauna, aștepta doar un semn din partea mea. Haw-a-Wap a părut ceva mai încrezător – a ridicat din umeri și și-a plecat capul pe o parte. M-am apropiat de arhiduce.

— După cum puteți să vedeți, nu este un vârcolac. Au fost exagerările norodului, care a ridicat toată povestea la aura unui blestem.

Arhiducele s-a uitat la mine. A părut c-a prins aluzia. S-a întors la capul oprit în piciorul scaunului. A scos pumnalul din teacă și i-a verificat colții cu vârful lamei, lovind de mai multe ori osul lucios. La un nivel comparativ, vârful pumnalului și colții erau cam totuna. Una dintre pantere a pornit înspre arhiduce cu un mers legănat, de acolo de unde stătuse cuminte, în expectativă. M-am cutremurat, în clipa în care corpul animalului s-a lungit într-un mod imposibil, aproape hipnotic. După jocul amorf și ireal al blănii, forma finală a fost o manta din catifea neagră, cu glugă. S-a aplecat până la urechea arhiducelui și deschizătura glugii a stat lipită acolo un timp. Pe urmă s-a ridicat și s-a tras în lături. Fascinat de moment am ratat clipa în care s-a preschimbat și cea de-a doua panteră. A venit lângă prima. Erau una față de alta, reflexia oglinzii. Mi-am încordat privirea și am încercat să rup misterul din spatele glugilor. Trăsăturile vagi ale unor chipuri fine, ascunse de un întuneric profund, straniu.

— Locotenentul meu îmi spune că descoperirea ta e una care trebuie discutată, mercenare, mi-a spus arhiducele.

Am tresărit. Încă eram sedus de cele două apariții hipnotice. Arhiducele ne-a cerut să-l urmăm. Am luat-o din loc, urmat de Haw-a-Wap, Cuțit-Vesel, Tibor și cele două prezențe misterioase, până într-o cameră de rezervă, din spatele unei uși înguste, la capătul unui hol întunecat. Singura piesă de mobilier era o masă din lemn de esență tare cu destule scaune lipsă dimprejurul ei pentru ca jumătate din cei aflați acolo să fie siliți să reazeme pereții stând în picioare.

— Aș prefera să trecem peste toate discuțiile inutile, ne-a spus arhiducele în timp ce a trecut cu privirea de la unul la altul. Este limpede că fuga voastră are o legătură cu situația actuală din Bahlal, doar că nu pot să știu cu precizie în care mod. Cel puțin nu acum. Locotenetul meu mi-a adus la cunoștință că animalul pe care l-ați ucis este unul de factură nobilă, ca să zic așa. L-ați ucis. E clar, nu sunteți niște terchea-berchea. Ce ne puteți spune despre el? De ce a fost trimis? Care este legătura voastră cu nobilul ce a pus stăpânire pe Bahlal? Prieteni? Dușmani? Sau poate trădare?

— Niciuna din acestea, în adevăratul sens al cuvântului, am spus sigur pe mine. A fost doar mâna destinului, cea care ne-a înnodat sforile. Ni s-a forțat mâna și lucrurile au căpătat o întorsătură nefavorabilă. De ambele părți. Din experiență am învățat un lucru: nu lupți decât dacă nu există o altă cale. Am preferat să căutăm alternative. Am evitat lupta inutilă. Ambiția e un dușman aprig, chiar și pentru cei care aparent ar trebui să-i știe năravurile.

Arhiducele și-a frecat bărbia.

— O mișcare înțeleaptă. Și-a dezlipit spatele de spătarul scaunului și s-a sprijinit cu coatele de tăblia mesei. Nu ați fi avut nicio șansă într-o înfruntare directă, a reluat el. În momentul ăsta o concentrare colosală de forțe armate a pornit dinspre Bahlal către ținuturile din sud. Cu toată furia pe care o port în suflet în acest moment, pare absurd de crezut că toată nebunia asta este din pricina voastră.

— Aveți dreptate, domnule, am observat cu smerenie, încercând să maschez neliniștea. Am fost prinși la mijloc, între ciocan și nicovală.

— E clar, dușmanul acesta este comun. Ce știți despre el?

— Personal, nu prea multe. Privirea arhiducelui s-a îngustat. Am continuat: dar vracii noștri ar putea să vă fie de folos. Au ceva mai multe cunoștințe despre acest... nobil.

— Unde sunt? n-a avut el răbdare.

— Nu departe, am zis.

— Trimite-le vorbă să vină de îndată. Tibor, vei escorta pe unul din oamenii mercenarului.

— Am înțeles, domnia ta.

Haw-a-Wap s-a oferit voluntar. Au ieșit amândoi în grabă. Discuția a continuat.

— Cât de numeroasă este armata lordului? am întrebat.

Unul dintre locotenenți și-a tras gluga de pe cap. Avea părul negru, lung, împletit într-o coadă ce-i curgea pe spate și chipul luminos al unei tinere de cel mult douăzeci și cinci de ani. O frumusețe care nu era neapărat fermecătoare, dar care nu trecea nicicum neobservată. Gâtul subțire era încadrat de zgarda lucrată din piele neagră și zale lucioase.

— Colosală, mercenare, mi-a spus ea cu vocea sigură a celui care văzuse prea multe armate la viața lui ca să mai cadă în plasa subiectivismului.

— Cu toată considerația, locotenente, am spus. Noi suntem mercenari, nu martiri. Suntem dispuși să ne alăturăm cauzei, dar avem limitele noastre.

M-aș fi așteptat ca arhiducele să vadă afirmația mea cu reticență, însă el a spus:

— Înțeleg neliniștea ta. Totuși, există soluții. Regatele din sud trăiesc în pace de sute de ani și sunt legate de alianțe la fel de vechi. Chiar în timp ce discutăm solii mei gonesc înspre capitalele vecine. În cel mult o săptămână vor începe să vină întăriri.

M-am adresat locotenentului care-mi vorbise:

— Care sunt sorții?

— Sudul n-a fost niciodată interesat să-și sporească armatele în mod inutil. Vor înțelege că amenințarea este comună și, luat individual, oricare regat vecin nu ar putea să facă față armatei lordului. Chiar și așa e cert că balanța nu este echilibrată, dar avem un aliat de nădejde, mercenare: deșertul, care se întinde în fața noastră și care ne izolează de restul lumii. La capătul marșului armata dușmanului se va înjumătăți. E un avantaj care nu poate fi trecut cu vederea.

— Mizați, cum s-ar spune, pe forțele naturii. E un pariu riscant, am spus.

— Într-un fel, da, putem să spunem și asta, a intervenit arhiducele.

— Vorbim totuși despre un scut și o sabie aflate în mâna destinului, am observat.

— Înțeleg unde vrei să ajungi, mercenare, mi-a zis fata locotenent. Însă nu confunda deșertul cu celelalte forțe ale naturii. Nu este o ploaie, ai cărei nori pot fi alungați de vânturi. Sau atingerea unui viscol, care poate fi îndulcită de o rază de soare. Deșertăciunea are în stăpânire bucata aceea uriașă de ținut de mii de ani, de la facerea lumii până azi, și nimic n-o va schimba până în ziua cea din urmă

a pământului. Indiferent ce vrăji vor folosi, indiferent cât se vor împotrivi, pierderile vor fi profunde.

Nu era ca și cum discutam în neștiință de cauză. Cunoscusem puterea deșertului, eram conștient că pentru oricare armată trecerea lui era o probă de foc. Dar optimismul meu se împiedicase de un ciot de pesimism și îmi sufla în ureche că paza bună ferește primejdia rea. Nu eram totuși chiar atât de speriat încât să dau bir cu fugiții. Mai aveam totuși prin sânge o doză bună de demnitate care mă făcea să vreau să-mi țin umerii drepți.

Vracii și Xao au sosit după jumătate de ceas, timp în care noi ne-am învârtit în jurul unui filon construit din argumente pro și contra izbândei, explorând planuri și variante ce oscilau între defensivă și ofensivă. Magnetismul dintre Lalea și fata locotenent, cea care-mi vorbise, a fost atât de evident, că imaginea mi-a lăsat impresia unor iubiți despărțiți de un destin potrivnic și reuniți peste ani distanță. I-am dat ghes vraciului. El a tresărit, rânjind, încă fixând-o cu o privire îmbibată cu miere.

— Ce-i? m-a repezit.

— Când și când, duduia asta-i o panteră, i-am dezvăluit cu voce ferită.

— Ei, și? Ce-i rău în asta?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Doar spuneam, i-am zis indiferent la ce soi de fluturi zburătăceau prin mintea lui și pe urmă mi-am îndreptat atenția către detaliile invaziei lordului.

Rază-de-Întuneric și Misticul au pus informații pe o tavă de argint și le-au oferit arhiducelui, care le-a primit cu brațele deschise. La final concluzia a fost că aveam s-o luăm tot de acolo de unde rămăsesem. Din nou marșuri. Din nou goană. Din nou sânge și zăngănit de lame.

Oare n-avea să se mai termine niciodată?

Am reîntregit Brigada, în fața unei comisii formată din arhiduce, cei doi locotenenți schimbă-formă, Tibor și mai mulți oficiali de rang înalt.

— El este Xao, am spus privindu-l pe arhiduce. Comandantul nostru.

Și-au strâns palmele. Xao a salutat cu o înclinare din cap.

— Gavriel, arhiduce al Kameriei.

După o pauză scurtă, timp în care s-au baleiat reciproc cu tiruri de priviri ascuțite precum lamele de brici, tensiunea momentului și-a pierdut din intensitate brusc și au zâmbit reciproc. Chestiuni delicate, m-am gândit. Finețuri cunoscute doar de conducătorii înnăscuți, cam totuna cu felul în care-și dobândesc supremația prădătorii.

— După toate aparențele, domnia ta, a spus Xao, stăm dinaintea unui dușman comun.

— Lasă politeţurile, comandante. Spune-mi simplu, Gavriel, a zis arhiducele în timp ce l-a bătut pe Xao cu o palmă pe un umăr.

Misticul s-a apropiat de mine. Cu o voce moale, dar moale de tot, mi-a şoptit la ureche:

— Ce-i cu ăştia doi? Ai spune că se cunosc de o viaţă.

Am ridicat din umeri.

— Ştiu ce ştii şi tu.

Vraciul m-a fixat cu nedumerire.

— Eu nu ştiu nici cât negru sub unghie.

Am mai ridicat o dată din umeri.

— Nazuri de lideri, ce vrei să-ţi mai spun?

Arhiducele şi Xao s-au pus pe discutat. Misticul avea şi el dreptatea lui să se mire. Magnetismul acela era ciudat. Însă, dacă stăteam să mă gândesc de două ori, poate că nu ar fi trebuit să fim atât de surprinşi. În sinea lor ştiau că fiecare servea o parte mai mică din scopul comun, mai mare: înfrângerea lordului Sepian Savant. Noi, Brigada de Crom, ştiam cu cine aveam de-a face şi decisesem într-un glas cŏmun că fuga nu mai era o opţiune. La fel de bine era limpede că, în scurtele lor incursiuni în Bahlal, iscoadele arhiducelui aflaseră suficiente detalii despre ameninţarea care venea negreşit către sud, ca arhiducele să priceapă că fiecare aliat era mană cerească.

Ne-am apucat să ne căutăm de treabă, stând în expectativă, cât timp liderii noştri au continuat să discute. La un moment dat era cert că fiecare era nevoit să-şi cheme oamenii de nădejde şi să ne punem pe ţesut planuri, însă momentul se tot lungea. Aşa că am descis să mă aşez pe

o treaptă de scară și să caut o poziție comodă. Aveam să tot stau încordat, așa că am decis să nu scap niciun moment de pauză. Misticul și Rază-de-Întuneric s-au pus pe discuții în surdină. Ei și secretele lor de vrăjitori. Lalea s-a făcut interesat de arhitectura orașului adresându-i câteva întrebări locotenentei arhiducelui. Între ăia doi avea să se înfiripe o treabă, era deja mai mult decât evident, care urma să se lase cu scandal în clipa în care aveam să ne vedem de drum. Nu ar fi fost pentru prima dată când Lalea ar fi încercat să se agațe de niscaiva fuste și fusesem nevoiți să-l târâm de-a sila după noi. Brigada de Crom nu-și lasă frații în urmă. Din niciun motiv care nu poate fi combătut. Și, respectând ultimele peripeții, afirmația nu putea să fi fost mai dreaptă ca atunci.

Cealaltă fată locotenent s-a preschimbat în panteră și a dispărut printre clădiri.

Adunarea generală a avut loc tocmai pe amurgite. De partea noastră au fost chemați Haw-a-Wap, Cuțit-Vesel, Xao, vracii și împricinatul. De partea lor era arhiducele, Tibor, fetele locotenent și alți doi ofițeri pe care-i mai văzusem foindu-se pe lângă noi și în timpul zilei, dar cărora nu le dădusem prea mare importanță: Kabal și Marcon. Doi zdrahoni, cu mutre serioase, încadrate de bărbi negre și dese.

În toată viața mea n-am avut parte de prea multe întâlniri cu persoane importante, dar au fost câteva de-a lungul anilor. Atmosfera era sumbră, poate că așa ar fi fost și normal să fie, dar mie mi s-a părut o extensie intenționată a pesimismului meu. O tensiune stranie care făcea

ca totul să pară dramatic, chiar înainte ca să se concretizeze un plan. Un presentiment al unui rău colosal care avea să vină. Sau, poate, mai curând, paranoia din mintea mea. I-am analizat pe toți și mi s-a părut ca și cum m-aș fi uitat la ei dintr-un colț adumbrit. Trebuia să găsesc o cale să mă liniștesc. Au început să discute. Am stat un timp și pe urmă am cerut permisiunea să ies pentru câteva minute. Simțeam nevoia să iau o gură de aer proaspăt. S-au uitat la mine puțin cam intrigați, dar m-au lăsat să ies.

Cerul era un incendiu care tindea spre absolut. Soarele se consuma în propria-i văpaie într-un colț, cu o palmă mai sus de linia orizontului. Principele a apărut de după un colț de clădire. Silueta lui lucea fantasmagoric și era o prezență realmente magică, mai ales prin felul în care luminiscența lui spectrală se suprapunea peste văpăile false ale apusului infinit.

— Ce-i cu tine? s-a mirat. Nu trebuia să fii înăuntru?

— Ba da.

— Și?

— Aveam nevoie de o gură de aer proaspăt.

Au urmat câteva momente de liniște absolută în dialogul nostru schematic. Departe, în inima orașului, un câine vagabond s-a plâns prelung. Au mai urmat și alții. Aș fi vrut să pot să-mi recunosc sentimentul de frică, dar asta reușesc să o facă numai oamenii mari. Mă simțeam ca un copil. Lipsit de puteri, obosit. Prin minte îmi zburdau tot felul de scenarii, care mai de care mai descurajatoare. Se răsuceau și se tot zvârcoleau, precum șerpii. Așa că am preferat să spun vag:

— Am un sentiment neplăcut care nu-mi dă liniște.

Principele a făcut un pas mai în față, aproape că s-a lipit de mine.

— În cazul în care te ajută în vreun fel, să știi că nu ești singurul care simte asta.

I-am analizat figura luminiscentă – rânjea. Nu părea să emane prea mult pesimism. I-am zis:

— La prima impresie, n-aș miza pe asta.

— Nimic nu-i ceea ce pare a fi, frate, a punctat el într-o manieră filosofică și pe urmă a râs sonor.

Am bătut aerul amurgului cu o palmă și m-am întors la întrunire. Înăuntru tensiunea inițială se mai diluase și ideile se întretăiau precum ițele în mecanismul unui război de țesut covoare. Planul prindea carne. Am stat un timp și am ascultat în liniște, ca să prind din mers detaliile pierdute. În linii mari, ideea era că urma să ținem piept armatei lordului în inima deșertului. Deși încercarea avea să se dovedească un efort considerabil, esența era să profităm din plin de elementul surpriză. Loveam cu toată furia și, în cazul în care armata inamică găsea resursele necesare să riposteze, urma să ne repliem și să respingem atacul final din spatele baricadelor ridicate la porțile orașului. Nu suna rău deloc, mai ales că arhiducele miza pe sprijinul aliaților. Pe masă stăteau deja patru circulare conform cărora conducătorii a tot atâtea regate din vecinătate se angajau să ofere sprijin tactic și trupe în cel mai scurt timp. În momentul acela tot planul suna bine. Avea aura schemei unei victorii, umbrită doar de gândurile mele negre. Pesimism și optimism, deopotrivă. Ulei și apă, două

materii care refuză să formeze un compus unitar. Cam la asta se rezuma amestecul din mintea mea.

În dimineața următoare patru iscoade au pornit să cerceteze terenul. Chiar și după somnul profund de care mă bucurasem în timpul nopții, reticența mea tot atingea cote care îmi făceau mintea să zburde. Oamenii își căutau de lucru, așa că mi-am căutat și eu. Avea să mă ajute să-mi țin mintea ocupată. Vreo cinci sănii cu trunchiuri de palmieri erau trase de scorpioni uriași măsluiți de vracii noștri. În urma lor, în nisipul cald, tălpile săniilor lăsau dâre adânci. Cuțit-Vesel era prin apropiere. M-am dus aproape de el.

— Ce-i cu săniile alea? Unde duc tot lemnul?

S-a uitat la mine contrariat.

— Ai uitat de la mână până la gură?

— Ce să uit? m-am mirat.

— Sunt duse în deșert ca să se construiască baliste.

Am ridicat din umeri.

— Am fost afară, ai uitat? i-am spus.

A dat din cap aprobator și s-a întors la ce avea de făcut. Încărca pietre, într-o altă sanie, care erau aduse de la o carieră din apropiere și care urmau să fie folosite pe post de proiectile. M-am uitat în jurul meu. Toată suflarea primise o sarcină. Un călăreț a tăiat în viteză bazarul pe din două, mânându-și calul cu pricepere printre țărani. A trecut la o palmă distanță de locul unde stăteam.

— Vești bune, a strigat uitându-se înspre mine.

Era ofițerul Kabal. A dat pinteni calului și a dispărut printre case. Oare despre ce o fi vorba? m-am întrebat. Ime-

diat s-a auzit un sunet de goarnă și mi-am făcut palma căuș, deasupra sprâncenelor. La început a fost doar o procesiune de siluete, pe creasta unei dune din apropiere, abia apoi au coborât în valuri. Un divizion de călăreți s-a scurs agale în josul muntelui de arină. Două baterii de arcași călare și una de cavalerie. Porțile orașului au fost deschise în lături. Suita compusă din ofițerii de rang superior a aliaților a fost primită cu urale de către țăranii pe lângă care a trecut. Eu și restul fraților din Brigadă, care erau prin apropiere în momentul ăla, ne-am mulțumit să-i salutăm cu scuturături din capete, în clipa în care au ajuns în dreptul nostru. Nou-veniții i-au analizat pe frații spectre cu pri-viri calculate, în timp ce și-au condus bidiviii înspre cartierul general, unde, mai mult ca sigur, aveau să fie primiți de către arhiduce. Restul soldaților, dincolo de porțile orașului, s-au pus pe însăilat corturi de campanie. Civilii și-au abandonat sarcinile și s-au grăbit să-i ajute.

Cuțit-Vesel m-a apucat de un braț.

— Uită-te la ăștia ce țanțoși merg. Parc-ar fi o ceată de pițigoi. Sper să fie la fel încrezători și pe câmpul de luptă.

— Pentru binele nostru, al tuturor, ar fi bine să fie cum spui.

În următoarele două zile m-am alăturat unei echipe care ridica palisade. Când și când mai fugeam cu limba scoasă după răcoarea unui colț de umbră. Munca era pe măsură, dar somnul mi-a devenit răsplata – totuna cu mierea. În una din seri Suliță-Boantă a venit după mine.

— Xao vrea să te vadă, mi-a spus.

Mâncam dintr-un copan. El era calm.

— Acum?

— Da.

Am lăsat mâncarea pe masă și am pornit alături de fratele fantomă înspre comandamentul central. Xao, Misticul și Rază-de-Întuneric m-au așteptat într-o cameră luminată de mai multe facle. Suliță-Boantă a ieșit afară și a tras ușa în urma lui. Focurile făceau ca vraja umbrelor să nu aibă putere. Abia dacă izbuteau să adumbrească vreo câteva unghiuri ascunse pe la îmbinările pereților cu tavanul.

— Pe unde umbli, Dyomran?

Xao nu părea îngrijorat. Vracii stăteau cu un pas mai în spate, de o parte și de alta.

— Pe aici, pe aproape, am spus. Am ajutat la ridicat palisade.

— Ce-i cu tine? Nu ești în apele tale. Ce te frământă?

Erau prea multe de spus.

— Obișnuitele gânduri necurate dinaintea luptei. Care-i situația?

Xao mi-a zâmbit. Se pricepea de minune să mă citească atunci când nu eram în toane și când încercam să evit o discuție. S-a prefăcut atras de subiect.

— Sorții ne sunt favorabili, a intervenit Misticul. Mâine o să primim din nou întăriri. La patru zile distanță mai vin alte detașamente.

— Noi unde ne aflăm în tot planul ăsta? am întrebat.

— Ni s-a permis privilegiul să alegem, mi-a răspuns Xao. Ca de obicei, vom avea parte de tot ce-i mai bun – vom fi în prima linie.

Ușa s-a deschis și Suliță-Boantă, după ce a intrat, mi-a întins cocoșul pe care-l adusese cu el. Aveau dreptate. Aproape că uitasem complet de ritual. L-am refăcut.

— Nu vrei să ni te alături la masa strategică? m-a întrebat Xao.

Mă simțeam obosit. Pentru prima dată de când mă știam, mi-a părut mai simplu să particip la luptă fără să cunosc prea multe detalii.

— Toată tărășenia asta pare mai simplu de observat de la nivelul norodului, am zis. Mai lasă-mă un timp departe de comandamentul central.

Au insistat, în mod inutil, să particip la plănuirea defensivei, iar eu am insistat să am parte de o amânare. Lipsa responsabilității făcea totul să pară ceva mai simplu, deși era departe de a fi așa. Era totuși mai puțină bătaie de cap, decât dacă mi s-ar fi repartizat un regiment, în oricare scop ar fi fost pusă la cale o eventuală misiune. Adevărul era că toate toanele alea ale mele erau nimic mai mult decât un surplus de oboseală și un sictir față de tot ceea ce însemna războiul. Dar nu puteam să mă destăinui lor. Nu m-ar fi înțeles. Sau poate că m-ar fi înțeles. În definitiv, erau frații mei. Dar am preferat să nu-mi pătez imaginea. Mi-a părut mai simplu așa. Toți avem nevoie de câte o pauză din când în când.

Apoi a fost un moment de concentrare și luciditate.

— Unde-i Lalea? am spus, nimănui în mod special.

Vracii au chițăit precum șoarecii. Xao a scuturat din cap.

— Iar cred c-o să fim nevoiți să-l târâm după noi de-a sila, a spus comandantul.

Am ridicat din umeri.

— Pot să plec?

Xao a mormăit:

— Bine, Dyomran. Ai trei zile la dispoziție să-ți faci ordine în gânduri. După care te prezinți la comandamentul central mort-copt. Ai înțeles?

— Am înțeles.

Am făcut sânga-mprejur și am dispărut prin rama ușii. Afară amurgea și deșertul începea să capete din nou aura unui tărâm magic în jocul de culori al apusului. M-am plimbat un timp printre clădiri și oameni, trăgând cu urechea ici și colo. Oamenii nu păreau speriați. Erau încrezători. M-am gândit că optimismul acela era dat de cumulul de forțe armate care se anunța. Aveam să adunăm o armată mare. Totuși problema era că definiția de *armată mare*, lipsită de un sistem standardizat de comparație și mărginită de lipsa lor de militarism, făcea realitatea momentului să fie deformată, să capete o curbă accentuată pe care eu o consideram nu neapărat absurdă, dar cel puțin cam trasă de păr, înspre o posibilă victorie. Puteam să bag mâna în foc pentru faptul că niciunul din civilii aceia nu aveau nici cea mai vagă idee ce însemna o armată cu adevărat mare.

M-am sprijit de un parmalâc și am așteptat absent apariția stelelor. Am auzit zgomotul câtorva pași atent cântăriți și apoi vocile moi. M-am ridicat pe vârfuri și mi-am lungit gâtul. Lalea și locotenenta uguiau, gudurându-se unul pe lângă altul. Vraciul și-a trecut cu lentoare palma prin părul ei negru, a ascuns-o pe după o ureche și apoi a făcut o mișcare bruscă, dar elegantă, din degete. La capătul trucului un firicel de trandafir cu sclipiri în toate culorile curcubeului a făcut momentul acela să pară con-

struit dintr-o tonă de candel. M-am gândit poznaș și vesel cum ar fi fost să mă strecor prin spatele lor și să-i iau prin surprindere cu un strigăt prelung, care să mă fi făcut definiția perfectă a mitocăniei. Apoi am rânjit în sine de tot scenariul acela stupid și i-am lăsat în bula lor de zahăr. Erau mult prea rare întâlnirile de genul ălora, suprapuse peste confruntarea care avea să urmeze, ca să îndrăznești să le tulburi chiar și numai la un nivel teoretic.

Întăririle care ar fi trebuit să sosească a doua zi n-au mai apărut. Nici în timpul zilei ăleia, nici după aia. Xao a trimis după mine mai devreme cu o zi decât bătusem palma.

— Avem o problemă, mi-a spus.

Era împreună cu arhiducele și una din locotenenții lui. Păreau îngrijorați. Așa era și normal. Fusese o lovitură neașteptată, care ar fi putut crea o reacție în lanț.

— Știu care-i necazul, i-am spus. Când vreodată n-au circulat zvonurile? Aveți ceva concret? Un atac surpriză? Un motiv serios pentru care nu au ajuns?

Arhiducele s-a încruntat.

— Nu, a spus vizibil afectat. Nimic. Am trimis, totuși, câteva echipe de cercetași.

Ar fi putut să fie vorba despre multe scenarii. Ghinion pur ori poate un plan secundar orchestrat de lord, care implica atacuri multiple. Sau ar fi putut să fie doar năra-

vurile oamenilor, reacțiile lor naturale. Cum ar fi fost, de exemplu, frica. Dar dacă teama era principalul mobil al deciziei de neparticipare la luptă, atunci erau cu adevărat niște idioți. Cunoșteam cu toții cheia enigmei. Era vorba despre teama de a fi asociat de către un dușman temut cu cei din tabăra adversă, imediat după victorie, și de ideea de a beneficia de factorul neutralității în fața uzurpatorului. Asta, evident, în cazul în care lordul ar fi ieșit victorios. Însă era un raționament stupid. Un cotropitor nu se oprește după prima victorie. Își continuă campania până cucerește lumea întreagă sau până când e doborât de un adversar mai puternic decât el. Cu un învingător nu poți încheia alianțe, decât dacă ești și tu, la rându-ți, unul. Altfel nu poți să fii nimic mai mult decât o vacă de muls.

La un alt nivel, unul în care jocul era făcut strict punând cărțile pe masă, era mai bine că deciseseră să nu vină. Era, într-un fel, o variantă mai bună decât să fii lăsat cu ochii în soare în mijlocul bătăliei de o adunătură de lași. Indiferent cât de bun s-ar fi dovedit cineva ca strateg, era limpede că planul victorios cerea prezența unui geniu. Situația dată nu era sinonim cu simplitatea. Problema era că în momentul în care te bazezi pe un anumit număr de soldați, îți faci un plan. Cu un sfert din efectiv lipsă, pe nepusă masă, era ca și cum ai fi devenit beteag de un braț peste noapte. Deși adevărul avea partea lui de avantaj, totul trebuia regândit, recalculat. Însă toate astea cereau timp.

Încă mai duceam lupte cu mine, abia izbuteam să mă concentrez, și cred că nimic n-ar fi putut să mă scoată din starea aia la fel de rapid și precis cum a făcut-o sunetul

goarnei. Un milion de idei și scenarii de distrugere mi-au zumzăit prin minte, ca un roi uriaș de insecte. Atacul a venit însoțit de nori uriași de praf, forme colosale de tigve cu guri gigantesce căscate în mod absurd, care făcea armata lordului să fie învăluită de un puternic dar straniu sentiment de misticism fatidic. Sunetele de alarmă s-au înmulțit progresiv și oamenii au început să se agite, de colo-colo, ca un mușuroi de furnici atins de picurii de ploaie. De la ultimul nivel al clădirii comandamentului central avansul inamicului a părut de-a dreptul intimidant. O masă compactă de atac. O mașinărie diabolică înghițind deșertul pe o parte și scuipându-l, pe partea opusă, sub formă de pulbere și praf. Era ireal cum călăreții lordului puteau să înainteze cu o așa viteză prin valurile de nisip fierbinte.

Soarele dimineții lucea agățat într-un colț al cerului de un senin ajuns la perfecțiune. Luciul sticlos anunța temperaturi ca-ntr-un cuptor.

Am coborât într-un suflet și, Slavă zeilor! de la nivelul solului ofensiva inamică își mai pierdea din efectul dramatic. Planurile inițiale au căzut și arhiducele a ordonat aliaților să-și abandoneze corturile și să se retragă în spatele zidurilor. Lăsate de izbeliște, adăposturile provizorii, chiar așa inutile cum păreau la prima vedere, alături de palisadele incomplete, tot aveau să fie un obstacol în calea cavaleriei inamicului.

Atacatorii veneau sub forma unui grup compact, masiv. Arcașii noștri și-au ocupat pozițiile de tragere. Nenumărate tolbe cu săgeți stăteau la baza fiecărui crenel. Soldații,

la ordinele stricte ale comandanților de divizii, s-au aliniat în linii strategice. Civilii au început să care bucăți de piatră sfărâmată la baza zidurilor. Alții târau de niște canistre mari, pe care le deșertau în niște ceaoane și mai mari, care erau înțepenite pe pirostrii cuprinse de limbile portocalii ale focurilor. Mai multe echipe de ingineri trudeau de zor să pună pe picioare câteva baliste. M-am întrebat ce se întâmplase cu divizioanele noastre trimise în avans înspre inima deșertului. Luate prin surprindere, probabil că fuseseră nimicite de armata lordului.

Cuțit-Vesel a venit la noi de undeva din mulțimea agitată de civili.

— Încotro? a spus, privindu-l insistent pe Xao.

Comandantul nostru a discutat ceva cu arhiducele. Câteva secunde de schimburi de opinii și arhiducele, împreună cu suita lui de ofițeri s-au separat de noi. Xao mi-a cerut să-l urmez. Am făcut câțiva pași. Deja aveam o idee despre ce avea să-mi spună.

— Știu c-o să fii revoltat de ceea ce o să-ți cer, dar nu e locul și nici momentul să-ți etalezi bravura. Cred că, pentru siguranța Brigăzii, ar fi cel bine să te retragi în comandamentul central și să aștepți acolo noi ordine.

Deși mi-aș fi dorit să-l contrazic, avea dreptate. Situația generală era incertă. Cel puțin pentru un timp, retragerea mea într-o poziție strategică nu arăta ca o fugă. Era o măsură de siguranță în regim de urgență.

— Cuțit-Vesel și Rază-de-Întuneric te vor însoți.

Am încuviințat cu o scuturătură din cap. Măcar n-aveam să stau de unul singur.

Alături de arhiduce am pornit înspre clădirea comandamentului central. În fața ușii, arhiducele ne-a zâmbit și ne-a salutat.

— Tu, tu și tu! a ordonal el unor soldați. Din momentul ăsta sunteți sub comanda lui – a îndreptat un deget înspre mine. Până la noi ordine, îl veți păzi cu prețul vieților voastre – soldații au aprobat, lovindu-și călcâiele, unul de altul, și salutând solemn.

Arhiducele m-a fixat pentru ultima dată cu privirea și, după ce și-a înclinat discret privirea, în semn de salut, a dat pinteni calului și a dispărut după linia cazarmelor din apropiere. Toți șase am urcat în turnul cel mai înalt. Din nou la înălțime, am analizat cu un ochi critic întreg câmpul de luptă. Prin urmare, eram câteva mii de soldați împotriva unei forțe care ne depășea vizibil numeric. De două ori? De trei ori numărul armatei noastre? Era greu de spus. Se opriseră la o distanță de aproximativ două sute de metri. Se reorganizau. Norii de praf încă mai pluteau pe deasupra lor și disimulau în mod eficace capacitatea de atac a inamicului. Consistența și regularitatea nisipului purtat de curenții de aer trăda artificialitatea lor. Undeva, prin mulțime, magii lordului, pe care nu-i văzusem încă, lucrau de zor la camuflaj. Trecând totuși peste tentativa de mistificare, inamicul era realmente numeros. Poate că nu chiar atât de numeros pe cât încerca să pară, totuși exista un dezechilibru care nu putea fi negat în niciun fel. E drept că numărul nu a fost dintotdeuna factorul decisiv într-o bătălie. Dar acolo nu intra în discuție versatilitatea câmpului de luptă. Marele dezavantaj al momentului stătea în faptul că eram închiși. Nu exista

posibilitatea manevrelor multiple. Atacul prin contra ofensivă nu intra în calcul. Eram, realmente, limitați. La baza comandamentului central am văzut un dreptunghi de teren gol. Mi-am încordat privirea și am deslușit vibrația discretă. Era Xao, care dăduse adunarea generală fraților din Brigadă. Mi-am ridicat privirea. Inamicul era tot acolo, încă se mai lucra la reorganizarea forțelor armate. Ce tactici aveau de gând să folosească? Presupunerile erau inutile, nu făceau decât să consume timpul și așa foarte puțin, pe care-l aveam la dispoziție să ne mobilizăm.

Inginerii noștri au dat la gata două catapulte. Le-au testat imediat. O ploaie de piatră a trecut peste zidurile orașului și bucățile de rocă spartă s-au înfundat în nisipul moale, la o distanță de aproximativ cincizeci de metri de poziția noastră. Grupuri de civili au ascultat ordinele primite și s-au pus să împingă balistele câțiva metri mai în față. Două divizioane de halebardieri s-au retras și s-au repoziționat, ca manevra să fie posibilă. Au testat din nou mașinăriile. Pietrele au zburat prin aer. Un câștig de vreo douăzeci sau treizeci de metri. Era mulțumitor. S-au pus pe construit alte baliste. Buștenii au început să fie scoși afară din depozitele de lemn și cherestea.

Răspunsul inamicului nu s-a lăsat așteptat. Proiectilele lor au baleiat aerul, apărând ca din senin de după norii uriași de praf. Au lovit cam la dtrizeci de metri de linia zidurilor. Folosiseră, oare, materia primă pe care arhiducele o trimisese înainte? Era o variantă. Poate chiar cea mai probabilă. Era greu de crezut că târâseră după ei catapulte și muniție atâta amar de drum.

— Nu-mi place camuflajul inamic, a spus Rază-de-Întuneric.

— Nici mie, am spus. Dar nu e ca și cum putem să facem prea multe, nu?

Nu puteam. Vraciul a rămas cufundat în gândurile lui. Cuțit-Vesel a spus, pe un ton grav:

— Zidurile astea ne prind ca-n fălcile unei menghine. N-avem niciun loc de manevre de repliere. Suntem la dispoziția soartei, până când una dintre părți va capitula.

Nu-mi spunea nimic din ceea ce nu știam deja. L-am aprobat. Inamicul înainta. Pe mine, cel puțin, decizia m-a luat prin surprindere. M-aș fi așteptat ca să dureze ceva mai mult timp până ce lordul avea să se decidă. Dar poate că era mai curând o dorință imanentă, care avea legătură mai mult cu dorința mea de a mai amâna lupta, decât cu strategia adversarului. Sub perdeaua de praf gălbui, trupele au înaintat tactic. S-au oprit din nou într-o poziție care probabil că promitea o poziție de tragere mai bună, pentru baliste, în ambele fronturi. S-a tras aproape simultan. Proiectilele și-au atins ținta. Ale noastre au pus la pământ o duzină de infanteriști. Ale lor s-au izbit în ziduri – o parte din ele. Însă vreo câteva au zburat razant pe lângă buza crenerulilor. Un divizion de halebardieri a fost ratat milimetric. Bolovanii au rup o iesle și un uluc plin cu apă. Un cal stingher, rămas fără primpon, a luat-o la trap printre obstacole vii și clădiri. Mai mulți s-au pornit să prindă și să liniștească animalul.

A urmat un alt tir de proiectile. De data aia doar unul a trecut de zidurile orașului. Dar a fost suficient. A lăsat

o dâră lungă de morți și răniți în unul din divizioanele de infateriști plasate în apropierea bazarului. Oamenii au început să trădeze semne de neliniște. Ascunși după zidurile înalte, imposibilitatea de a anticipa loviturile și puținul loc de manevre, dădea un aer sumbru deznodământului.

— În ritmul ăsta lupta poate să dureze zile întregi, s-a lamentat Cuțit-Vesel.

Înțelegeam nemulțumirea lui. Lăsând la o parte modul său specific de a acționa – întotdeuna, cât mai direct și mai violent posibil – eram în consimțământ cu presupunerea lui. Modul acela de luptă însemna pierderi mici, dar sistematice, pe o perioadă lungă de timp. O strategie care oferea un avantaj clar inamicului. Era totuna cu o sângerare minoră. Netratată la timp, pierderea, la nivel global, poate să fie înșelătoare și uneori fatală.

Focul nostru de baliste n-a făcut cine știe ce daune în schimb.

Dacă te comporți ca un miel, riști să fii mâncat de lup. Xao și arhiducele au apărut ca prin minune în mijlocul trupelor și au început să împartă ordine. Bună parte din trupe au fost evacuate, folosind ieșiri lăturalnice, secrete lăsând mai mult loc de manevră în interiorul zidurilor. Cei ieșiți au rămas în expectativă, ascunși, lipiți de zidurile laterale. Cu siguranță că aveau ei un rol, dar toate la timpul potrivit. Xao și întreaga Brigadă au plecat și ei folosind una din ieșirile ascunse. Au urmat alte tiruri de catapulte. Pagubele și pierderile de trupe au fost minime de ambele părți. Totuși, au existat. Detaliul nu schimba

prognosticul, doar prelungea perioada de luptă. Rază-de-Întuneric a strigat după Mistic. Într-un sfârșit, ajutați de un truc vrăjitoresc, au reușit să stabilească o legătură și să bodogăne în păsărească lor magică. Am ascultat cu băgare de seamă. N-am priceput mare lucru, dar mi-am făcut o bănuială. Scenariul luptei era identic cu cel al unei înfruntări mai vechi, din Ținuturile Reci. După ce Rază-de-Întuneric a plăsmuit două fanioane – unul roșu și altul alb – totul era limpede ca bună ziua. Misticul a făcut cale întoarsă și s-a lipit de zidul înalt, chiar în apropierea intrării principale, pregătit la rândul lui cu un set identic de steguleț. Mecanismul de funcționare al sistemului de organizare defensivă era ingenios, dar simplu. Trupele din interiorul zidurilor erau cu ochii pe Mistic, care, la rândul lui, era cu ochii pe Rază-de-Întuneric. Folosind avantajul poziției înalte, Rază-de-Întuneric putea să anticipeze cu oarece precizie locul de impact – stânga, dreapta sau zona de mijloc. Roșu era pentru semnalizarea zonei de impact, alb pentru zona fără risc. Ambele fanioane ridicate simultan, la înălțime, avertizau că zona de impact avea să fie centrală.

Vracii s-au pus pe treabă.

Proiectilele inamicului au fost lansate. M-am uitat atent și am încercat să fac o predicție: aveau să lovească partea stângă. Apoi am fost atent la fanioanele lui Rază-de-Întuneric. Brațul stâng, roșu, ridicat la înălțime. Dreptul, alb. Misticul a reacționat fulgerător, imitând indicațiile lui Rază-de-Întuneric. La foc automat, toți oamenii s-au îngrămădit în extrema dreaptă. La o distanță de câ-

teva secunde pietrele s-au prăbușit în partea stângă, singurul deranj fiind norii de praf ridicați în urma impactului. Steagurile vracilor au început să fluture frenetic, circular. Interval de timp mort. O duzină de ingineri și artileriști s-au grăbit să recupereze pietroaiele, de pe unde căzuseră. Mișcarea aceea era inteligentă și servea două scopuri. Primul, pentru că elibera terenul. Dacă schimbul de focuri de artilerie avea să tot continue, în timpul manevrelor de eschivă orchestrate de vraci, bolovanii acumulați deveneau obstacole. Al doilea, bucățile de piatră recuperate erau refolosite de artileria noastră.

O nouă salvă inamică. Predicția lui Rază-de-Întuneric a fost identică. Trupele au rămas locului, îngrămădite în extrema dreaptă. Proiectilele au lovit pământul, fără nicio pagubă. Răspunsul nostru a venit la o secundă după asta. La fel, fără nicio pagubă în tabăra inamică. Apoi a fost din nou rândul lor. Pietrele au vizat extrema dreaptă, trupele s-au mobilizat în timp util în stânga. Încă o eschivă de succes. Replica artileriei noastre nu s-a concretizat în timp util. Ceva n-a funcționat. A urmat un alt val de proiectile inamice. Ca de obicei, o parte în ziduri, restul dincolo de ele. Trupele s-au retras în extrema dreaptă. Era iar rândul nostru să tragem. Nici de data aceea artileriștii nu s-au mobilizat la timp.

— Ce naiba fac? s-a ofuscat Cuțit-Vesel. De ce nu ripostează?

Am ridicat din umeri. N-aveam nici cea mai vagă idee. Inginerii și artileriștii erau adunați grămadă. De la distanța de la care mă găseam, mi s-a părut că existau opinii

diferite. Comunicau de zor cu inginerul care ocupa poziția de observator, cocoțat pe acoperișul unui turn vestic. Nu păreau să ajungă la un numitor comun. Un nou foc inamic. La semnalele vracilor, trupele au rămas locului. Ai noștri n-au răspuns ofensivei adversarului nici de data aia, dar s-au apucat de recalibrat și repoziționat balistele. După alte trei salve inamice, au ripostat și ei. Proiectilele au tăiat furios aerul, urmând o traiectorie încrucișată. La un anumit nivel lovitura a fost neașteptată, dar nu imposibil de prevăzut. Trupele inamice s-au mobilizat și au evitat cu succes toate loviturile. A urmat un nou episod de contradicții ale echipelor din artileria noastră, vreme de trei salve ale adversarului. Soldații, tot mai demoralizați, au fugit în stânga sau în dreapta, urmărind indicațiile vracilor. Manevrele de eschivă erau eficiente și probabil că am fi putut să jucăm jocul ăla mult și bine. Cu toate astea, oboseala, în cele din urmă, dar mai ales moralul scăzut, aveau să-și spună cuvântul. Ca să ținem trupele cu fruntea sus, aveam nevoie de rezultate. Fie ele și numai de fațadă. Altfel, în ritmul acela anemic, aveau să apară scăpări, momente de deconcentrare. În scurt timp ai noștri aveau să-și piardă avântul.

Am urmărit cu atenție linia inamică. Deși tot ascunsă sub valurile de praf, am putut să văd cum avansau. Lent, ce-i drept, dar tot avans era. Căpătaseră încredere. La intervale neregulate de timp au mai lansat câteva salve, care, din partea noastră, au rămas fără răspuns. Balanța începea să se încline într-o manieră nefavorabilă, în ceea ce ne privea. Fie și doar la un nivel teoretic, tot conta.

Am vrut să-i vorbesc vraciului. Era prins până peste cap în jocul fanioanelor, orchestra de zor manevrele de eschivă. L-am lăsat să-și facă datoria. M-am întors către Cuțit-Vesel.

— Nu-mi miroase a bine tot balamucul ăsta, i-am spus.

Se apucase să scrijelească piatra zidului cu vârful pumnalului. Tensiunea ieșea din el ca aburii dintr-o bucată de friptură abia săltată de pe jar.

— Mie-mi spui. Nu știu ce-i cu inginerii ăștia de nu se mobilizează. Dacă și restul trupelor sunt la fel de nepricepute, suntem în rahat până-n barbă.

Aș fi vrut să am la îndemână argumentele necesare să-l contrazic. Am tăcut mâlc. Și am continuat să urmăresc lupta. Într-un final, artileriștii și inginerii de la sol dădeau semne că ar fi găsit un numitor comun cu inginerul observator. Au ripostat cu ceea ce mie mi s-a părut mai mult un fel de salvă test. Proiectilele au trecut în mod încrucișat, unele pe lângă altele, milimetric. Inginerul observator s-a apucat să zbiere coordonate noi. Misticul, distras de urletele inginerului din turn, a fost la un pas de o tragedie. S-a mobilizat, totuși, în timp util și a semnalizat ofensiva proiectilelor inamicului. Trupele au trecut în extrema dreaptă, scăpând ca prin urechile acului ca să nu fie zdrobite. Artileria noastră a ripostat la timp. Bolovanii au zburat în lungul cerului, cu lungimea deșertului rămânând rapid în urmă, la metri buni sub burțile lor striate și dure. Traiectoriile li s-au intersecatat chiar deasupra trupelor inamice și, în loc să treacă unul pe lângă altul, bolovanii s-au izbit între ei. Rezultatul a fost o ploaie de

piatră fărâmițată, imposibil de eschivat. Sute de fragmente colțuroase de rocă, dislocându-se ca focurile de artificii, au căzut peste dușman precum măzărichea.

— Fir-ar! a sărit ca ars Cuțit-Vesel, abadonând tentativa de artă murală care se presupunea că-l destresa. Fii ăștia de cățea sunt niște genii. Fii atent!

Mi-a dat ghes, în mod arbitrar dar inutil. Eram deja absorbit de spectacolul câmpului de luptă. Frontul inamic s-a lovit de un hop. Răspunsul lor la salva noastră nu s-a concretizat. Ai noștri au profitat din plin. Au sporit ritmul. Foc după foc, bolovanii s-au bucățălit și au mușcat din tot ceea ce se găsea la nivelul solului. Scuturi, armuri, carne vie. Ordinea exemplară a divizioanelor inamice a început să capete breșe. Artileria noastră n-a contenit o clipă, a expediat proiectile într-un ritm draconic, decisă s-o țină în felul acela până la epuizarea muniției. Balanță revenea la echilibrul proaspăt destabilizat și promitea ceva mai mult decât stabilitatea – promitea un avantaj.

Și în acel moment urletele de atac s-au ridicat în înaltul cerului ca stolurile de păsări speriate de ulii. Inamicul pricepuse ce era de priceput. Să fi stat locului, ploaia de bucăți de piatră i-ar fi măcinat în mod sistematic. Au pornit atacul, în cel mai concret sens al cuvântului. Era timpul faptelor, se terminase vremea trasului mâței de coadă.

Artileria noastră a mai eliberat o ultimă salvă de proiectile. Rezultatul n-a adus cine știe ce avantaje, adversarii avansaseră și erau deja în afara razei de atac a catapultelor. Echipele de artilerie au lăsat mașinăriile de izbeliște și s-au repezit înspre ziduri. Și-au ocupat pozi-

țiile prestabilite, fie folosind scări de lemn, fie cățărându-se pe funii. Un fior a început să mi se urce pe șira spatelui, înspre ceafă, o salamandră cu picioruşe congelate. Am simțit parfumul războiului, cum îmi gâdila nările. Sus pe ziduri arcașii și-au pregătit arcurile. La momentul potrivit, au eliberat săgețile, care au plecat în valuri. Prima rafală n-a făcut cine știe ce victime, însă a doua a izbit divizioanele de infanterie în plin. Au căzut cu sutele. Unii au murit săgetați, dar cei mai mulți au căzut răniți și au fost călcați în picioare de valurile de luptători veniți din spate. Fiecare pas greșit înseamnă condamnare la moarte. În timpul unui asalt sincronizarea e sfântă. Atacul și-a reluat cursul, cu rotocoalele de praf agățate de divizioanele inamicului ca mantia de umerii unui cavaler.

În primă fază infanteria lordului s-a poticnit în palisade și în corturile de campanie, pe care forțele aliate le abandonaseră în fața zidurilor în timpul retragerii. Arcașii noștri au profitat din plin de situație. Au tras săgeți cu miile. Lupta se consuma destul de aproape pentru ca vaietele și urletele de război să ajungă și pâna la noi. Ai lor s-au chinuit vreo zece minute ca să pună la pământ elementele de fortificație, pe urmă s-au izbit de ziduri precum taurii. Arcașii au continuat să tragă, însă cei de la baza fortificației au improvizat scuturi din resturile palisadelor. Săgețile zbârnâiau când se înfigeau în bucățile de lemn. Mai găseau ici și colo câte o fantă și vârfurile tăioase se înfingeau în carnea inamicului până la os. Totuși, pierderile nu erau eficiente. Câte o lovitură norocoasă pe ici și pe colo nu avea să ne câștige cine știe ce avantaje

majore. Artileriștii și inginerii noștri s-au pus pe treabă. O parte din ei au aruncat pietre, care pocneau atunci când se izbeau de scuturile însăilate la repezeală. Restul s-au apucat să tragă de zor de niște funii, de ale căror capete opuse erau fixate mânerele ceaoanelor cu fiertură de clei. Dintre toate, doar unul s-a răsturnat înainte să ajungă sus, pe parapet. Graba și neatenția dau naștere accidentelor. În iureșul luptei, perfecțiunea militară e doar un mit frumos. Armata nu e plină de experți. Un gură-cască a scăpat o funie. Ceaonul s-a înclinat pe o parte și mai mult de jumătate din lichidul vâscos, opărit s-a prelins pe o mână de neisprăviți dezorientați, care n-au mai apucat să se ferească la timp. Țăranii au început să urle și să zbiere și să se rostogolească prin praf. Vreo doi soldați au vărsat găleți cu apă pe ei. Apoi fiecare și-a reluat locul. Morții cu morții, vii cu ale lor. Ceaoanele au fost ridicate cu ajutorul unor spuporți din lemn pe baricade și apoi deversate peste ziduri, peste capetele inamicilor. Cleiul s-a prelins pe scuturi, s-a strecurat prin fiecare orificiu posibil. Ai lor au început să zbiere și să urle și să bată în retragere, panicați, însă fără prea mare succes. Erau blocați de cei veniți din spate, împinși înapoi înspre zid. Arcașii au scos de la dos săgețile cu vârfuri învelite în cârpe îmbibate cu rășină. Le-au dat foc, au țintit și au tras. Cleiul fierbinte a fâsâit sonor când s-a aprins și s-a întins peste tot în valuri și valuri de flăcări portocalii. Groaza de la baza zidurilor a căpătat dimensiuni gargantuești. Au ars de vii cu sutele. Apoi, trupele noastre, care fuseseră evacuate, au năvălit prin flancuri, strângând dușmanul ca-ntr-o

menghină. Situația generală era atât de promițătoare, că nu le mai dădeam mai mult de un ceas până să capituleze.

Un sunet puternic de goarnă a anunțat o nouă etapă strategică. Eram atât de absorbit de gustul iminent al victoriei, că nici n-am băgat de seamă că fusese semnalul inamicului. Am așteptat ca ai noștri să pună la cale o nouă manevră de atac dintr-o clipă în alta. Scările lor au apărut ca printr-o facere magică, deși arătau veritabile. A fost un nou semnal și norii de praf și-au pierdut treptat din intensitate.

— Pe toți zeii! l-am auzit pe Rază-de-Întuneric văitându-se.

M-am uitat descurajat în zare. Respectând diferența numerică, concluzia oricărei încercări era: sinucidere curată. Odată ce camuflajul inamic a dispărut, de la înălțimea la care ne aflam, am putut să vedem efectivul complet al trupelor. Mulți. Mai mulți decât văzuserăm vreodată. Prea mulți. Schimbarea situației a fost atât de drastică, că moralul mi-a căzut cam la nivelul gleznelor. Armata lordului – cea în adevăratul sens al cuvântului – aștepta la zeci de metri mai în spate. Alte divizioane de infanteriști, halebardieri, arcași și rânduri după rânduri de cavalerie așteptau ordinul de luptă într-o simetrie năucitoare. Transpirația a început să-mi șiroiască dinspre tâmple, în josul obrajilor. Și nu era în niciun caz doar de la soarele arzător al amiezii.

— Ce naiba facem? am spus speriat.

Amândoi s-au uitat la mine și nici măcar n-a mai fost nevoie să ne spunem un cuvânt unul altuia. Sau cel puțin

așa am crezut. Razã-de-Întuneric mi-a proptit o mânã în piept. A încercat să fie la fel de autoritar ca Xao. Și-ar fi dorit el să posede abilitățile de lider ale comandantului nostru. Balanța trecea puțin peste jumătate.

— Nu! a zis el categoric. Tu rămâi aici, cu ei – a arătat înspre garda pusă la dispoziție de arhiduce. La timpul potrivit vei primi semnalul nostru sau vom veni noi după tine. E mult prea riscant să te aventurezi acolo, jos.

Din nou, eram tratat ca o marfă prețioasă. Dar până la urmă vraciul avea dreptate. Nu era ca și cum dacă aș fi intrat în luptă s-ar fi răsturnat situația decisiv. Poate că la un moment dat fusesem eu cheia câmpului de luptă, însă acum nu mai eram. Așa că am încuviințat dintr-o privire. Uneori, un pas în spate nu înseamnă neapărat fugă. Înainte ca ăia doi să dispară în josul scărilor, vraciul s-a mai uitat o dată la mine.

— Dyomran, frate, fără acte de bravură.

Am încuviințat din nou din priviri. Am strâns mânerul sabiei cu putere și m-am întors înspre câmpul de luptă. Mai văzusem răsturnări de situație, însă atunci totul a părut fără scăpare. Nicio strategie nu ar fi putut să restabilească echilibrul. Era practic imposibil să te gândești la ceva mai mult decât o înfrângere sângeroasă. Erau prea mulți. Un corn a sunat – al nostru – și tot ce însemna soldat s-a retras în interiorul zidurilor, prin aceleași intrări ascunse din flancuri. Alături de soldații arhiducelui erau și cei din Brigadă. Probabil că Xao pusese la cale o manevră de atac fulgerătoare, pe ultima sută de metri, care ar fi trebuit să dea lovitura finală. Însă asta se întâmplase

înainte ca să vedem adevărata forță armată a lordului. La fel ca restul, frații spectre așteptau și ei dinapoia zidurilor. Artileriștii și inginerii au abandonat parapetul și au fugit la baliste. Armata lordului a dat semnalul. Un sunet prelung, care a răsunat profund și amenințător în lungul câmpului de luptă. Xao, arhiducele și alți câțiva pe care nu m-am priceput să-i disting în învălmășeala aia puneau la cale o încercare disperată. Nu știu la ce ar mai fi sperat, părea nebunie curată să crezi că poți face față situației. Trei frați spectre – vracii? – au început să-și croiască loc prin îmbulzeala de soldați dând din coate. S-au cocoțat pe parapet. Nu mă înșelasem, erau vracii. S-au poziționat strategic, strecurându-se pe lângă arcași. Cineva a strigat un ordin. Catapultele au început să tragă. Primele două lovituri au fost prea din timp. Proiectilele au căzut în gol, s-au afundat în nisip. Următoarele salve au mușcat din plin din corpul compact și masiv care era armata lordului. S-au creat câteva breșe în ordinea obsedantă a trupelor, dar după ce au ieșit din raza de atac a balistelor, simetria a fost restabilită. M-am uitat înspre pozițiile vracilor. Lucrau de zor din mâini. Oare ce puneau la cale?

Distanța dintre forța atacatoare și ziduri se redusese la aproximativ cincizeci de metri. Era limpede, din momentul acela balistele erau inutile. Arcașii au intrat în scenă. Săgețile au baleiat aerul. Valuri neîntrerupte de tije cu vârfuri scânteietoare au licărit sub puterea soarelui fierbinte. Au mai căzut soldați, dar pierderile păreau insignifiante. Căldura începea să se facă simțită. La nivelul solului, cumulată cu dogoarea nisipului încins și cu febra

luptei, oamenii trăiau momente ca din miezul infernului. În flancuri și central, cam la o distanță de cinci metri de linia zidurilor, au izvorât cascade de arină. Doi elefanți și un scorpion, creaturi magice de-a dreptul colosale, s-au întrupat din nisipul răscopt de soare și au pornit în contra ofensivă. M-am uitat înspre vraci și m-am gândit: oare cât timp aveau să reziste? Asemenea plăsmuiri vrăjitorești necesitau o energie uriașă. Mi-am amintit de Piatra Războiului, pe care o folosisem împotriva Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină și mi-am făcut scenari optimiste, ireale și totalmente inutile. M-am scuturat și am revenit la realitatea câmpului de luptă. Vracii lordului, de pe unde stăteau ascunși prin rândurile de soldați inamici, cât timp visasem eu cu ochii deschiși, ridicaseră la rândul lor, din nisipul fierbinte, uriași care imitau în mod absurd și grotesc structura corpului uman. Creaturi de peste zece metri înălțime care vânturau bâte prin aer. Dâre de nisip se scurgeau ca dintr-o mie de clepsidre invizibile, formând perdele de nisip ce se unduiau în bătaia unor vânturi variabile. Elefanții și-au sporit în mod neașteptat viteza, a fost un avânt fulger, și s-au ciocnit în plin cu uriașii, care, luați prin surprindere, n-au reușit să riposteze. S-au spart în nori de mari de nisip. Tonele de arină, căzute de la înălțimea aia, au nimicit infanteriști și halebardieri cu zecile. Pagube binevenite. Elefanții și-au continuat atacul prin mulțime lovind cu furie în toate direcțiile, ca niște bestii posedate de demonul turbării. Scorpionul n-a sprintat la timp, sau n-a fost suficient de bine manevrat, și un uriaș l-a lovit cu bâta. O explozie de nisip

a făcut o parte din câmpul de luptă să dispară sub o nouă perdea densă de praf înnecăcios. M-am uitat înspre vraci. Lalea era lăsat pe vine. S-a întins după o ulcică. A băut din ea și s-a spălat pe față folosind apă din abundență. Deci al lui fusese scorpionul. S-a ridicat și a început să-și miște din nou brațele. În momentul acela între armata lordului și ziduri distanța se redusese cam la douăzeci și cinci de metri. Un val de lilieci s-a ridicat de la nivelul solului și s-a izbit din plin în atacatorii din prima linie. Ritmul ofesivei s-a redus drastic. Elefanții rămăseseră mult mai în spate. Fără niciun avertisment, s-au topit. Valurile de lilieci ale lui Lalea s-au triplat. Nisipul amestecat cu sudoarea este o pacoste. Dacă îți intră în ochi sau în gură te dezorietează complet. Îmi imaginam prin ce treceau soldații. În ritmul acela, în curând avea să se instaleze haosul. Vracii ridicaseră un zid din zburătoare care părea imposibil de depășit. O scânteie de speranță a scăpărat în inima mea. Pe urmă am văzut proiectilele, care aproape că acoperiseră soarele. Atât de numeroase erau și m-am cutremurat până în străfundurile sufletului. Sunt convins că sferele de nisip născocite de vracii inamicului nu au fost de ordinul milioanelor, dar, pe toți zeii, că așa mi-au părut atunci. Erau cam de mărimea unor mere și, în clipa în care au căzut dinapoia zidurilor, oamenii au început să urle și să înjure și să-și caute adăpost. Cei mai norocoși, cei care aveau scuturi, s-au ghemuit dinapoia lor ca niște țestoase în carapace. Restul au urlat și au începetut să se pună la dos care pe unde a apucat. Câteva zeci s-au prăbușit în genunchi, încercând cu disperare să oprească

sângele, care le șiroia pe chipurile îngrozite din capetele sparte. Cred că Misticul a fost primul care a abandonat liliecii și a ridicat un scut translucid care să ne apere de tirul de bile de nisip. Imediat l-au urmat și ceilalți doi. Au închis complet spațiul împrejmuit de ziduri cu un acoperământ țuguiat în centru. Sferele de nisip au continuat să cadă, dar s-au spart de scuturi și au curs în valuri de nisip dinspre vârf către margini. Sub scut s-a instalat o noapte artificială. În întunericul fals frații spectre au început să lucească.

N-am mai putut să văd nimic, dar am putut să aud. Bușituri în porțile principale, în ziduri, peste tot. Inamicul era la poalele orașului. Ploaia de sfere s-a oprit brusc și lumina a revenit, ca și cum un uriaș ar fi tras o pătură ce timp de mai multe minute învelise cerul. Inamicul s-a prins că tot nisipul acela care curgea în capul propriilor soldați de la poalele zidurilor era un iad, așa că a sistat tirul. M-am uitat înspre parapet. Vracii coborâseră. Am vrut să întreb pe unul dintre soldații care fuseseră însărcinați să mă păzească dacă văzuse ceva, încotro plecaseră vrăjitorii noștri, dar m-am descoperit de unul singur. Zidurile au continuat să bubuie. Porților principale le-am mai dat un răgaz de vreo cinci minute înainte să se rupă și să cadă. Mi-am tras sabia din teacă și am coborât repezit în lungul scărilor înguste. Cam pe la jumătatea lor am dat nas în nas cu Lalea.

— După tine veneam, mi-a spus rânjind. Hai!

Am continuat să cobor în urma lui. La sol marea majoritate a trupelor noastre era concentrată în zona porților

principale. Așteptau să cedeze. Lalea a dat din mâini și în fața noastră a apărut un vultur gigant. Pe spatele lat avea montată o șa cu trei posturi. El s-a suit primul și mi-a făcut un semn. Din masa compactă de soldați din apropiere a apărut Cuțit-Vesel.

— Fugim? l-am întrebat în clipa în care a ajuns în dreptul meu.

El a ridicat din umeri.

— După toate aparențele suntem niște lași ordinari.

Fuga are o singură definiție, este invariabilă. Prin formarea militarismului omul a încercat să o transforme în ceva variabil, ceva care nu poate fi cuantificat precis. Fapt pentru care, de-a lungul timpului au apărut diverse forme ale ei. Repliere, reorganizarea aliniamentului, retragere temporară. Dar oricum i-ai spune, la un anumit nivel, totul pare prozaic și esența e simplă: frică. Oricât ne-am fi dorit noi să spunem că făceam altceva, adevărul era că fugeam.

M-am cocoțat pe șaua fixată pe spatele vulturului cu inima strânsă. Nu-mi plăcea ce devenisem. Mă simțeam fragil, ca un vas de cristal. Harnașamentul, în dreptul fiecărui loc avea de o parte și de cealaltă câte un mâner. Mi-am încleștat palmele de ele. Vulturul a băut din aripi. Lalea s-a întors înspre mine:

— Nu-mi mai amintesc, Dyomran, a spus. Ai mai zburat vreodată cu unul din ăștia?

Am scuturat din cap – nu! Lui Cuțit-Vesel nu i-a spus nimic. Bastardul ăla însetat de sânge s-a uitat la mine și a rânjit. Ceea ce, în linii mari, mă făcea unicul novice în ale zborului.

— Bine. Este foarte important să simți ritmul. Să fii într-un ușor contra balans. Și, orice s-ar întâmpla, nu dai drumul mânerelor. Ai băgat la cap?

N-am priceput eu mare lucru, dar am dat de înțeles că da. De parcă dacă i-aș fi spus că nu, n-am priceput o iotă, s-ar fi apucat să-mi țină lecții de zbor demonstrativ sau ceva de genul ăsta.

— Gata! Fiți pe fază. Decolăm!

Pe neașteptate, de undeva din mulțime, a apărut una din locotenente. A fugit până în dreptul nostru și Lalea a sărit din șa. Au discutat și s-au luat în brațe. Ea a dat să plece, dar vraciul a apucat-o de încheietura mâinii și a tras-o înspre el. S-au sărutat. În jurul lor soldații fugeau dintr-o parte în alta, haotic. Lalea i-a făcut un semn să ne însoțească. Fata s-a uitat înspre noi și a scuturat din cap. Și-a tras mâna și a fugit înspre poarta principală, în timp ce a luat forma animală. Vraciul a rămas un timp cu spatele la noi, privind-o cum dispare printre oameni. Ceva a bubuit de-a dreptul cutremurător și mi-am întors privirea înspre parte de zid asediată de inamic. Au mai urmat și alte bușituri. Când m-am uitat din nou la Lalea, venea înspre noi cu pași repezi. A sărit în șa fără să spună un cuvânt. Ochii i-au lucit precum cristalul.

Pasărea gigantescă a dat din din aripi, dar mult mai rapid ca prima dată. Nisipul a început să fie spulberat în jurul nostru. Ne-am ridicat de la sol cam în același timp în care ușile au cedat cu un pârâit răsunător de lemn rupt. Mușchii mi s-au transformat în oțel. Stomacul mi s-a părut de beton. M-am uitat în jos. Oamenii au devenit

mai mici și deșertul a început să fugă pe sub noi și să se depărteze. M-am aplecat în față. Curenții de aer îmi vâjâiau în urechi. Lalea era primul, eu stăteam la mijloc și Cuțit-Vesel era ultimul, la jumătate de metru de coada vulturului. Mi s-a părut că unul din ei m-a strigat. M-am lăsat și mai mult în față. Lalea m-am înghiontit cu un cot. Am încercat să revin la poziția inițială. Nu prea mi-a reușit manevra. Lalea mi-a mai tras una și a mai spus ceva. N-am auzit nimic, altceva decât o bombăneală neinteligibilă și suflul curenților de aer vâjâindu-mi în ureche. Apoi am simțit o presiune în spate. Mi-am încordat auzul la maxim și abia l-am auzit pe Cuțit-Vesel urlându-mi în ureche:

— Nu mai sta așa de țeapăn. Relaxează-te, altfel o să cădem ca un pietroi zvârlit de o balistă. Contrabalansează fin. Fă ce face și Lalea.

Cât de simplu suna în teorie. M-am uitat înspre Cuțit-Vesel sau cel puțin așa am crezut eu. Mișcarea capului nu mi-a permis să-l văd prea bine, așa cum aș fi vrut, dar cu vederea periferică am prins o mișcare, o mișcare pe care eu m-am priceput s-o asemuiesc cu bătaia unui set de aripi la o distanță de vreo zece metri. M-am aplecat în față mult, m-am lipit de spinarea lui Lalea și am urlat cât m-au ținut plămânii:

— Cred că suntem urmăriți!

Vraciul s-a întors folosind o manevră care mi-a făcut sângele să înghețe în vene. Să mă aplec într-o parte, în felul în care a făcut-o el, atât de absurd, m-ar fi făcut să-mi pierd definitiv echilibrul. Am strâns mânerele atât de tare

că am crezut că urma să le rup. Oțelul mușchilor a început să vibreze – tremuram. Văzusem eu de vreo câteva ori ce însemna un duel prin aer. Piruete multiple, eschive în picaj, uneori chiar abordaj. Dacă urma...

Lalea a făcut ceva și pasărea s-a lăsat pe o parte, planând într-un unghi înfiorător de mic. Deșertul a început să câștige teren pe sub noi, a început să crească. Pe urmă vulturul s-a ridicat și a început să urce, dar în direcția opusă în care coborâsem. Curenții au început să fâsâie pe lângă noi precum săgețile. Pe urmă Lalea a schimbat brusc direcția și cerul s-a învârtit în fața noastră. Am strâns și mai tare de mânere și mi s-a părut un miracol că nu mi-am pierdut echilibrul. Vraciul a mai făcut câteva manevre neașteptate și la un moment dat am avut impresia că am trecut printr-o furtună de nisip. M-am așteptat ca dintr-o clipă în alta masa aceea de curenți violenți să mă umfle și să mă zvârle de pe vultur ca pe o frunză. M-am lipit de Lalea și mi-am jurat că nu aveam să mă mai dezlipesc de spatele lui nici dacă m-ar fi bătut cu pumnii. Articulațiile degetelor au început să mă doară. Gândul îmi stătea la un singur lucru: cea mai mică neatenție însemna un plonjon, în gol, de la sute de metri distanță, și o bușitură ce mi-ar fi fracturat până și cel mai mărunt os. Mi-am blestemat zilele pentru faptul că acceptasem să mă urc în șa. Eram realmente terorizat de posibilitatea unei căderi libere. Aș fi vrut să mă mai uit o dată în spate, să văd dacă scăpasem de urmăritori, dar n-am avut îndrăzneala s-o fac.

Am coborât violent și pe urmă am urcat din nou, cu nisipul de sub noi crescând și apoi scăzând. Am repetat

manevra aia de cel puțin douăzeci de ori. Din când în când Lalea s-a mai uitat în spate. După fiecare privire furișată sporea și mai mult viteza. Deci continuam să fim urmăriți.

Prima lovitură m-a făcut să tresar. Fascicolul întunecat a trecut pe lângă noi cu o viteză halucinantă. Ne-a ratat milimetric. Am vrut să mă uit, să văd ce anume ne urmărea și exact în clipa aia aripa vulturului a explodat într-o cunună de pene și fulgi luminiscentă. M-am îngrozit. Pentru o fracțiune de secundă pasărea s-a înclinat violet pe o parte, dar vraciul a reparat în timp util avaria. Aripa a apărut imediat la loc, ca și cum nici nu dispăruse vreodată. Ne-am recăpătat echilibrul cu greu, dar ni l-am recăpătat. De la înălțimea la care ne aflam nisipul părea o bucată de piele nemărginită și fără cusur. Apoi, departe, abia vizibil, s-a conturat o informitate în liniaritatea perfectă a pustiului. La început au fost doar umbre și mai multe tonuri de portocaliu. Pe urmă forma imprecisă a crescut și am deslușit perechea de aripi și botul pe jumătate îngropat în nisip. Era Templul Artefact, pe lângă care trecusem în drumul nostru înspre Rapada.

Loviturile au fost perfect sincronizate. Aripile s-au rupt în același timp. Lalea și Cuțit-Vesel au dat drumul mânerelor și în clipa următoare n-au mai fost acolo. Speriat de moarte am vrut să eliberez și eu strânsoarea pumnilor, dar am constat cu groază că aveam sfori și noduri grele dimprejului ambelor încheieturi. Trupul vulturului, perfect întins, s-a angajat într-un picaj cu o viteză delirică. Curenții de aer au devenit insuportabili, mi-au făcut ochii

să lăcrimeze. I-am închis și tot ce am putut să mai fac a fost să-mi imaginez momentul în care pasărea avea să se izbească de nisipul fierbinte. Aveam să mor, înfipt zece metri sub arină.

Șocul, în mod absurd, m-a proiectat în spate. Stomacul mi-a ajuns până în gât. Am deschis ochii și două proiectile au trecut pe lângă mine. La o fracțiune de secundă după au mai urmat câteva. Dezorientat, m-am chinuit să pricep ce se întâmpla cu mine. Pluteam. Mai multe chingi erau înfășurate și înnodate dimprejurul pieptului. Deasupra mea se umfla, sub presiunea curenților, ceva ce semăna cu pălăria unei ciuperci uriașe. Mă bălăngăneam dintr-o parte în alta, ca o frunză purtată de un vânt anemic. M-am uitat în jos, cu inima strânsă și ajunsă cam de mărimea unei prune uscate. Sub tălpile mele au început să crească zidurile rupte ale Templului Artefact. Undeva în dreapta mea se ducea o luptă. Erau cinci. M-am mai legănat un timp în aer și pe urmă am aterizat la vreo zece metri de locul duelului. Pașii mi s-au împleticit în nisipul moale și m-am dus de-a dura. Lalea și Cuțit-Vesel se luptau cu trei indivizi. Un al patrulea inamic zăcea în nisip, căzut pe o frunză falsă de nufăr, care cu numai câteva secunde mai înainte fusese o baltă lucitoare de sânge. Lichidul fusese absorbit și lăsase în urma lui o pată de umbră rubinie.

Unul din inamici m-a văzut și a luat-o la fugă înspre mine. Lalea sau Cuțit-Vesel, n-am prea realizat care din ei, a strigat:

— Ascunde-te!

Zidurile erau la o aruncătură de băț de mine. Am luat-o înspre ele. După numai vreo doi pași mândria m-a apucat de guler și m-a scuturat violent. La naiba cu toate! am urlat în sinea mea, că nu eram chiar un papă-lapte. M-am întors și am pornit înspre urmăritorul meu. Mi-am scos sabia din teacă și am ridicat-o, pregătit să lovesc decisiv și cu furie. Individul s-a oprit la o distanță de vreo zece pași și a început să-și miște mâinile de-a valma, urmând totuși un oarecare sens circular. Prea târziu ca să mai pot face o manevră salvatoare. Sfera luminiscentă m-a lovit în plin. Am zburat metri buni în spate și am căzut ca un sac doldora cu legume. Aproape complet acoperit de nisip, m-am uitat în direcția atacatorului cu ochi mijiți. Ceva a făcut imaginea să devină și mai neclară și, imediat după asta, a urmat o explozie care a făcut pământul să se cutremure. Am căzut în gol, prin întuneric.

Am sărit cutremurat de un sentimet profund de spaimă. Întunericul și liniștea în care eram sigilat m-au confuzat. S-a auzit un sunet ca și cum s-ar fi lovit două pietre și o lumină rece a inundat interiorul mărunt. M-a fixat cu o pereche de ochi făcuți din diamant. Dinaintea mea era străinul ce-mi mai apăruse în vis. Barbă neagră ca păcura. Piele arsă de soare. Nas coroiat. Pometi ascuțiți. La fel de dur, ca și cum aș fi avut în fața mea o stâncă.

— Tu? a fost tot ce am fost în stare să spun. E un vis? Visez? Am murit? m-am cutremurat.

Bărbatul a scuturat din cap.

— Nu e întrebarea corectă, mi-a spus nepăsător. Luptătorule cu Moartea, cine ești tu? Care este menirea ta? Care este viitorul tău?

Un timp i-am evitat privirea, incapabil să știu ce a fi trebuit să-i spun. El s-a întors pe o parte. A revenit în poziția inițială și în mână avea cutia. A deschis-o, întunericul s-a aprins din cauza sclipirilor de corindon și el mi-a întins piatra.

— Să ai grijă de ea, păstrătorule, mi-a spus.

Am întins o mână tremurândă și am cuprins-o cu palma. Contactul cu realitatea ciudată a acelui vis (visam?) s-a cutremurat și am deschis ochii. Zăceam într-o beznă lipsită de graniță. Desigur, visasem. Am bâjbâit după ceva ce ar fi putut să-mi spună unde eram. Pământ. Umezeală. Răcoare. Abia apoi mi-am ridicat privirea și am deslușit banul de lumină care lucea la metri buni deasupra mea. M-am uitat în sus cu ochi mijiți, cercetători. Căzusem într-un soi de puț. Un miracol în toată regula, că nu-mi rupsesem oasele, deși un cot și un genunchi aveau câte ceva să-mi reproșeze. Ceva (sau cineva) s-a suprapus peste banul de aur și vocea mi-a părut cunoscută – era vraciul.

— Sunt aici, i-am spus.

Mi-a răspuns la rându-i, dar n-am înțeles pe deplin ce. A fost o propoziție care a cuprins cuvintele *imediat* și *tine*. E drept, n-a fost chiar imediat. I-a luat un timp vraciului cât să pună la cale o vrajă care să mă tragă afară de acolo. În alte condiții probabil că s-ar fi descurcat mai bine. O fi fost el o fantomă, dar tot era sleit de puteri. Toată lupta

aia începea să-și ceară tributul. Capătul de funie a coborât cam până la nivelul brâului. L-am apucat și l-am scuturat de vreo două ori. Uitându-mă în sus, am strigat:

— Poți să faci puțină lumină, aici, jos?

Au fost câteva secunde de liniște, apoi:

— Ce vrei?

Am strigat din nou, cât am putut de tare, aproape că m-au durut plămânii. Am fost nevoit să aștept un timp, apoi un roi de licurici s-a coborât domol. Lumina slabă emisă de insectele lui Lalea nu a făcut minuni, dar am putut să-mi fac o idee. Pereții arătau exact în felul în care ar fi trebuit să arate pereții unui puț. Nimic special, nimic ieșit din comun, care să te facă să crezi că acolo ar fi ceva mai mult decât o fostă sursă de apă desecată și abandonată. Nici urmă de piatră magică. M-am prins bine de funie. Era ceva cu adevărat mistic în visurile mele sau doar porniri interioare halucinante? Debutul unei confabulații? Am început să mă cațăr înspre ieșirea de dimensiunea unui medalion. Urcușul n-a fost chiar o trudă, m-am folosit de imperfecțiunile pereților puțului ca să-mi ușurez munca. În câteva minute am fost la suprafață. Cuțit-Vesel m-a ajutat să mă ridic. Căldura soarelui m-a asaltat. Gândindu-mă mai bine, deja îmi era dor de răcoarea din puț.

— Ai găsit ce ai pierdut? m-a întrebat Lalea.

— Ha!?

— M-ai pus să luminez puțul.

— Ah, da! i-am zis monosilabic. Adică, nu, n-am găsit. Mă uitam doar. Voiam să văd unde sunt. Care-i situația, aici, sus?

Afară era liniște și căldura aia sufocantă făcea totul în jur să fiarbă.

— Acceptabil, mi-a spus Cuțit-Vesel.

Situația era întradevăr acceptabilă. Cel puțin în momentul acela și excluzând tabloul general. Cadavrele celor trei inamici fuseseră târâte și înghesuite într-un colț, la umbră. Am refăcut ritualul, deși poate că ei ar mai fi rezistat, nu era nicio grabă. Dar am preferat să nu risc. Cine știa când aveam să mai am șansa să o fac?

— Arăți cam șifonat, m-a abordat vraciul cu un zâmbet pe buze.

Adevărul era că arătam ca naiba. Situația ne depășea, vedeam cu toții asta, dar nu voiam s-o acceptăm. Cine ar fi putut?

— Unde sunt oare? am întrebat pe nimeni în mod deosebit.

Lalea a ridicat din umeri.

— Nu știu. Probabil că încă mai luptă. Sau s-au retras.

— Poate că n-ar fi trebuit să fugim, am spus.

— Astea au fost ordinele, mi-a explicat Cuțit-Vesel. Îl știi pe Xao. Nu face compromisuri.

— A fost o mișcare inteligentă, a intervenit Lalea. Situația a cam scăpat de sub control. Riscul era prea mare.

Evident, făcea referire la mine. Când intri în belele îți muți marfa prețioasă dintr-un loc în altul.

— Și acum ce facem?

Lalea a părut mirat.

— Facem ceea ce fac prădătorii.

— !?

— Așteptăm, mi-a spus.

M-am uitat la el cu ochi îngustați.

— Stăm la pândă, a mai spus rânjind. Dacă ți se pare că așa sună mai bine.

Deși erau atâtea de spus, n-am găsit puterea să mai continuu. Ne-am tras într-un colț adumbrit. Căldura era insuportabilă. Cu toate astea, ca de fiecare dată când oamenii ajung în situații extreme, ei fac ce știu cel mai bine: îndură. Prădători pe naiba! Principiul, ca esență, era corect. Așteptarea ar trebui să fie fundația psihicului oricărui soldat. Însă ceea ce ne servea realitatea era o cu totul altă variantă a teoriei. Tot timpul în expectativă. Noi ordine, noi misiuni, noi răni. Care erau, de fapt, vechi de când lumea. Aceleași scenarii, variațiuni minore. Nemulțumirile oamenilor, oglinzile sufletelor. M-am simțit afectat, deși n-aveam nici o idee în ce fel. Lupta, tabloul general, arăta ca o înfrângere. Încercasem să ținem piept unui Rău prea mare. Era o sarcină care ne depășea? Brusc m-am simțit ca un animal hăituit. Eram obosit, sătul de fugă. Am simțit nevoia să mă refac, să uit măcar pentru un ceas de toate. Aveam nevoie de timp ca să-mi pun gândurile în ordine. Mă temeam însă că timpul era prima resursă care lucra în defavoarea noastră.

Ce era de făcut? N-aveam nici cea mai vagă idee, așa că m-am culcușit ca un animal speriat și am închis ochii. Speram ca dincolo de pelicula fragilă a lumii viselor mele să găsesc puțină alinare. Când m-au trezit din somn, visurile mi-au zburat ca un stol de păsări speriate. M-au scuturat de un umăr și am deschis ochii, buimăcit, cu re-

zidurile somnului greu adânc închistate pe chipul obosit. Era pe amurgite. Cuțit-Vesel mi-a făcut semn să nu scot un sunet. Lalea stătea la un pas de noi și urmărea ceva, ceva care se afla dinapoia unui parmalâc. Amândoi luceau difuz în perdeau roșietică de lumină a amurgului, căzută peste tonele de arină poleită.

— Ce-i? am întrebat, mai mult mimând cu buzele, decât vorbind.

Au continuat să-mi ceară să nu scot un cuvânt. M-am ridicat folosindu-mă de coate. Veneau înspre noi. Am reușit să număr vreo douăzeci.

— La naiba! mi-am ieșit din fire. Ne-am ars, nu alta. Sunt mai bine de douăzeci.

— Treizeci și trei, m-a pus Lalea la curent.

Dintotdeuna m-am considerat un ateu convins, dar atunci am simțit o necesitate imanentă de a spune o rugăciune. Oare chiar n-aveam să mai primim o pauză? Lalea mi-a făcut un semn cu mâna.

— Ce-i? am șoptit.

Nu pricepeam ce vrea să-mi spună.

— Fugi! a mârâit Cuțit-Vesel. O să-i ținem noi pe loc. Ascunde-te pe undeva prin templu. Nu putem să riscăm să fii prins la mijloc. Sunt prea mulți – mi-a pus o mână pe umăr. Pleacă. O să ne descurcăm. De data asta nu mai las eu lucrurile în voia sorții.

Privirea i-a scânteiat și și-a scos cuțitul din teacă. Cunoșteа privirea aia, o văzusem de zeci de ori de-a lungul anilor. În ea zăcea o furie care avea să facă pagube serioase. M-am învârtit pe călcâie și m-am strecurat pe sub

linia anemică a unui zid pe jumătate sfărâmat. Câteva idei mi-au fulgerat prin minte. Nu erau chiar cele mai practice, mai mult soluții disperate și prostești, așa că le-am ușuit ca să nu-mi țin mintea ocupată în mod inutil. Zidul m-a dus până la o ușă care dădea într-un hol întunecos. Lipsit de posibilitatea unei variante mai bune, am intrat. Nu înainte să mă asigur, cel puțin la un nivel minim, că tavanul n-avea să se prăbușească peste mine la prima zdruncinătură. La început a fost clarobscur, care apoi s-a transformat progresiv în beznă. Am început să aud și să văd lucruri incerte. Era întunericul, meșterind tot soiul de siluete dubioase, jucându-se cu ochii și urechile mele. Liniștea era deranjată de zgomote minore, dar stranii. Aveam o definiție pentru treburile alea – paranoia. Însă nu eram un papă-lapte, cum s-ar spune. Nu m-am pierdut cu firea și am continuat să mă afund tot mai mult în tunel. Existau dezavantaje, dar și avantaje în tot scenariul acela. Și, una peste alta, dezavantajul meu era și al inamicului. Oricum ar fi fost, era imposibil să ajungă la mine prin bezna aia fără să-i simt. Literalmente, imposibil. Tot ce trebuia să fac era să găsesc un loc strategic și să aștept. Am făcut întocmai. M-am lipit cu spatele de un perete și m-am lăsat pe vine. De afară au început să răzbată urlete și țipete. Toată nebunia aia a părut să dureze vreo jumătate de ceas. Dar asta era părerea mea, a unui fugar care se gemuise într-un cuibar de umbră și așteptase speriat concluzia. Mai mult ca sigur că afară lucrurile s-au consumat mult mai rapid și chiar mult mai intens decât îmi imaginasem eu. Apoi dintr-o dată am auzit pașii și mi l-am

închipuit pe Cuțit-Vesel rânjind, venind agale, mulțumit de felul fulgerător în care îi luase pe soldați, împreună cu Lalea, ca din oală. Mi-am imaginat nisipul năclăit de sânge, abdomene spintecate și mațe înșirate peste tot, ca niște ghirlande grotești. Apoi am auzit vocile și m-am cutremurat. Niciuna cunoscută.

— Pe unde s-o fi cuibărit viermele ăla?

— Am să-i întind mațele pe vârfuri de suliți și am să i le las la uscat.

Vreo doi au râs. Un val de lumină s-a prelins în lungul pereților holului, de după linia strâmbă a colțului de perete unde stăteam ghemuit. Veneau după mine. Asta însemna că Lalea și Cuțit-Vesel fuseseră învinși de vracii inamicului. Asta însemna, fără doar și poate, că veneau să mă ucidă. Mi-am tras spada din teacă și m-am afundat și mai mult în întuneric. Aveam eu să crăp acolo, dar în niciun caz n-aveam s-o fac fără să iau măcar vreo doi cu mine. M-am scuturat de fiorul de teamă, care mă îndemna să fac tot felul de lucruri rușinoase, și m-am ridicat în capul oaselor. Mușchii încordați, dar nu tocmai oțel, pentru că era musai să fiu flexibil, nu doar să lovesc puternic. Privirea mijită, analizând intensitatea unduirilor de lumină pe pereții scorojiți, ca să estimez distanța. Urechile ciulite, ca să disting vocile, să-mi fac o idee cam câți mai rămăseseră din totalul de treizeci și trei. Un sfert ar fi fost o minune, jumătate era un prognostic real și trei sferturi unul pesimist. Degete ca de ciment, încheituri la fel de moi ca miezul de pâine. Teama mi se târa prin carne și prin suflet ca o șopârlă ghiftuită.

Primul care a apărut de după colțul holului a fost un infanterist. Purta scut și sabie, dar într-o manieră neglijentă, determinată de superioritatea numerică și, foarte probabil, convins de ideea că aveam să fiu o victimă sigură. Am fost mut ca un liliac și rapid ca o panteră. L-am lovit chiar în creștetul capului și sângele i-a țâșnit de pe sub coiful metalic, acoperindu-i tot chipul cu un voal de mătase neagră. A căzut cu un icnet prelung. Sabia și scutul i-au zăngănit pe piatra roasă a podelei. Holul îngust s-a inundat de țipete de luptă și înjurături aruncate la repezeală și de sunetul metalului rece și dur hârșâit pe buza tecilor. Timpul s-a oprit în loc pentru o secundă. Am profitat și m-am întins după scutul căzut. Apoi s-a instalat o liniște ca de moarte și am deslușit șușotelile. Recunosc, am fost cu un pas în spate, nu m-am așteptat la ce avea să urmeze. Copitele uriașe au făcut avansul taurului să pară o avalanșă de bolovani. Am fost totuși inspirat să țin cu putere scutul ca să nu-l scap. Ridicat, cam la nivelul umărului. Când bestia magică s-a înfipt în lemnul scutului, mi-au clănțănit dinții și tot aerul mi-a ieșit din plămâni. Am devenit totuna cu o cârpă mucedă. Realitatea este că m-am așteptat ca animalul plăsmuit de vraciul inamic să mă transforme în terci, acolo, pe loc, prinzându-mă între coarnele lui de foc și perete. Însă n-a fost deloc în felul acela. Durerea a fost acolo, vie și puternică. Despre șocul izbiturii nici nu mai vreau să pomenesc. Dar în clipa în care m-am trezit împins în zid, piatra a cârâit și blocul compact s-a tras într-o parte. M-am dus de-a berbeleacul pe spate. Am căzut în gol, dar m-am ridicat cât

am putut de repede, în ciuda durerilor ce-mi împânzeau carnea. M-am trezit într-un întuneric lipsit de margini și un miros greu, de aer clocit. Am început să bâjbâi. Câte un pas, căutând ceva – orice. Încă eram speriat c-aveau să vină după mine și să mă înhațe, să mă prindă nepregătit și să-și îndese săbiile ascuțite în burta mea. Degetele s-au atins de ceva rece și am tresărit. Am pipăit din nou. Metal. Oval. O cupă? Da. O cupă. Am simțit forma piciorului. Talpa mi s-a lovit de un morman de chestii zornăitoare. M-am împiedicat și am căzut în genunchi, cu ambele palme înfipte în...

Am tot bâjbâit, ca să mă conving. Murisem? Halucinam? Peste tot numai monede. Bijuterii. Tacâmuri. Nu puteam să le văd, dar cine nu s-ar pricepe să le recunoască chiar și cu ochii cufundați în beznă? Ani la rândul am trăit mânat de o goană nebună după aur și avuții. Oricare, mai mult ca sigur, adulmecă mirosul banului. Nimerisem accidental într-o cameră a comorilor. Ajunsesem în visteria Templului Artefact. M-am bucurat, însă bogățiile de acolo nu aveau nimic să-mi ofere, dacă nu reușeam să spăl putina cât mai rapid. Am continuat să caut. M-am împiedicat de cufere de mărimi diferite. Nici nu știu cât m-am tot învârtit pipăind pereți poroși și călcând prin piese zornăitoare. M-am fâstâcit în gol într-o cameră care părea să fie de mărimea unei odăi de dormit. Pe urmă un timp am stat locului, am așteptat ca orele să se scurgă, în așa fel încât urmăritorii mei să creadă ca am fugit cine știe pe unde, ca să pot să scap de ei. Apoi am luat-o din nou la pas, am încercat să găsesc locul prin care intrasem. Să

descopăr ușa secretă care mă lăsase să intru. Am împins, am bâjbâit pereții și când nerăbdarea s-a pus să-mi gâdile tălpile și palmele, am izbit cu pumnii și cu picioarele în piatra dură. M-am ales cu nimic mai mult decât dureri de mușchi și de oase.

Pe urmă m-am pus jos, în fund, resemnat și pierdut. Oboseala fizică, dar mai ales cea psihică, mă ajunsese din urmă. Înecat în șuvoaie de gânduri ce-mi spuneau povești despre pierzanie, m-am împăcat cu ideea că era sfârșitul. Toți ne pricepem să fim învingători, puțini sunt cei ce știu să piardă. Nu spun că am găsit eu echilibrul perfect, o găselniță a minții care să-mi ușureze trecerea dintr-o lume în alta, dar am reușit să văd jumătatea plină a paharului – nu aveam parte de o moarte în chinuri și, până la urmă, câteva ore cu propriile gânduri te pot ajuta să lași lucrurile în ordine. Sau măcar să crezi că faci asta, deși nu e tocmai așa. Oricum ar fi fost, tot a contat. M-am regăsit pe mine, cel din vremuri imemorabile. Omul, nu soldatul. Recunosc, ar fi putut să fie alte modalități prin care să mă redescopăr. Unele care să nu implice moartea, dar nu toate viețile sunt comori neprețuite și nu toți suntem în stare să scriem istoria. Cineva, acolo sus, a considerat că povestea mea era spusă. Toată liniștea aceea interioară m-a făcut să privesc în întuneric ca și cum în profunzimea lui sălășluia sămânța luminii. Nu am fost atât de îngânfat să mă consider un fel de filosof, am luat în calcul și teama. Până la urmă lașitatea poate să capete nenumărate forme.

Era reconfortant să-mi conștientizez frica, s-o apreciez la adevărata ei valoare. Mă făcea să mă simt mic, să mă

simt om, să mă simt vulnerabil. Puteam să accept mult mai ușor înfrângerea din poziția individului de rând. E drept că de cele mai multe ori îmi dorisem o moarte eroică. Căzut pe câmpul de luptă, ținând piept unui puhoi de inamici. Dar sufletele se mai schimbă. Supune-le la tot felul de încercări de-a lungul anilor și, aidoma trupului, obosesc. Cu ochii minții m-am gândit la lumea de dincolo. Mi-am imaginat ieșirea ca pe o poartă veche, sculptată în piatră, străjuită de gradieni obscuri, din cremene. M-am lăsat pe spate, împingând într-o parte și în alta tot felul de cufere, cutii și obiecte din metale prețioase ca să pot să mă întind. Am făcut totul cu ochii închiși. Oricum mă aflam într-un ocean de beznă. Nu-mi servea la nimic să-i țin deschiși. În plus, gestul făcea totul să pară solmen. Mi-a lăsat impresia unui ritual somptuos. Dar până la urmă, om fiind, tot am cedat tentației și mi-am dezlipit pleoapele. Pereții vibrau sub jocul unor inflexiuni luminiscente de lazulit atât de sclipitoare, încât mi-au părut foi de oțel. Buimac, m-am ridicat sprijinindu-mă în coate. Piatra căzuse dintr-o cutiuță mică, care la rândul ei căzuse dintr-un cufăr, pe care-l dărâmasem când mă lățisem pe mormanul de avuții. Argintul și aurul bijuteriilor ardea invariabil, reflectând lumina emisă de piatră. Firicele de praf ce pluteau prin aerul greu, stătut erau scânteie albastre, licurici artificiali. M-am aplecat asupra pietrei și am întins o palmă tremurândă. Am atins-o, timid și reticent, ca și cum aș fi încercat să ridic de jos un cărbune încins. Atât piatra cât și cutia erau proiecții identice din visul pe care-l visasem. Dar oare nu visez? m-am gândit derutat.

Vârful degetului meu, împins înainte cu repeziciune, a făcut piatra să balanseze un pic. Valurile de lumină ce îmbrăcau pereții au dansat în sus și în jos, creând un efect straniu de pierdere de echilibru. Am mai stat câteva secunde în expectativă și pe urmă am găsit curajul s-o cuprind în palmă. A fost o vibrație discretă, la început în încheietura mânii și pe urmă fiorul a urcat crescând înspre cot, ca mai apoi să simt... nimic cu adevărat deosebit. M-am așteptat ca întreg templul să vibreze sub imboldul unei forțe colosale ori vreun fascicul de lumină care să despice pereții și să-mi deschidă calea către libertate. Sau oricare alt scenariu eliberator. Am stat și am așteptat și m-am ales cu dezamăgirea identică unei iubiri trădate. Nu s-a întâmplat nimic.

Fațetele pietrei erau perfect lustruite și ai fi jurat, că în miezul ei, se zbătea o mare minusculă. Muchiile fuseseră tăiate cu precizia unei lame. Am întors-o pe toate părțile. Era superbă, ca bijuterie, vreau să zic. Însă ce secrete ascundea dincolo de frumusețea ei incontestabilă, era peste puterile mele să pricep misterul acela. Totuși avea un avantaj – măcar puteam să folosesc lumina ca pe o torță. Așa că m-am apropiat de un perete și am plimbat piatra la un centimetru distanță de imperfecțiunile ei. Ușa secretă prin care intrasem, oricât de pricepuți fuseseră inginerii care ridicaseră templul, tot trebuia să fie trădată la o inspecție riguroasă de fanta decupăturii. Primul perete nu mi-a arătata nimic. Am trecut la următorul, pășind greoi, alunecând pe mormanele de bijuterii, monede și tacâmuri. La fel – nicio fantă, niciun semn că în carnea

lui dură s-ar fi ascuns o ușă. Am avansat și în timp ce mi-am plimbat palma peste linia imperfectă a zidului, am văzut tăietura fină. M-am apropiat și mai mult, aproape că mi-am lipit vârful nasului de perete. Acolo era ceva, în mod evident, doar că dimensiunea era prea mică pentru o cale de ieșire. Un dreptunghi cam cât o carte. Am lăsat piatra jos și am împins, cât am putut de tare, pe o margine, apoi pe alta. S-a auzit un hârâit. Am forțat și mai mult și dreptunghiul s-a deschis pe o parte, ca o ușă în miniatură. Am luat piatra de pe unde o lăsasem pe jos și am luminat interiorul secret. O mică manetă stătea ascunsă acolo. Levierul era din metal, cu capătul superior învelit în lemn. Am încercat să trag cu o mână. N-am putut să-l mișc, era înțepenit. Am lăsat din nou piatra pe jos și am apucat de mâner cu ambele mâini. Am tras cu putere, lăsându-mă pe spate, cu toată greutatea corpului. Rugina a cedat în cele din urmă, la fel și mânerul din lemn. Fibra lemnoasă a pocnit și am rămas în mână cu două bucăți de lemn putred. Totuși levierul s-a lăsat în jos, cam jumătate de cursă. M-am învârtit în loc și am cercetat pereții. Pe cel opus se contura decupătura ușii. Am luat piatra și m-am apropiat. Era suficient loc să pot să mă furișez, cu puțină trudă, afară din camera obscură. Am făcut întocmai, în timp ce mi-am luminat calea folosindu-mă de piatră. Mi-am găsit spada, căzută pe jos. La un pas mai încolo, era și scutul din lemn. La încă vreo doi pași depărtare, zăcea cadavrul soldatului pe care-l ucisesem. În rest, un întuneric mut, spart de reflexiile de lumină vibrantă ale pietrei.

Cu pași repezi am ieșit afară și o duzină de soldați stăteau turcește, adunați concentric. Sporovăiau și i-am luat prin surprindere. În clipa în care m-au zărit au pornit înspre mine cu viteza unor săgeți. Am apucat să ascund piatra într-un buzunar și să-mi trag sabia afară din teacă doar pe jumătate. Am fandat cu o secundă mai târziu și am primit lovitura din plin, în umărul drept. Lama a ricoșat, ca și cum s-ar fi izbit de o stâncă, iar eu am căzut în fund, mai mult de spaimă decât din cauza șocului. Surprinderea a fost un tablou pe chipul soldatului. Să fi avut atunci o oglindă, să fi privit imediat, cred c-aș fi descoperit aceeași expresie tulburată în reflexia ei. Soldatul a lovit din nou, de data aia țintind moalele capului. Nu știu de ce, dar o forță interioară a strigat la mine să stau locului, ca și cum lama spadei ar fi fost din hârtie, nu din oțel. Chiar și-n lumina soarelui arzător am putut să văd scânteiele mărunte cât floricelele de munte. Însă n-a fost niciun șoc, nicio durere. Soldatul a scăpat sabia din mână. Fără să mai stau o clipă pe gânduri m-am întins după ea, am strâns mânerul cu furie și l-am lovit în stinghia piciorului drept. A urlat și a căzut, zvârcolindu-se, cu nisipul fierbinte modelându-se după forma corpului lui și formând în juru-i un culcuș al durerii. I-am crăpat țeasta cu următoarea lovitură și m-am întors, descoperind cu stupoare că vreo patru inși mă loveau în mod inutil cu spadele lor. Am ripostat, lovind la întâmplare în mâini, capete sau coaste. Doi au căzut cu gâturile tăiate, alți doi au început să bată în retragere, ținându-se de antebrețele rănite. Câteva săgeți au sbârnâit prin aer și au ricoșat din mine.

Am rămas locului, neclintit, analizând pentru o clipă împrejurimile. Eram martorul unei minuni – invincibilitate? Mâinile căzute pe lângă corp, privirea trecută peste chipurile speriate ale soldaților inamici. Grupul de soldați se holba la mine, de la o distanță relativ sigură. Unul a început să-și miște palmele cu frenezie. Un lup făcut din fascicule roș-portocalii a țâșnit înspre mine. În momentul impactului s-a spart precum un ornament lucrat din sticlă. N-am mai stat pe gânduri. Am ridicat vârful spadei înspre soarele scânteietor și am pornit la atac, speriat de ideea nebună că efectul magic al pietrei putea fi limitat. Au luat-o toți la sănătoasa, care încotro a văzut cu ochii, fără măcar să se mai uite în urmă. Cred că i-am urmărit un minut sau două, apoi am căzut în genunchi. Abia dacă mai suflam din cauza oboselii. Stând pierdut, fără să mă gândesc la ceva anume, doar trecând fulgerător peste episoadele recente prin care trecusem, inutilitatea momentului s-a fisurat. Am aruncat sabia cât colo, m-am ridicat în capul oaselor și am luat-o la fugă, cât m-au ținut picioarele. Aveam sau nu vlagă, eram obligat să găsesc resurse. Cu lama pumnalului am tăiat hainele soldatului mort și i-am crestat abdomenul. Am refăcut simbolul în nisip. Mi-am mânjit antebrațul cu sângele cald.

Brigada? Ce se alesese de frații mei? Lalea și Cuțit-Vesel n-au apărut pe nicăieri. Ceva tăios se zvârcolea în mine și-mi cerea să caut o soluție urgentă. Cu toată dorința de răzbunare, care creștea, și tot creștea, foamea, setea și oboseala își cereau tributul. Realitatea a început să se coaguleze în jurul meu. Mi-am simțit buzele zvântate și cră-

pate, stomacul văicărindu-se zgomotos și carnea cedând ușor, ușor oboselii tot mai evidente. Am smuls burduful de la brâul soldatului mort și l-am golit de conținut pe jumătate, gândindu-mă în același timp în mod obsesiv la faptul că nu aveam cu ce să-mi potoloesc foamea.

Oare?

Am strâns plăselele cuțitului cu putere, m-am apropiat de cadavru și am făcut ceea ce trebuia făcut. Ceea ce mai făcusem și-n alte dăți, atunci când nu mai erau variante. Am decupat o bucată din pulpa piciorului drept și am mușcat. Am mestecat în silă, dar am mestecat. Am băut tot restul de apă din burduf, cu lăcomie, până la ultimul strop, și apoi m-am târât înspre camera secretă ca o reptilă ghiftuită. M-am retras în întunericul din mintea mea și am așteptat ca veninul să se colecteze. N-aveam să fac lumii un favor, să mă ridic și să lupt pentru dreptate. Voiam doar să mă răzbun, să ucid tot ceea ce stătea împotriva voinței. Să pot să-mi plivesc câmpul sufletului de pâlcurile de buruieni crescute peste măsură.

Am tresărit din somnul greu și lung și am constatat că aveam o problemă – eram dezorientat. Nu știam încotro ar fi trebuit să merg. Știam, cetatea arhiducelui era la doar câteva ore de mers depărtare, doar că nu aveam nici cea mai vagă idee în care direcție ar fi trebuit să pornesc. Zburasem până acolo într-un mod atât de haotic, încât mi-a

părut imposibil să mă orientez. M-am foit un timp, de ici-colo, fără prea multe idei. M-am uitat la Templul Artefact, la imaginea de ansamblu și am putut să pricep că nu existau șanse prea mari să mă ajute în vreun fel. Totuși era unica mea variantă. Așa că am decis să mă cocoț pe acoperiș și să sper că de la înălțimea aia aș fi putut să zăresc ceva. Și n-a fost chiar un chin de zile mari. Pereții, coloanele sau stâlpii de susținere erau suficient de vechi ca să găsesc crăpături din jumătate în jumătate de metru și să le escaladez relativ ușor. Am ajuns pe coama acoperișului, partea care nu colapsase încă, într-un timp scurt. Prea multe n-am putut să descopăr. Era totuși un punct care părea interesant, hăt, departe, pe latura nord-vestică, însă nimic suficient de credbil. Ar fi putut să fie mirajul deșertului. Stăteam la o înălțime de cinci sau șase metri. Mi-ar mai fi fost de ajutor vreo doi, trei ca să pot să-mi fac o idee mult mai clară. Dar asta ar fi însemnat să mă cocoț pe gardianul de piatră al templului. Colosalul dragon din piatră era căzut cu botul în nisip. Aripile se ridicau într-o parte și cealaltă. Una era ruptă de la jumătate – stânga – cealaltă stătea înțepenită și larg desfăcută. Lăsa o umbră prelungă și subțire, ca linia unei granițe misterioase, care curgea peste mormanele de nisip de dedesubtul ei. Coada i se arcuia înspre cer, părea biciul unui uriaș pietrificat pe vecie. Dacă aș fi putut să mă cocoț până acolo, până în vârful cozii, aș fi câștigat cu siguranță metrii de care aveam nevoie.

Principalul risc era o cădere în gol de la înălțime, în timp ce încercam să escaladez namila din ciment. Era

drept că aveam piatra și că mă protejase de loviturile soldaților inamici, dar avea s-o facă indiferent de situație? Părea riscant. Poate că exista un factor declașator. Dacă era frica, atunci nu-mi făceam probleme. În momentul în care aveam să mă prăbușesc accidental, aveam s-o resimt din plin. Din punctul ăla de vedere eram acoperit. Dar dacă totuși protecția era declanșată de oricare alt factor? Furia inamicului? Prezența armelor?

La fel de bine, așteptarea n-avea să facă minuni.

Am coborât puțin și m-am apropiat de marginea fracturată a acoperișului. La vreo patru metri sub vârfurile picioarelor mele se afla botul de piatră al dragonului. Am analizat cu atenție și am constatat că eram, mai mult sau mai puțin, în direcția potrivită. Cu un salt corect aș fi aterizat pe gâtul bestiei. De acolo trebuia să mă cocoț pe spate, urmărind linia invizibilă a șirei spinării. Asta era partea cea mai simplă. Complicațiile începeau din exact același loc din care creștea minunția aia de coadă. Baza era de grosimea unui trunchi de salcâm bătrân și părea că aș fi putut să merg pe ea cu ușurință, în așa fel încât să nu-mi pierd echilibrul. Apoi se îngusta progresiv, totuși drastic, până spre vârf, unde ajungea cam de grosimea brațului meu. O cădere în gol, de la înălțimea aia, mi-ar fi fracturat cu siguranță un număr suficient de oase cât să nu mai pot să mai fac un pas și să crăp ca un idiot de sete și de foame.

Nu era ca și cum aș fi avut prea multe opțiuni. Așa că m-am mai uitat o dată la piatră, după care am pus-o în buzunar. Așteptare lungă duce la indecizie, indecizia

duce la frică, frica duce la inutilitate. Pe toți zeii, m-am ocărât atunci, am tras aer în piept și am sărit, cât am putut de tare. Fără să mai stau prea mult pe gânduri. Am simțit cum stomacul mi se adună în gât, ajuns la dimensiunea unei caise, plonjând prin aer în gol, gândindu-mă că poate ar fi fost o idee bună să fi reflectat ceva mai mult. Am aterizat într-un unghi deloc prielnic. Piciorul mi-a alunecat, m-am clătinat, dintr-o parte în alta, am fost la un pas să mă prăbușesc, dar mi-am găsit echilibrul la timp. Mi-am proptit talpa dreaptă într-o fisură și eram gata să încep să urc. Am împins în punctul de susținere. Cimentul a cedat sub presiunea tălpii. S-a măcinat și eu am alunecat pe gâtul dragonului, în jos, ca pe un tobogan atipic. Cizmele mi s-au proptit în cutele cefei și impulsul m-a azvârlit la un metru în fața botului, în nisipul moale și cald.

Recunosc, mândria mi-a fost ciobită, dar în afară de efectul psihic al eșecului, totul a fost bine. Nicio entorsă, nicio fractură. M-am apucat din nou de treabă. M-am cocoțat pe botul lat, mi-am proptit tălpile în globii oculari, apoi în arcadele pronunțate ale sprâncenelor și în timp ce am avansat cu încredere, în frunte am observat un spațiu care arăta mai mult ca o decupătură, decât ca o crăpătură. M-am oprit în loc și am analizat cu atenție. Am scos piatra din buzunar și am făcut o comparație fulger. Decupătura părea făcută special ca piatra să încapă acolo. Probabil că în vremurile bune sculptorii puseseră acolo o replică a pietrei, una din sticlă lucioasă, care să scânteieze în lumina soarelui. Am dus piatra până aproape de locașul

acela și o forță uriașă mi-a tras mâna. Piatra s-a fixat acolo și pământul a început să se cutremure.

— Pe toți zeii, am murmurat în timp ce m-am străduit să mă prind de un ornament din piatră. Pe toți zeii!

M-am cutremurat de spaimă. Capul dragonului s-a mișcat și două turbioane de nisip s-au ridicat din vârful botului. Au fost însoțite de un sunet care aducea cu fornăitul unui armăsar, dar amplificat de douăzeci de ori. A urmat o mișcare violentă din gât și am zburat prin aer precum o bucată de cârpă. Bestia a urlat, și-a scuturat aripile și totul a fost imediat înecat de o furtună de nisip violentă. Un bubuit a făcut cerul să se cutremure și furtuna s-a intensificat. Am stat cu ochii închiși, cu spatele lipit de un perete, până când furtuna și-a mai pierdut din intensitate. Când m-am uitat printre pleoapele mijite dragonul era atât de sus, încât ai fi spus că dintr-o clipă în alta avea să cresteze bolta cerului cu vreo aripă sau cu coada-i ascuțită ca un vârf de suliță. Îngrozit, m-am ridicat și am luat-o la fugă. Am trecut de ruine și am luat-o înspre pustiu. Abia mai apoi mi-am dat seama că reacționasem ca un idiot, că n-ar fi trebuit să fug. Ajunsesem în câmp deschis și eram expus. Mi-am întors privirea, cu intenția clară să aproximez dacă aș mai fi avut suficient timp la dispoziție să fug îndărăt, să mă ascund din nou printre pereți dezafectați și coloane rupte. Prea târziu, mult prea târziu! Dragonul a plonjat din înaltul cerului cu o viteză năucitoare. Creștea în dimensiune, pe cerul albastru, văzând cu ochii. Am luat-o din nou la sănătoasa prin nisip, zigzagând disperat, ca un fel de diversiune.

Rațiunea îmi spunea că trebuie să fug și să tot fug, fără să mă mai uit în urmă, însă instinctul de-a mă întoarce a fost pur și simplu de nesuportat. Și iată-l, picând din înaltul cerului, schimbându-și poziția, deschizându-și treptat aripile, acoperind nisipul de sub el cu o umbră uriașă, crescândă. Bestia a urlat, tălpile mi s-au împotmolit în nisip și m-am prăbușit incapabil. Într-o fracțiune de secundă mi-am imaginat cum vine peste mine valvârtej, cum mă înhață cu colții din piatră și cum mă rupe în bucăți, împroșcând arina din jur cu picuri mărunți din sângele meu roșu, fierbinte din pricina adrenalinei.

Chiar înainte să aterizeze a bătut din aripi. Fuioare de praf s-au dus de-a dura în lungul dunelor mărunte și s-au ridicat înspre soare. Curenți de aer mi-au biciuit pielea. Ghearele i s-au înfipt în nisip, a aterizat și pământul s-a cutremurat. Mi-am ferit privirea cu ambele antebrațe și am așteptat lovitura devastatoare. Care n-a venit. În schimb a mai urlat o dată. Temător, mi-am coborât brațele. El a bătut din aripi într-o manieră controlată. Erau amândouă întregi. Stânga i se regenerase sau ciotul fracturat, care zăcuse îngropat în nisip vreme de secole la rând, i se lipise la loc în mod miraculos. Dar ce mai însemna aripa unui dragon din piatră, vindecată ca prin minune, față de toate cele prin care trecusem?

M-ar fi putut înghiți de viu dintr-o singură mișcare și totuși a continuat să mă fixeze cu ochii lui de piatră și să fornăie ca un murg credincios, care-și găsește liniștea lângă stăpânul său. Nu mă întreba cum, dar am găsit curajul să mă ridic și să mă îndrept de spate. Dragonul și-a

lungit gâtul înspre mine, cu maxilarul inferioar aproape atingând nisipul. Îmi părea imposibil să fiu atât de norocos. Și totuși bestia stătea și aștepta cuminte, ca și cum ar fi trebuit să mă cocoț pe spatele ei. A scuturat din cap, iar eu mi-am reprimat intenția de a mă apropia. Aripile au bătut ușor, trimițând o undă fadă de curenți de aer cald înspre mine.

Am făcut un pas. Și apoi un altul. Încă vreo doi și am jurat că dacă animalul ar mai fi făcut un gest, fie el cât de mărunt, inima avea să-mi iasă de-a dreptul prin coșul pieptului. Dar am găsit în cele din urmă curajul și am urcat pe spatele dragonului. Bestia de piatră a dat din nou din aripi, însă într-o manieră mult mai vioaie. Nisipul a început să fie spulberat în jurul nostru. Spre surprinderea mea, pe grumaz am descoperit două mânere sculptate drept în piatră. Mi-am încleștat degetele dimprejurul lor. S-a ridicat de la sol și, exact ca atunci când zburasem pe spinarea vulturului, mușchii mi s-au transformat în oțel. Stomacul mi s-a părut de beton. M-am uitat în jos. Ruinele templului au devenit tot mai mici și deșertul a început să fugă pe sub noi și să se depărteze. M-am aplecat în față. Curenții de aer mi-au vâjâit în urechi. A urcat și a tot urcat, până când într-un colț foarte îndepărtat am putut să văd ceva care nu arăta în felul în care arăta deșertul. Erau zidurile exterioare ale orașului, văzute de mine cam de mărimea unei pâini ceva mai mari. De parcă mi-ar fi citit gândurile, dragonul s-a înclinat pe o parte și a pornit înspre oraș.

Când ne-am apropiat suficient de mult ca să-mi fac o idee că armata lordului se reorganizase dinaintea porților principale, s-au prins și ei de prezența zburătorului. Se regrupaseră și probabil că în scurt timp aveau să vină să mă caute. Mai mult ca sigur că fugarii le făcuseră un rezumat despre puterea misterioasă a pietrei. Totuși nu cred că se așteptaseră să mă vadă călărind un dragon din piatră. Din punctul ăsta de vedere, avantaj subsemnatul.

Dragonul a coborât mult, periculos de mult, și a trecut razant pe deasupra vârfurilor de suliți inamice. Tentativele de a-l împunge au eșuat lamentabil. Burta de piatră a colosului zburător le-a frânt precum lama toporului surcelele. A urlat asurzitor și, în loc de flăcări, valuri și valuri de nisip i-au țâșnit pe gură, împroșcând totul cu un jet de o presiune impresionantă. M-am uitat în urmă. O dâră de răniți și morți se scurgea ca un șarpe uriaș, sinuos. După care am aruncat o privire fugitivă peste zidurile orașului. Nu era nicio mișcare. Morții fuseseră adunați în mormane uriașe. Morții noștri. Am putut să pricep asta, pentru că o flamură cu simbolul arhiducelui tremura în vârful unei piramide de cadavre. Tot ceea ce putea fi rupt sau dărâmat fusese rupt sau dărâmat fără nicio excepție. Nici urmă de prizonieri sau de frații din Brigadă. Dragonul a făcut o piruetă largă, a urcat și pe urmă a pornit din nou în picaj înspre oastea inamică. De data aia soldații

n-au mai încercat nimic, ci au rupt rândurile și au luat-o pur și simplu la fugă, care pe unde a apucat. Am planat câteva secunde în aer și pe urmă am coborât în mijlocul haosului și dragonul s-a pus pe împroșcat cu jeturi de nisip, în același timp în care coada și aripile loveau fără oprire în oricare direcție. Corpurile cădeau precum spicele de grâu. Eram înconjurați de urlete și de țipete. Sângele cursese atât de mult, că vârfurile aripilor și cozii erau negre. Zburătorul distrugea inamici cu zecile cu fiecare lovitură. Soldații urlau și erau secerați. Era un peisaj de coșmar, dar era în avantajul meu și puteam să trec dincolo de imaginea carnagiului. Dragonul era de neoprit, o mașinărie de ucis. În câteva minute cadavrele erau atât de numeroase, că nu am mai putut să văd nisip în jurul nostru pe o rază de cincizeci de metri. Doar trupuri schiminosite în fel și chip. Călcam, la propriu, pe cadavre.

Cred că dragonul a văzut compania care se retrăgea grăbită cam în același timp cu mine sau poate chiar exista un fel de conexiune între noi, pentru că a tâșnit în direcția aia cu o viteză uluitoare. A alergat cu cel puțin de două ori viteza unui cal de curse, lovind în stânga și în dreapta cu aripile și coada și doborând infanteriști cu nemiluita. Corpurile fragile cădeau precum firele de iarbă, formații întregi strivite sub greutatea picioarelor lui. Câștigam teren cu fiecare secundă. Nu era nicio urmă de îndoială – lordul mirosise primejdia și încerca să scape. Apoi dragonul s-a lansat în zbor și am început să câștigăm teren într-o manieră nesperat de favorabilă și abia apoi m-am prins că de fapt ei renunțaseră să mai fugă. Se pregăteau să ri-

posteze. Însă ce ar fi putut să mai facă o companie în fața unei mașinării creată în mod expres pentru a nimici o întreagă armată?

Cred c-au fost gorile, însă n-aș putea să fiu prea sigur de asta. Siluetele gigantice fuseseră meșterite vag și la repezeală. S-au întrupat din tone de nisip zvârcolitor și s-au năpustit asupra dragonului. Au fost trei și șocul impactului m-a aruncat zece metri în gol, prin aer. Pe urmă m-am dus de-a dura încă vreo cinci sau șase, lăsând în urma mea o dâră lungă și neregulată pe nisipul fin. Dragonul lovea cu coada lui puternică, sufla jeturi de nisip, însă pagubele asupra arătărilor alea păreau minore. În ceea ce mă privea, miracolul era în toată puterea lui. În urma căzăturii scăpasem teafăr și nevătămat. Noroc? Prea puțin probabil. Mai mult ca sigur că era la mijloc efectul pietrei. Încă mă avea în grija ei.

M-am scuturat de praf și m-am uitat înspre dragon. Gorilele aveau să-l țină ocupat mult și bine. Pierdea timp prețios înfruntând în mod inutil primatele de nisip. Compania lordului își reluase fuga. Am pornit în direcția ei. O încercare total lipsită de izbândă. Aveau cai și distanța dintre mine și ei crește văzând cu ochii. Apoi mi-am amintit că exista posibilitatea ca între mine și dragon să se fi stabilit o legătură psihică și am început să-i cer cu disperare să abandoneze înfruntarea cu gorilele și să pornească pe urmele lordului. M-am oprit din alergat și am formulat tot felul de solocitări mentale, care mai de care mai sofisticate. Niciun răspuns la cererea mea. Bestiile gigantice au continuat să se răfuiască. Dragonul lovea într-o parte

și în alta, rupând câte un mebru sau un cap de gorilă. Nisipul cădea la nivelul solului în valuri însoțite de bubuituri asurzitoare. Imediat ce o gorilă se prăbușea răpusă, o alta se ridica la loc în apropiere și se arunca rapid și furios în luptă. Am tot continuat să-i cer zburătorului să abandoneze lupta, ca și cum aș fi spus o rugă. Văzând compania de soldați cum devine din ce în ce mai mică în zare, am fost realmente disperat că aveam să ratez o astfel de șansă. Și atunci dragonul s-a tras în lături, s-a uitat într-o parte și-n alta și imediat după asta s-a ridicat în aer, lăsând în urma lui un nor uriaș de praf vaporos, uscat. A aterizat la un pas de mine, ridicând nisipul în valuri și cutremurând pământul ca-n timpul unui seism. I-am sărit imediat în spinare și el a țâșnit înspre nori cu viteza unei stele căzătoare. A făcut câteva manevre de-a dreptul uluitoare, urcușuri și coborâșuri, că pământul și cerul s-au contopit. Am fost la un pas să-mi pierd echilibrul și să cad. Nu doar o dată, chiar de mai multe ori, dar m-am ținut cât am putut de tare.

Dragonul a tăiat aerul fierbinte ca o săgeată. Apoi, ca din senin, mai multe proiectile uriașe ne-au ratat milimetric. Vracii inamicului ripostau. Întreaga companie se oprise iar din fugă, organizată în formație de luptă. Am trecut pe deasupra lor la distanță de câteva palme și din cauza șocului unei izbituri am fost la un pas să-mi pierd din nou echilibrul și să cad. Vracii n-aveau să se lase bătuți cu una, cu două. Am făcut o piruietă, am urcat către norii curați și pe urmă am plonjat asupra soldaților. Așteptau, ascunși sub scuturi. Am eschivat alte câteva proiectile ra-

pide, un soi de săgeți uriașe. Dragonul s-a învârtit prin aer ca un titirez. Eu m-am ținut cu putere, până când degetele au început să mă doară. Cerul și pământul s-au dat de-a dura dinaintea ochilor mei. Nu știu dacă a fost vorba despre conexiunea psihică dintre mine și zburător sau pur și simplu am simțit pericolul, pentru că am decis să dau drumul mânerelor și să sar în lături. Știam ce intenționa să facă.

Dragonul și-a pliat aripile pe lângă corp și și-a lungit gâtul și apoi a pivotat. Impactul a fost devastator. Bubuiala, în momentul în care s-a izbit, a fost asurzitoare. Câteva creste de nisip s-au ridicat în sus ca valurile mării și timp de mai multe secunde totul a dispărut sub un nor uriaș de praf vaporos. Am așteptat, căzut pe jos, cu picioarele și degetele mâinilor acoperite pe jumătate de arină, privind absorbit efectul exploziei impactului. Apoi m-am ridicat și am pornit alergând înspre perdeaua de nisip. Începea, treptat, să-și piardă din densitate, să se așeze, însă tot era neclar. Puteam să văd doar câteva siluete sărind dintr-o parte în alta. Vocile erau un melanj de groază și furie. O mișcare fulgerătoare a făcut pulberea plutitoare să se împrăștie și mai mult– coada sau una din aripile dragonului, zvâcnind prin aer, lovind într-o parte și în alta. Mi-am tras sabia din teacă. A fost un miracol că încă o mai aveam la brâu, luând în considerare felul haotic în care zburasem prin aer. Am intrat în norul de nisip spulberat puțin cam dezorientat și cu mișcări nesigure.

Cineva sau ceva s-a repezit înspre mine. Am văzut totul ca prin ceață. Am fandat și am lovit cu spada mai

mult la nimereală. Metalul s-a izbit de ceva dur. S-a auzit un urlet și imediat o izbitură realmente fulgerătoare și puternică m-a doborât pe o parte. Am căzut, cu vârfurile unei perechi de colți scânteindu-mi dinaintea ochilor. Era una din panterele lordului. M-a mușcat de față, dar eu n-am simțit nimic. Nicio durere, nici măcar o presiune. Apoi ceva m-a înhățat de un picior și m-a târât prin nisip. Un alt animal m-a prins de încheietura mâinii drepte. Piatra aia chiar a făcut minuni. Au început să tragă de mine, când într-o parte, când în alta, ca și cum s-ar fi luptat pentru câștigarea unui haltan de carne. Una din pantere a scăpat prinsoarea și m-am trezit aruncat cât colo. M-am împleticit prin nisip, cu mâinile cercetând împrejurimile după ceva care putea fi folosit drept armă. Am găsit în cele din urmă o sabie și am sărit în capul oaselor, triumfător, pregătit să ripostez. Dinaintea mea erau vreo zece pantere. Fioroase, înfuriate, cu mușchii vibrând pe sub luciul hipnotic al blănurilor perfecte, gata de atac. Când a căzut de la înălțime, pământul a duduit. Coada dragonului a izbit fără milă. Vreo cinci au fost zdrobite, la propriu, și alte două au căzut neputincioase sub furia colților din piatră. Trei au bătut în retragere și zburătorul s-a repezit înspre ele. În acel moment vârtejul puternic de lumină l-a lovit dintr-o parte. A fost o lovitură serioasă, urmată alte două devastator de puternice, pentru că am putut să văd cu ochii mei bucățile de piatră rupte din coada dragonului. S-a prăbușit pe o parte, încercând cu disperare să-și recapete cât mai rapid echilibrul. M-am uitat în direcția din care venise atacul. Erau patru vraci

și pregăteau o nouă salvă. Brațele lor s-au rotit sincron prin aer. Am luat-o la fugă înspre ei, urmând o traiectorie curbată. Mișcarea în felul acela avea să mă întârzie, dar speram să nu le atrag atenția, să pot să ajung la ei fără să mă vadă sau, în cel mai nefericit caz, să mă observe destul de târziu cât să pot să le pun bețe-n roate.

Au eliberat o nouă vrajă comună. Unda de lumină a vibrat și a făcut nisipul să se ridice în valuri. Dragonul abia ce izbutise să se ridice și a încercat o eschivă în ultima clipă. Aripa dreaptă a vibrat, s-a auzit o bubuitură răsunătoare și i-a plesnit de la jumătate. Ciotul s-a prăbușit în nisipul moale. Am grăbit pasul, încercând să profit la maxim de diversiunea oferită de perdeaua de praf omniprezentă. Am ajuns la un pas de ei chiar după ce au mai eliberat o sferă luminiscentă înspre dragon. Am ridicat spada deasupra capului și, urlând, am lovit cu sete. Vraciul nu purta coif, avea capul acoperit cu un soi de turbat. Lovitura și șocul i-au schimonosit expresia feței. Sângele i-a țâșnit în cascade pe nări. Când a căzut în genunchi, a trebuit să trag cu putere ca să smulg lama din craniul crăpat. Ceilalți trei au rupt formația. Unul a făcut un pas greșit, a căzut și s-a târât prin nisip, mișcându-și mâinile și picioarele cu disperarea unei reptile hăituite, încercând să se tragă în lături, să fugă din raza mea de acțiune. Ceilalți doi au dat din mâini precum apucații. Am ridicat sabia și am sărit, la propriu, înspre cel căzut pe jos. Loviturile m-au prins chiar din aer și m-au aruncat într-o parte. L-am ratat pe vraciul căzut cu vreo jumătate de metru. În clipa în care am căutat să-mi recapăt echili-

brul ca să pot să lovesc din nou, m-au pocnit alte două fascicule roșietice de vrajă și am zburat cât colo, ca o frunză suflată de o pală de vânt. Am putut totuși să văd, în zborul meu haotic, dragonul repezindu-se înspre vraci. Apoi am auzit urletele și icnete și când m-am dezmeticit, din ăia trei mai rămăseseră doar bucăți de carne ruptă, sângerânde. Dragonul nu mai avea o aripă și o gaură mare era acolo unde în mod normal, în cazul unui animal adevărat, ar fi trebuit să-i fie coastele.

A fost un moment de liniște și m-am uitat în jur, puțin cam dezorientat. Numărul celor morți era incalculabil. Erau cadavre sau bucăți din ele la tot pasul. Ici și colo, câte un muribund își implora moartea. Era un peisaj ca un coșmar. Într-un colț, o mână de oameni încerca să scape din el, fugind dezorganizat. Fără să să mai spun un cuvânt, am luat-o în aceeași direcție. Între mine și zburător a fost un avans de vreo cinci, poate șase metri, pe care l-am pierdut în nici câteva secunde. M-a depășit cu o viteză uluitoare și genunchii mi s-au tăiat. În hora urletelor de groază, jucată în mod grotesc la numai câțiva metri dinaintea ochilor mei înlăcrimați, sufletul mi s-a fisurat sub imposibilitatea răzbunării mult dorite. Am ajuns lângă dragon și morții proaspeți mai târziu cu o lingură de secunde și am putut să recunosc cele câteva fețe cunoscute. Erau ofițerii lordului. Armurile negre luceau în lumina soarelui, mânjite de o peliculă de sânge proaspăt. Dragonul stătea semeț, imobil ca un câine credincios care prinsese vânatul. Erau acolo o duzină de cadavre rupte vicios de colții lui din piatră. Am început să-i întorc pe o parte.

Pe Savant l-am descoperit abia după cel de-al patrulea hoit. Încă mai sufla, destul de greoi, ce-i drept, și în ochii lui căscați am putut să descopăr sclipirea pe jumătate stearsă a vieții. M-am aplecat asupră-i, copleșit de un sentiment ciudat de ură amestecată cu milă. Mătasea fină a uniformei și brizbrizurile lucrate din argintul acela strălucitor erau năclăite de sânge. Arăta jalnic, pe jumătate mort. Îi fusese smuls un braț, iar piciorul drept îi stătea curbat într-o poziție imposibilă. Era un miracol cum încă nu murise din cauza hemoragiei masive. A deschis gura, ca și cum ar fi încercat să-mi spună ceva și limba i-a băltit în sânge. M-am ridicat în picioare, am luat o sabie căzută pe lângă el și am ridicat-o încet, destul de încet cât să fiu sigur că lordul conștientizează, chiar și așa cum se găsea, pe jumătate mort, și i-am implantat vârful în locul în care ar fi trebuit să fie inima. Am apăsat cu putere, până când am simțit coastele pocnind și vârful scrâșnind în timp ce s-a afundat în nisip, ieșit printre inelele coloanei vertebrale.

M-am uitat înspre dragon. Stătea inert, fixa un loc imprecis în zare. Am simțit o vibrație stranie, ca unda unui cutremur abia sesizabil și piatra i s-a dezlipit de pe frunte. A căzut la câțiva pași depărtare de mine, dispărând pe după un morman de cadavre rupte în fel și chip.

Am rămas locului și am pus totul în balanță. Nu am avut niciodată o definiție exactă atribuită răului, cu atât mai puțin a binelui. Nu știam nici măcar dacă principiul meu valoric mă punea într-o zonă de neutralitate. Am luat-o din loc, cu pași mărunți, legănați, pășind printre morți. Structura filosofică a sinelui stătea să devină instabilă. Trebuia ranforsată.

Nu știu cât am mers, dar am mers, pur și simplu, încercând să găsesc o ancoră de care să mă agăț și care să mă tragă la suprafață. Era prea mult. Prea mulți morți, prea multă durere. Brațul morții se întindea cât vedeam cu ochii. Nimic nu mișca sub umbra lui și întreg decorul era înfiorător, înțepenit și grotesc. Am simțit pe umeri povara unui blestem. Reușisem să scăp de moarte și totuși, nu izbutisem s-o fac să-mi piardă urma. M-am gândit cu groază că, de fapt, inamicul meu real era însăși Răul suprem. Peste tot pe unde călcam lăsam în urma mea o dâră de sânge. Devenisem, cu adevărat, un Luptător cu Moartea. Duceam în spate nenorocirea duelului cu o zeitate. M-am oprit în loc și am ridicat un pumnal, căzut pe jos. Lama i-a scânteiat în lumina soarelui arzător. Am simțit că rațiunea atinge un punct critic. Fizic, reușisem să învinq moartea, însă psihic? Moral? Oare lumea n-ar fi fost mai bună, mai liniștită fără mine?

M-am pus în genunchi și am refăcut ritualul. O dată. Apoi de mai multe ori, cu speranța falsă că poate greșisem eu cu ceva și acela era motivul pentru care ei nu mai apăreau. Am stat un timp, cu genunchii înfipți în nisip și cu palmele spoite de sânge și am așteptat în van ca ei să vină. Însă ei n-au venit, așa cum o făcuseră de fiecare dată. Am trecut peste câmpul de luptă cu o privire tristă. Ceea ce aveam dinaintea ochilor ar fi trebuit să fie o victorie. Numai că nu arăta deloc a fi una. Ce fel de victorie poate să fie aceea în care ai pierdut, de fapt, totul? Faptul că încă mai eram în viață nu mă făcea în mod automat un învingător. Nu mai aveam nimic.

Cum am tot spus-o de atât de multe ori, nu sunt un om credincios. Nu pot să suport gândul că mâinile și picioarele, dar mai ales destinul, îmi sunt prinse de sfori. Dar pot să accept ideea dualității. Pot să înțeleg că lumea, așa mică și parșivă cum pare ea, nu este viciată fără urmă de scăpare, ci este împărțită între Bine și Rău. Nu știu dacă au fost dintotdeauna părți beligerante, dar felul în care finalurile, în general, se încorsetează în realitatea cruntă și crudă mă face să cred că în vremuri imemorabile n-au fost inamici. Frați? Poate. Tată și Fiu? La fel de probabil.

M-am ridicat clătinându-mă și am dat drumul pumnalului în nisip. Eram ostenit, trecusem prin prea multe într-un timp prea scurt, ca să-mi permit luxul să mă gândesc la o ieșire de urgență precum sinuciderea. Poate că unii s-ar considera un soi de profeți, odată trecuți prin astfel de încercări. Nu și eu. Consideră-mă cinic, însă m-am luptat prea aprig ca să scap din ghearele doamnei cu coasa, ca să m-arunc de bunăvoie în brațele-i reci, să mă pierd în privirea-i înghețată, de amantă indiferentă. Așa că am căutat un loc ferit, un ascunziș în care să mă culcușesc și să dorm. Întrebările complexe nu-și aveau rostul. Eram prea obosit. Fizic, simțeam că nu mai sunt în stare să fac un pas, însă psihicul unui războinic poate să ducă multe. Așa că l-am lăsat să lucreze și să găsească o cale spre lumină. În fond, în ultimul timp mă tot văicărisem că n-am parte de liniște. Ar fi fost de-a dreptul o pierdere colosală să nu profit din plin de ea, chiar dacă nu era întocmai produsul unui final complet fericit.

Sfârșitul cărții a doua

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

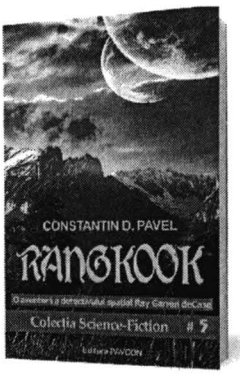

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

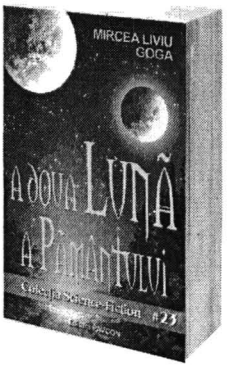

"Vrei o carte care să te țină cu sufletul la gură de la prima la ultima pagină? Asta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești inițiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*
Autor: *Mircea Liviu Goga*
Nr. pag.: *320*
Colecția Science-Fiction: #23
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

În rama ferestrei a apărut o labă musculoasă. Împodobită cu gheare cât niște pumnale. Am înghițit în sec. Pantera făcută din însuși întunericul nopții s-a târât în odaie și a mârâit teribil și amenințător la mine. Avea o gură cât o capcană pentru urși. Cea pe care o ucisesem mai înainte, în comparație cu proaspătul invitat nedorit, părea un fel de pui.

MERCENARII
cartea a doua

ISBN 978-606-8879-78-9
9 786068 879789

www.colectiasf.ro